

Cuộc Sống Cầu Nhỏ Nước Chảy

Contents

Cuộc Sống Cầu Nhỏ Nước Chảy	2
1. Chương 1: Ác Tục Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Cuộc Sống Mới	4
3. Chương 3: Ánh Ban Mai Của Cuộc Sống	6
4. Chương 4: Món Tiễn Đầu Tiên	7
5. Chương 5: Người Tốt À Người Tốt	10
6. Chương 6: Kế Hoạch Phát Triển	13
7. Chương 7: Thu Lúa Mỳ	17
8. Chương 8: Hai Năm Sau	20
9. Chương 9: Ngoại Truyện Lam Lăng	22
10. Chương 10: Rối Rắm Thật Rối Rắm	26
11. Chương 11: Tiễn Quân Lên Thị Trấn	29
12. Chương 12: Khai Trương Đại Cát	31
13. Chương 13: Lan San Công Tử	34
14. Chương 14: Chuyện Tốt Cạn Kề	37
15. Chương 15: Kết Hôn Không Có Nghi Lễ	39
16. Chương 16: Khởi Đầu Hạnh Phúc (bắt Côn Trùng)	43
17. Chương 17: Nhà Có Chuyện Vui	46
18. Chương 18: Phong Ba Nổi Lên	50
19. Chương 19: Dẹp Yên Phong Ba	53
20. Chương 20: Tuyển Tú Trong Truyền Thuyết	57
21. Chương 21: Tiễn Quân Đi Ngàn Dặm	59
22. Chương 22: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Liễu Gia	62
23. Chương 23: Nhà Ta Có Nữ Nhi	65
24. Chương 24: Lại Đưa Tiễn	68
25. Chương 25: Tâm Sự Của Ngũ Lang	71
26. Chương 26: Không Phải Là Mọi Nhân Duyên Tốt!	74
27. Chương 27: Cuối Cùng Giải Quyết Rồi	77
28. Chương 28: Bảo Nhi Đến Đây	80
29. Chương 29: Cực Kỳ Vô Sĩ	84
30. Chương 30: Chuyển Đổi Một Phen	87
31. Chương 31: Ngũ Lang Xuất Giá	90
32. Chương 32: Tàn Phu Lại Mặt	93
33. Chương 33: Diệp Hồng Cự Tuyệt	96
34. Chương 34: Trong Tộc Lam Thị	99
35. Chương 35: Lại Thấy Ánh Mặt Trời	102
36. Chương 36: Bụi Bặm Rơi Xuống Đất	105
37. Chương 37: Cổ Nhân Đến	107
38. Chương 38: Coi Như Là Kết Thúc	110
39. Chương 39: Ngoại Truyện Nữ Đế	113
40. Chương 40: Ngoại Truyện N Năm Về Sau	115

Cuộc Sống Cầu Nhỏ Nước Chảy

Giới thiệu

Converter: gocquynh520Editor: quynhanh311008 (quynhanh311008. wordpress) - đến chương 23,Puck – từ chương 24B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-cau-nho-nuoc-chay>

1. Chương 1: Ác Tục Xuyên Qua

(*) Ác tục: chỉ thứ gì đó giả dối, thô kệch, không hề có trí tuệ, không có tài ba, trống rỗng khiến người ta chán ghét, nhưng mà, có rất nhiều người lại tin tưởng nó là thứ thuần khiết, tao nhã, sáng suốt mê hoặc lòng người.

“Ác tục, máu chó ...” Liễu Kiều hét lần này đến lần khác mặc niệm, tiết mục quá ác tục, nhìn nam hài nằm sấp trên giường, Liễu Kiều hét chỗ nói rồi.

Rõ ràng là xương cổ không thoải mái, bác sĩ trị xương xong, đi ra hơi choáng váng, liền tới trước quảng trường ngồi một lát, chờ bình thường lại đi về, sao biết ngồi xuống rồi, khi tỉnh lại thành như vậy.

Phòng đất nhỏ tối đen, gió lùa qua cửa sổ bằng giấy, giường gỗ cứng rắn, cái bàn sắt góc, băng ghế dài nhỏ bằng gỗ, một tiểu nam hài mặc quần áo vải thô, ách, nằm gục ở đầu giường ngủ.

Liễu Kiều quay cổ, còn hơi đau, con bà nó, lực tay của bác sĩ kia quá lớn. Giật giật tay, vừa đen vừa thô, này, này cũng không phải tay của ta, xem ra là linh hồn xuyên qua, ôi...

“Tỷ, tỷ, tỷ đã tỉnh, hu hu...” Tiểu nam hài tỉnh, gục vào trên người ta, không phải, là nước ngập Kim Sơn trên người thân thể này. Nhức đầu, ta nên nói cái gì cho phải đây?

(*) Nước ngập Kim Sơn: là thành ngữ Hán ngữ, gốc từ truyện truyền thuyết dân gian Bạch Xà truyện của Trung Quốc, Bạch Xà dâng nước ngập chùa Kim Sơn.

“Tỷ, tỷ làm đệ sợ muốn chết, hu hu... Tỷ tỷ làm sao vậy, sao tỷ không nói lời nào vậy?” Tiếp tục ướm sùng. Nói cũng là người nói, ta có thể nói cái gì.

“Tỷ, tỷ...” Phòng ở muốn ngập.

“Ách, cái kia, cái kia người đừng khóc, người đừng khóc, từ từ nói. Cái kia, ta là ai, đây là đâu?” Không thể nhận được nữa, liền không cần nhận nữa.

“Tỷ, tỷ, hu -”

“Ngừng lại, không được khóc! Ách, ta có chút chuyện không nhớ rõ, người nói cho ta biết, không được khóc!” Gân xanh đều nổi lên, sợ nhất tiểu hài tử khóc.

“Tỷ, hu hu -, đệ không khóc.” Nghẹn đến mặt đỏ rần. “Tỷ là tỷ của đệ, tên là Liễu Kiều, mười lăm tuổi, xếp thứ bốn trong các đường tỷ muội, tất cả mọi người gọi tỷ là Tứ nương. Đệ là đệ đệ của tỷ, phụ thân gọi đệ là Ngũ lang, năm nay chín tuổi. Đây là thôn Thập Liễu, tỷ, tỷ thật không nhớ rõ sao, đệ tỷ cũng không nhớ rõ sao?” Trời ơi, trăm ngàn lần đừng khóc. May mắn tên vẫn là của mình.

“Đệ đệ ngoan, là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ sẽ nhớ lại được. Vậy, cha và nương đâu? Ta là bị làm sao vậy?” Đã hỏi lâu, còn không có nhìn thấy những người khác đâu, nhức đầu.

Qua hồi lâu, cuối cùng hiểu rõ, nương và cha gì kia đều đã qua đời, lưu lại hai tỷ đệ nương tựa lẫn nhau. Ha ha, lại là nữ vi tôn, không phải là nữ tôn rồi, cuối cùng không cần lo lắng nam nhân hoa tâm rồi, ha ha, đắc ý trước.

(*) Nữ vi tôn: Nữ làm chủ

Bởi vì tỷ muội Lý gia cách vách bắt nạt Ngũ lang, Liễu Tứ nương đánh không lại hai tỷ muội kia, bị đẩy ngã vào tảng đá, bất tỉnh. Hai tỷ muội kia sợ hãi, đỡ người vào trong nhà, rồi bỏ chạy. Sau khi tỉnh lại, liền biến thành Liễu Kiều của năm 2010.

Sống cho tốt đi, Liễu Kiều rất nhanh liền bình tĩnh. Cố gắng nuôi lớn đệ đệ là được, xong tốt nhất sẽ tìm nam nhân tốt gả đi, a không, là cưới, cưới gian...

“Ngũ lang à, chúng ta có đất không? Bình thường đều ăn cái gì?” Người dân lấy ăn làm trời, trước lấp đầy bụng quan trọng nhất.

“Tỷ, chúng ta có hai mẫu, để trồng một ít lúa mì, một ít khoai lang, khoai tây, ngô. Bình thường đều ăn mì, có tiền một chút, sẽ mua chút gạo ăn. Chỗ chúng ta không có gạo, đều là từ nơi khác chuyển đến.” Tiểu đệ rất hiểu chuyện đó, xem ra nơi này là phương Bắc rồi, rất giống quê nhà của mình ở hiện đại. Vậy không thành vấn đề, hồi nhỏ trong nhà rất nghèo, việc nhà nông cũng làm không ít, mãi cho đến khi lên học đại học mới không làm việc. Nuôi sống mình và đệ đệ hẳn không thành vấn đề. Xem ta người thời đại mới, liền cảm rở ở đây!

Nhìn bên ngoài trời đã tối rồi, “Ngũ lang à, đệ đói bụng không, dẫn tỷ đến phòng bếp, tỷ nấu cơm cho đệ ăn.” Tiểu đệ khẳng định cũng đói bụng.

Đến phòng bếp nhìn xem, có bột mì, khoai lang, khoai tây, còn có vài cái trứng gà đặt ở trong giỏ xách. Trên tường treo mấy xâu ớt khô, tỏi. Lại nhìn ra phía cổng, có một vườn rau xanh nhỏ, trồng cải thìa, cải củ, hành lá, còn có chút đất trống. Ách, ngày khác lại trồng chút dưa chuột, đậu đũa gì đó, cũng không biết có thể trồng cả chua không, lặng lẽ tính toán. Hái được vài bó cải, vậy ăn mì đi, lại xào thêm chút khoai tây nữa là được.

“Tỷ, để đệ làm cơm, tỷ nghỉ ngơi một chút đi.”

“Đệ biết nấu ăn sao?” Sờ sờ lên đầu, “Shhh” cục u sưng thật lớn, con bà nó, thật thâm hiểm.

“Tỷ, cơm đều do nam nhân làm, nào có nữ nhân chui phòng bếp?”

Đúng vậy, nơi này là nữ tôn, tam tông tứ đức đều là nam tử.

“Không có chuyện gì, để tỷ làm, đệ nhóm lửa cho tỷ là được. Vậy, đệ gọt khoai tây, tỷ tới nhào bột mì, tối nay chúng ta ăn mì sợi, xào khoai tây, trước tạm chấp nhận đi.”

Cầm chậu mì, đầu tiên thêm một chút nước, đổ ngập một nửa chậu mì, một lát lại thêm nước, bột mì để cán mì nhất định phải nhào hơi khô mới được. Sau khi nhào bột xong, rắc chút bột mì lên trên bàn, bắt đầu cán mì, tay thật mỗi, cán xong rồi, lại cắt nhỏ ra, trước để đó. Lấy khoai tây mà tiểu đệ đã gọt xong, cắt thành miếng, dùng nước ngâm, loại bỏ tinh bột dư thừa.

Tiểu đệ nhóm lửa lên, rửa nồi, đun khô xong, múc chút dầu, xào ớt khô, tỏi cắt nhỏ, hành lá, đồ khoai tây miếng vào, thêm chút muối, nhanh chóng đảo đều, bỏ vào chút dấm chua, múc ra. Không cần rửa nồi, trực tiếp cho chút nước, rồi chờ nước sôi, thả mì sợi vào, rồi đun sôi, bỏ thêm muối, đánh cái trứng gà, thả rau xanh đã rửa sạch vào, bỏ thêm chút dấm chua, tắt lửa, có thể ăn. Múc ra hai chén mì sợi, bỏ trứng gà vào trong chén tiểu đệ, tiểu đệ bụng đồ ăn, đặt lên trên bàn, bắt đầu bữa cơm đầu tiên của cuộc sống mới. Ta xuất thân là người nhà nghèo, bảy tám tuổi đã bắt đầu học nấu cơm, tay nghề vẫn tính là được thông qua, ha ha.

Rất nhanh đã ăn xong, nấu nước, rửa mặt xong, liền chuẩn bị ngủ, ta thật mệt mỏi, tiểu đệ lo lắng một ngày, rất nhanh đã ngủ. Ngày mai bắt đầu, sống tốt qua ngày.

2. Chương 2: Cuộc Sống Mới

Nhìn ánh sáng trắng lộ ra qua cửa sổ bằng giấy dán, trời sắp sáng. Tay chân nhẹ nhàng mặc quần áo, rời giường, để cho tiểu đệ tiếp tục ngủ.

Trước tiên làm xong điểm tâm, lấy hai củ khoai lang rửa sạch, cắt thành miếng, thả vào nồi, cho thêm chút nước, chậm rãi luộc, múc nửa chậu bột mì, thêm muối, dầu, nước, nhào mềm, cán mỏng xong, bỏ thêm hành cắt nhỏ, làm thành bánh nướng hành. Lấy một chiếc nồi khác, đốt nóng, đổ một chút dầu, tráng đều trong nồi, chỉnh lửa nhỏ, bỏ bánh vào, đẩy vung lên, chậm rãi chờ, ước chừng ba bốn phút sau, lật mặt bánh, lại chờ ba phút, tắt lửa, dùng chiếc đũa gấp bánh ra, khiến bánh tách ra, hiện rõ ra từng tầng một, chính là bánh rán hành thường làm.

Làm đồ ăn, là sở thích duy nhất của ta trong hoàn cảnh đầy áp lực, hiện tại nhưng thật ra có công dụng thật lớn.

Nhìn khoai lang nấu đã chín, canh cũng chuyển thành màu đỏ, ngừng lửa, đẩy lại. Cắt một đĩa dưa muối nhỏ, ăn với cơm là được. Chờ trời giá rét, làm tiếp chút tương đậu là được, cái đó cũng có hương vị. Gọi tiểu đệ thức dậy, rửa mặt xong rồi bắt đầu ăn cơm, bánh rán hành kia, nhưng lại khiến cho tiểu đệ kinh ngạc một phen.

“Ngũ lang à, lúc tỷ ngủ, gặp giấc mộng, mơ thấy một ông lão dạy tỷ thật nhiều đồ vật này nọ, đệ trăm ngàn đừng ngạc nhiên.” Trước nói rõ, giảm bớt được giải thích hồi lâu, ngay cả về sau cũng giảm đi, “Lát nữa đệ dẫn tỷ vào trong đất nhìn một chút, nói người trong thôn cho tỷ nghe một chút, đừng để cho người ta biết tỷ quên hết trước kia.”

“Đã biết, tỷ, bánh này thật thơm, ăn ngon thật.” Tiểu đệ híp mắt.

“Bé ngoan, thật hiểu chuyện.” Xoa xoa tóc, không tệ.

“Đệ là người lớn.” Tiểu đệ nhanh tránh ra, ừm, không xoa nhẹ được.

“Được, tỷ là người lớn, nhanh ăn đi.” Lát nữa còn nhiều chuyện.

Đứng bên bờ ruộng lúa mì, vẫn còn cảm khái, rời xa quê nhà, đến trường, công tác, đã rất nhiều năm chưa thấy lúa mì. Ruộng lúa mì xanh xanh, đã trở bông rồi, tiếp qua một hai tháng, hẳn là có thể thu.

“Trở về đi, đó là ai vậy?” Phía trước có vài người đang tới.

“Đó là Lý đại thẩm, kia là Lý đại thúc, hai người kia chính là hai tỷ muội đã đẩy tỷ ngã sắp xuống.” Xỉu, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Chào đại thẩm, đại thúc!” Ta khoan dung độ lượng, hơn nữa, tạo quan hệ tốt rất quan trọng.

“Là Tứ nương à, không sao chứ? Đều do hai nha đầu cứng đầu nhà ta, ta đã dạy bảo các nàng. Người có khỏe không?” Đại thẩm này không đơn giản, quên đi quên đi, không có gì so đo, mọi người đều nhìn rõ, còn có gì nhìn không ra?

“Không có chuyện gì, cháu tốt lắm, hai vị muội muội cũng không cần thận, thẩm cũng đừng trách các nàng.” Bà con xa không bằng láng giềng gần, không đắc tội tốt nhất, không chừng ngày nào đó còn cần giúp đỡ.

“Tứ nương thật hiểu chuyện, chúng ta có việc đi trước, không có việc gì thì tới chơi nha!” Không có việc gì cũng không tới đâu, quý trùng sinh mệnh, rời xa bạo lực.

“Lúc này Tứ nương thật lạ, nếu là trước kia sớm đã mắng chửi người rồi, kỳ quái...” Xa xa còn phảng phất lại giọng nói mơ hồ của Lý đại thẩm kia.

Về đến nhà, xem xét lại cửa cải, thật đáng thương, chỉ có ba mươi hai văn tiền, vẫn toàn là tiền bán trứng gà, đổi lại dầu muối. Vài món xiêm y vải thô mịn vớ, áo bông cũ, thật sự đủ thê thảm. May mắn, đồ ăn đều là nhà mình trồng, không cần tiền, bột mì, khoai lang kia, ăn một đoạn thời gian, vẫn không thành vấn đề, không đến nỗi ăn bữa này lo bữa sau. Chỉ cần vất vả, phấn đấu, sống thường thường bậc trung vẫn có ánh sáng hi vọng, lấp lánh. Ngày mai đến trên trấn nhìn xem, cũng tính toán tốt một chút, lại mua chút giống rau. Tiền ơi, thật đúng là phát sầu mà.

Ngày hôm sau, dậy thật sớm, qua loa giải quyết điểm tâm, kêu tiểu đệ trông nhà, cho gà ăn, dọn dẹp cỏ dại trong sân (xin tha thứ ta sử dụng lao động trẻ em, ta cũng bất đắc dĩ).

Theo đường đất duy nhất đến trấn trên kia, ta bắt đầu không hề khoan khoái cất bước, tha thứ cho ta kiếp trước ngồi xe nhiều, tác dụng của chân sắp đánh mất. Bước đi nào, may mắn cách trấn trên không phải quá xa, hơn nửa canh giờ sau, ta kéo chân tới nơi trấn Vọng Liễu này.

Trên đường rất náo nhiệt, tiệm nhỏ bán đồ ăn, người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, bán một ít đồ chơi, hai bên là một dãy cửa hàng, tiệm gạo, hiệu may, tửu lâu, tiệm trà, khách điểm, tiệm ăn, thời cổ cũng có không ít loại ngành nghề!

Trên đường phần lớn là nữ nhân, ngẫu nhiên thấy một hai đại thúc đi theo bên người thê tử nhà mình, mặc cỡ ngưng ngưng, sợ hãi. Tiểu công tử nhà có tiền mang mạng che mặt, núp trong kiệu nhìn người. Ta rất muốn học máu, xem tiểu thuyết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy là một chuyện khác, ta vẫn thích đại nam nhân một chút, hồng mắt.

Ôm trái tim bị thương, ta vội vàng nhìn xem giá thị trường, tiêu năm văn tiền, mua một ít hạt giống ớt xanh, dưa chuột, đậu đũa, thật đáng tiếc, không tìm được cà chua. Đến hiệu may xin chút vải vụn, lại mua năm văn tiền các loại chỉ màu của người bán hàng rong kia, mua thêm hai văn tiền kẹo vừng cho tiểu đệ. Trở về, thật sự luyến tiếc tiêu tiền, còn thừa hai mươi văn, cất để dùng khi cấp bách.

Định luật xuyên không: Cho dù người cẩn thận lại an phận, phiền toái vẫn sẽ tìm tới người.

Do đó, nhìn thấy người kéo ống quần, ta thật sự không nói nên lời. “Bán mình chôn cất mẹ”, gần như tất cả đồng bào xuyên qua đều gặp được. Nhưng mà, nhưng mà, ta điểm nào giống như có thể mua nổi, một thân vải thô xanh đen, còn có mụn vá, một nghèo hai rỗng túi, ta thật sự hoài nghi ánh mắt vị bằng hữu này.

“Ta không có tiền, người tìm người khác đi.” Ngồi xổm xuống, gạt tay trên ống quần ra. Ta không phải máu lạnh, bản thân mình cũng là bồ tát bần, còn phổ độ người?

“Van cầu người, ta không lấy tiền, chỉ cần chôn cất mẫu thân của ta là được.” Nhìn một chút, đây cũng chính là một đại hài tử, mười hai mười ba tuổi, đáng vẻ không đủ dinh dưỡng.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, nghị luận sôi nổi, ta thật bất đắc dĩ, thật sự không thể làm chuyện tốt này, gạt tay hắt, không nhìn ánh mắt khinh bỉ bốn phía, ánh mắt xem náo nhiệt không có ý tốt, lấy mười văn tiền ra, đặt ở bên chân hắt, thật đau. Đi về nhà thôi, ta chỉ có thể làm như vậy, còn lại liền nhìn chính hắt.

Đi trên đường đất lúc trước, kéo bước chân nặng nề, ta từng bước một đi về nhà. Xa xa nhìn thấy cây liễu lớn ở cửa thôn, cửa thôn có mười cây liễu lớn, truyền thuyết có mấy trăm năm rồi, cái tên thôn Thập Liễu chính là như vậy mà có. Bước chân nhanh hơn, rất nhanh về đến nhà.

“Ngũ lang, tỷ đã trở về!”

“Tỷ, tỷ đã trở lại! Một mỗi đi, đệ rót nước cho tỷ.” Vẫn là tiểu đệ tốt nha.

“Kẹo vừng, cho đệ, nhanh ăn đi.” Uống chén nước, thật vui sướng.

“Tỷ, tỷ cũng ăn.” Đưa một miếng lại đây.

“Không được, tỷ không thích ăn ngọt, đệ nhanh ăn đi.” Ta chưa bao giờ thích ăn đồ ngọt, “Tỷ mua một ít hạt giống, chờ ăn cơm xong, liền trồng lên đi.”

Buổi trưa, dùng rau cải nấu canh, đánh trứng gà, quấy tan, rất thơm. Bỏ bánh buổi sáng xuống hâm nóng, trộn lẫn củ cải cắt sợi, không có biện pháp, trong nhà ít đồ như vậy, chỉ đành tạm chấp nhận ăn, may mà tiểu đệ thật sự dễ nuôi, bản thân ta cũng không kiêng ăn.

3. Chương 3: Ánh Ban Mai Của Cuộc Sống

Cơm nước xong, lại nghỉ ngơi, dựng một loạt giá vào bên tường, phía dưới trồng dưa chuột cùng đậu đũa, bãi đất bên cạnh cũng xới tới lên, trước tiên tưới một chút nước, rắc hạt giống ớt xanh, phủ lên một lớp đất mỏng, lại tưới chút nước, là được rồi.

Trở lại trong phòng, lấy vải vụn và chỉ màu ra, định làm chút gì đó để trợ giúp chi phí trong nhà. Trước kia khi lên trung học, bện vòng tay, ngôi sao may mắn, gấp hạc giấy v.v... Một thời rất thịnh hành, đáng tiếc hiện giờ không có vật liệu, cũng chỉ có thể bện vòng tay. Trước tiên dạy tiểu đệ bện vòng tay, phối hợp chỉ màu, bện ra vòng tay các màu, chính mình cầm lấy vải vụn, dựa vào ấn tượng, may cái túi thơm hình thoi, lại thêm tua rua, thứ này hẳn là không có người biết đi? Vẫn xác nhận trước thì tốt hơn.

“Ngũ lang à, đệ xem cái này thế nào?”

“Ồ, thật đẹp, đây là cái gì?”

“Đây là túi thơm, đệ chưa từng thấy sao?”

“Chưa thấy, không biết người khác có từng thấy không.” Vậy là tốt rồi, dù sao vẫn có thể bán lấy tiền.

Ừm, làm tiếp chút hình trái tim, ngôi sao năm cánh, càng kỳ lạ càng tốt, làm tiếp một ít búp bê, mèo nhỏ chó nhỏ các loại vật phẩm trang sức nhỏ vân vân, chắc cũng không tệ. Được, mỗi kiểu trước làm mười cái, chờ mang đến chợ đi bán thử xem, lại quyết định làm kiểu nào nhiều đi. Nhìn thấy tiểu đệ đã bện được vài vòng tay rồi, tay thật khéo léo.

“Ngũ lang, tỷ dạy cho đệ làm những thứ khác, ngày mai chúng ta cùng nhau mang đến trấn trên bán, được không? Được tiền lại mua vài món đồ, cũng mang đệ đi chơi luôn.” Nơi này tuy rằng nam tử không thể tùy tiện ra cửa, nhưng tiểu hài tử cũng không bị hạn chế nhiều lắm.

“Thật sao, tốt quá, tỷ, từ khi mẫu thân và phụ thân mất, đã nhiều năm, đệ không được đi tới trấn trên rồi.” Thật sự là hài tử đáng thương. (tác giả: Người cũng là một đứa nhỏ. Người nào đó: Đi qua một bên, hiện giờ ta là đại nhân, có thể cười phụ lang. Tác giả: Tuổi còn nhỏ liền nghĩ... Người nào đó: Đánh bay...)

“Tứ nương, Ngũ lang...” Ngoài cửa viện truyền đến tiếng gọi, nghe giọng nói đây nhất định là một người bưu hãn.

“Là ai vậy, Ngũ lang?”

“Là dì cả, tỷ tỷ của mẫu thân, thỉnh thoảng sẽ đưa cho chúng ta một ít thức ăn, khoai tây kia chính là dì cả cho, dì cả đối với chúng ta rất tốt.”

“Đến đây, đến đây, dì cả đến đây, cháu lập tức mở cửa cho dì.” Lôi kéo tiểu đệ, vừa đi vừa nói, “Nhà dì cả còn có ai, đệ phải nói rõ ràng một chút.” Trước chuẩn bị tốt câu trả lời, miễn cho bị lộ. (tác giả: Phạm chuyện gì rồi? Người nào đó: Cút...)

“Còn có dì cả phụ, đại tỷ, đại ca, tam tỷ, tam ca.” Xiu, kế hoạch hoá gia đình rất cần thiết.

“Dì cả sống ở đầu thôn, còn có dì hai, chuyển đến trấn trên rồi, dưỡng hai mất, dì hai lại cưới một dưỡng khác, nhà dì ấy có nhị ca và nhị tỷ, là dưỡng trước sinh. Dưỡng mới sinh tứ ca và lục đệ.” Thật phiền phức nha, ta có thể té xỉu không?

“Dì cả mau vào nhà ngồi, Ngũ lang, đệ đi nấu trà.” Ngay cả bình nước cũng không có, uống nước đều phải nấu ngay lúc đó, thật phiền phức.

“Ngũ lang, không vội, ta một lúc sẽ đi.” Dì cả buông một túi lớn trong tay, “Đây là khoai lang, khoai tây, đều là giống nhà mình, còn có mấy con cá muối, các cháu ăn trước đi. Đều là hài tử đáng thương, dì cũng không giúp được bao nhiêu.”

“Dì cả, người đừng nói như vậy, may mà có người, cháu và Ngũ lang mới không bị đói. Tất cả mọi người đều không dễ dàng, buổi tối đến đây ăn đi.” Mắt thấy trời đã tối, là muốn giữ khách lại, thưởng thức.

“Không được, trời không còn sớm, dì phải trở về. Thật sự là hài tử tốt, khổ cho các cháu. Dì đi đây, đừng tiễn nữa.” Dì cả đứng lên, đi ra ngoài.

“Cháu tiễn dì, dì cả đi thông thả, lần khác cháu mang Ngũ lang tới thăm mọi người.” Lôi kéo Ngũ lang, đưa đến ngoài cửa, nhìn dì cả đi xa.

Đóng cổng, chuẩn bị cơm chiều, buổi tối lại thêm một món là được. Có cá muối, có thể cải thiện cuộc sống, hồi nhỏ quen cuộc sống khổ sở, hiện giờ tiếp nhận cuộc sống thế này trái lại thật dễ dàng. Lửa nhỏ chậm rãi nấu, chỉ chốc lát, hương thơm liền bay đầy phòng ở, híp mắt, bây giờ thật sự rất dễ dàng thỏa mãn.

“Tỷ, thật thơm, đã lâu chưa được ăn món gì thơm như vậy.” Nước miếng của tiểu đệ đều chảy ra, ha ha, cảm giác cũng đầy hạnh phúc.

“Đợi lát nữa rồi ăn, làm thêm chút canh là được rồi.”

Đổ cá muối ra, thứ này để nguội, sẽ càng giòn càng thơm. Rửa sạch nồi, bỏ thêm nước, tiểu đệ nhóm lửa, ta lấy ra một cái chén, đổ vào hơn phân nửa chén mì, bỏ thêm nước, nhiều hơn một chút, làm bún cá là được, cái này dễ làm hơn chút. Khuấy thành sền sệt, chờ nước sôi rồi, dùng chiếc đũa dán tại miệng chén, nhanh chóng kẹp thành từng sợi dài vào trong nồi, chờ bột động lại, dùng cái xéng xúc, bỏ thêm dầu, đánh trứng vào, khi nấu lại, bỏ thêm rau cải, một chút dấm chua, tắt lửa, có thể ăn.

Không nhìn ánh mắt càng ngày càng sùng bái của tiểu đệ, cơm nước xong, thu thập xong, liền châm ngọn đèn nhỏ, bắt đầu làm thêm giờ.

Cuối cùng đã làm xong mười cái hình trái tim, mười cái túi thơm hình ngôi sao năm cánh, đếm xem, vòng tay bằng chỉ màu cũng có hai mươi cái rồi, nhìn tiểu đệ cũng rất mệt nhọc.

“Ngũ lang, đệ đi ngủ đi, một lát nữa tỷ sẽ đi ngủ.”

“Ừm, tỷ một lát nữa cũng ngủ đi.” Nhìn tiểu đệ đều mở mắt không được rồi, rất không đành lòng, lần sau nhất định không thể lại khiến cho hấn vất vả như vậy nữa, hài tử nhỏ như vậy.

Trong lòng yên lặng tính toán, tay cũng không dừng lại, may một đôi búp bê nhỏ hình nam hài và nữ hài, cao khoảng ngón trỏ, lại khâu lên, không tề không tề, hẳn là bán chạy. Lại may một con mèo hoa nhỏ, một con chó hoa nhỏ. Không được, mệt nhọc, ánh mắt cũng cay rất khó chịu, ngày mai rồi nói sau. Rửa mặt, lại rửa chân, đắp kín chăn cho tiểu đệ, thổi tắt đèn.

Theo thói quen tính toán chuyện trong ngày, lên kế hoạch tốt cho chuyện ngày hôm sau, chậm rãi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

4. Chương 4: Món Tiễn Đầu Tiên

Gà gáy rồi, nói rõ một chút, là gà mái, gà trống phải đẻ trứng.

Rời giường, ưm, chim non sáng sớm có côn trùng ăn.

Đơn giản giải quyết điểm tâm, dùng vải bọc các loại vật phẩm trang sức lại, khóa cổng, mang theo tiểu đệ ra cửa, chào hỏi hàng xóm thỉnh thoảng gặp được trên đường. Dù sao cũng là tính tình trẻ con, Ngũ lang ở trên đường chạy tới chạy lui, ha ha cười. Ta yên lặng nhìn, bất tri bất giác toét miệng ra rồi, cuộc sống thật đơn giản lại ấm áp!

“Là Tứ nương và Ngũ lang sao?” Phía sau giống như có người ở gọi chúng ta.

“Ngũ lang, ai đang gọi chúng ta vậy?” Xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy cách đó không xa có hai nữ hài tử đang tới.

“Là hai người đại tỷ, nhị tỷ của Lý gia luôn bắt nạt đệ!” Choáng váng, lại là oan gia gặp mặt, nhìn xem Ngũ lang đều có bóng ma rồi, dứt khoát trốn phía sau người ta.

Hai người này, lớn mười bốn rồi, nhỏ cũng mười hai rồi, đúng là có chút bướng bỉnh, nhưng tâm địa cũng không xấu.

“Làm sao vậy, có chuyện gì sao?” Kéo Ngũ lang qua, không có gì phải sợ.

“Cái kia, hắc hắc, Tứ nương à, hôm kia là chúng ta không cẩn thận, nương cũng đã đánh chúng ta rồi, người đừng tức giận nha.” Đứa lớn kia vội nói.

“Ngũ lang, người đừng sợ, chúng ta cũng chỉ đùa giỡn, người đừng không để ý tới ta.” Đứa nhỏ cũng đi theo nói.

À, như vậy sao, bởi vì Ngũ lang nha, tiểu hài tử tỏ vẻ thích luôn khác biệt, càng thích càng không được tự nhiên. Bỏ đi, không so đo với tiểu hài tử. (tác giả: Tiểu hài tử? Người cũng chỉ lớn hơn một tuổi. Người nào đó: ...)

“Ta không tức giận, các người cũng không phải cố ý, không có việc gì thì về nhà chơi đi.” Người ta cực kỳ rộng lượng nói.

“Ngũ lang các người đi đâu? Muốn đi trốn trên sao?” Đứa nhỏ kia, nhị tỷ nghi hỏi.

“Đúng vậy, đi xem một chút, mang Ngũ lang đi chơi. Các người đây là?” Ngũ lang không dám nói lời nào, ta đành phải trả lời.

“Đúng vậy đúng vậy, ta và đại tỷ đi chơi, chúng ta cùng đi đi?” Ánh mắt lấp lánh, ta nói, không cần phải chân thành như vậy đi?

“Được rồi, cùng đi đi, không được bắt nạt Ngũ lang.”

“Nào dám, hi hi...” Hai tỷ muội cùng nhau gãi gãi đầu, thật đúng là tỷ muội.

Chung quy vẫn là tiểu hài tử, rất nhanh liền cùng nhau hi hi ha ha rồi, ta đây cái ngụ ý la li sẽ không tham gia náo nhiệt này.

“Tỷ, đệ đau chân, nghỉ ngơi chút rồi lại đi đi.” Đi được hơn nửa đường, Ngũ lang dừng lại. Thể lực nam tử nơi này vốn không tốt, huống chi vẫn còn là con nít. Nữ nhân nhưng thật ra rất bư hãn.

“Đến đây, tỷ công đệ, mau lên đây đi.” Ngồi xổm xuống, công Ngũ lang tiếp tục đi.

“Tỷ, tỷ có mệt hay không, để đệ tự đi.” Vẫn rất biết đau lòng người khác.

“Tỷ không sao, sắp tới rồi, tới đó lại để đệ tự đi.” Ai kêu đây là nữ tôn chứ, ta lại là trụ cột, không thể kêu ca gì.

“Tứ nương, người mệt mỗi đi? Để ta tới công Ngũ lang.” Đại tỷ nghi tự đề cử mình.

“Không cần không cần, ta không sao.” Cũng không thể cho người ăn đậu hũ non của Ngũ lang nhà ta.

“Vậy, người mệt mỗi cứ nói, ta cũng rất có khí lực.” Đại tỷ nghi vỗ ngực một cái, siết nắm tay. Phụt, nhẹn xuống nhẹn xuống.

Vừa đi vừa nói một chút, rất nhanh đã đến trấn trên. Nhìn mặt trời lúc này, cũng khoảng tám chín giờ rồi. Kêu hai tỷ muội kia tự mình đi chơi, hẹn một lúc lâu sau gặp lại ở đầu trấn, lại cùng nhau trở về. Vì thế, ta mang theo Ngũ lang tìm kiếm chỗ nhiều người, đồ dành an ủi Ngũ lang vẫn sợ người lạ, ta lấy vòng tay, và túi thơm, búp bê ra.

“Đến xem đi, vòng tay xinh đẹp, túi thơm, túi mọi người chưa từng thấy...” Ta không biết xấu hổ, hăng giọng kêu.

“Mau đến xem đi, đưa cho ca ca đệ đệ, người trong lòng, bảo đảm thích...” Dần dần đã có người vây lại đây.

“Đây là cái gì vậy, nhìn thật sự rất khác biệt.” Một tiểu thư có dáng vẻ thư sinh, cầm trong tay cái túi thơm hình thoi.

“Tiểu thư, ánh mắt của ngài thật tốt, đây là túi thơm, ngài có thể bỏ hoa khô vào, đưa cho người trong lòng, cam đoan cực kỳ hài lòng.” Thương nhân vừa lên tiếng, nhất định có thể lừa dối.

“Ta còn không có...” Khuôn mặt nhỏ bé của tiểu thư này đỏ lên, “Tặng cho ca của ta được không, hẳn sắp xuất giá.”

“Như vậy đi, vậy người nhìn xem này, có đôi có cặp, hạnh phúc mỹ mãn.” Lấy ra cặp búp bê, “Này ngụ ý tốt!”

“Thứ này không sai.” Hai mắt tiểu thư này tỏa sáng, ta tỏa sáng trong lòng, xem ra thành công.

“Kia, vật này bao nhiêu tiền?”

“Không đắt không đắt, chỉ một lượng bạc.” Trước tiên sư tử ngoạm.

“Một lượng, đắt như vậy!” Tiểu thư thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Nào đắt, duy nhất nhà ta có cái này không có cửa tiệm nào có, ta cam đoan người tìm không thấy cái thứ hai. Tặng người khác vật may mắn như thế, nếu không phải thấy người yêu thương ca ca như vậy, ta còn không bán.” Chiến đấu tâm lý nào chiến đấu tâm lý.

“Nhưng mà, một lượng...” Còn đang do dự.

“Được rồi, ta cho người thêm một cái vòng tay, nhìn xem, rất xinh đẹp, rất tinh xảo. Được rồi được rồi, chúng ta đều dứt khoát một chút!” Còn phải thêm chút lửa.

“Được, ta mua.” Cuối cùng có bạc rồi, lấp lóe.

“Chọn cho ta cái vòng tay xinh đẹp.”

“Được, cho người, đi thông thả không tiền.” Ta yêu bạc ta yêu bạc...

Mọi sự chỉ cần mở đầu, thuận lợi như vậy, vòng tay năm văn tiền một cái, túi thơm mười văn một cái. Giá cao một chút, chẳng qua cũng chính là bán đồ hiếm lạ đúng không? Cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật, hàng nhái thật dễ dàng, cũng chỉ có hiện tại kiếm nhiều một chút.

Rất nhanh liền bán không sai biệt lắm, túi thơm hình thoi, hình trái tim bán tốt nhất, đã bán sạch, ngôi sao năm cánh có thể hơi kỳ quái một chút, chỉ bán hai cái, vòng tay cũng còn thừa ba cái. Thậm chí có vài người yêu cầu làm nhiều chút túi thơm hình thoi, lần sau đến mua. Cùng các nàng hẹn ba ngày sau ở đây, cùng giá như vậy. Mọi người tản đi, nhìn xem còn thừa gì đó, vòng tay lần sau có thể bán, ngôi sao năm cánh không cần làm tiếp rồi, mỗi lần mang theo bán được rồi. Chính là mấy cái mèo hoa nhỏ cũng chó hoa nhỏ này, phải bán giá tốt mới được, trong lòng tính toán, thuận tiện hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm người mua.

Ừm, vòng tay tặng một cái, thừa lại ba cái, chính là bán mười sáu cái, mỗi cái năm văn, được tám mươi văn. Mười cái túi thơm hình thoi, hình trái tim mười cái, hai cái ngôi sao năm cánh, mỗi cái mười văn, hai trăm hai mươi văn, búp bê một lượng, cùng một đôi khác ba trăm văn. Ha ha ha, phát tài rồi, rốt cục không chỉ có của cải mười văn tiền... Ha ha ha

“Ngũ lang, chúng ta có tiền rồi, đệ muốn cái gì, tỷ mua cho đệ, ha ha.” Khóe miệng đến bên tai rồi, trước kia cũng không dễ dàng thỏa mãn như vậy.

“Tỷ, đệ muốn ăn bánh bao thịt, thơm quá, còn có mút quả, còn có...” Híp mắt, Ngũ lang liếc mòng nhớ những thứ tốt đã từng gặp.

“Được được, chúng ta đều mua. Để bán xong hai cái này, liền mua cho đệ.” Thật vui. (tác giả: Tiền đồ! Nhà giàu mới nổi! Người nào đó: Ta cao hứng, người cần ta à!)

“Diệp Hồng, đến hỏi hỏi nữ nhân kia có còn thứ gì tốt hay không, có liền mang đến nhìn xem.” Trên trà lâu bên cạnh, một công tử mang theo khăn che mặt nhẹ giọng phân phó tiểu hầu mặc đồ đỏ.

“Dạ, công tử chờ, nô tài đi hỏi một chút.” Người tên là Diệp Hồng lập tức đi ra.

“Này, bán túi thơm!” Gọi ta? Ai không lẽ phép vậy.

“Gọi ta phải không?” A, một tiểu đồng mười mấy tuổi, mặt tròn tròn, con mắt tròn tròn, nhưng thật ra vô cùng đáng yêu, chính là khẩu khí điêu ngoa kia phá hủy hình tượng, “Có chuyện gì sao?”

“Người có còn cái gì chơi vui không?” Hóa ra muốn mua đồ. Chắc chắc, dê béo đưa tới cửa rồi, không làm thịt người thật thật có lỗi với bản thân.

“Có có có, người xem này, cái này thế nào?” Mèo hoa nhỏ chó hoa nhỏ, các người sắp có chủ.

“Ừm, cũng được, để cho công tử nhìn một chút.” Rõ ràng mắt đều sáng, còn giả bộ thâm trầm, vớ vẩn.

“Được, đi thôi. Ngũ lang, đi, một lát là được rồi.” Cộp cộp cộp lên rồi.

Mỹ nam, nước miếng... Độ cong duyên dáng giấu bên dưới khăn che mặt, ánh mắt lóng lánh, đây mới gọi là mỹ nhân như ngọc nha.

“Nhìn cái gì vậy, công tử nhà ta là người có thể nhìn sao?” Hung cái gì hung, dáng vẻ xinh đẹp không phải là để người ta xem sao, đừng dọa hồng đệ đệ của ta.

“Công tử mời xem.” Lau nước miếng, may mắn không thật sự chảy ra.

Con mèo nhỏ đáng yêu, con chó nhỏ rất sống động, công tử kia lập tức cầm lấy xem.

“Ừm, cũng không tệ lắm, bao nhiêu tiền?” Thật đáng yêu, rất thích nha, trong lòng công tử kia nghĩ vậy, trên mặt lại thản nhiên.

“Công tử thích là được rồi, liền theo giá vừa rồi, một lượng bạc một cái.” Hì hì, vừa mới là một đôi búp bê mới là một lượng, ta là gian thương.

“Diệp Chanh, trả tiền.” Thiếu niên quần áo màu cam bên cạnh lấy ra hai lượng.

Choáng váng, sẽ không còn có hoàng lục thanh lam tử đi?

(*) Hoàng – vàng, lục – xanh lá cây, thanh – xanh đen, lam – xanh nước biển (xanh da trời), tử – tím

“Đa tạ công tử, đây còn có ba vòng tay, đều tặng cho công tử, đa tạ công tử!” Cúi đầu thi lễ.

“Ngũ lang, đi thôi, mua mấy quả cho đệ, hắc hắc.” Tránh người, mỹ nam không phải để chúng ta nhìn.

“Công tử, ngài làm gì cho nhiều như vậy?” Diệp Hồng khó hiểu.

“Thật đáng yêu, lại không đáng giá bao nhiêu tiền.” Công tử chậm rãi nói ra, “Trở về đi, bằng không nương sẽ lại lắm bầm.”

“Dạ, công tử, ngài chậm một chút.” Hai thiếu niên giúp đỡ công tử lên cỗ kiệu ở bên ngoài.

5. Chương 5: Người Tốt À Người Tốt

Mất thấy cách thời gian ước định còn sớm, trong tay cũng có tiền, ba lượng ba trăm văn ôi, không phải là con số nhỏ, liền chậm rãi đi dạo. Nắm tay Ngũ lang, thỉnh thoảng thay hân ngăn lại nhiều người chen chúc tới đây, đã lâu không loại cảm giác đi dạo chợ này rồi, thật náo nhiệt.

“Mứt quả, mứt quả ăn ngon đây, một văn tiền một xâu đây...” Bà lão bán mứt quả cao giọng mời chào khách.

“Đại nương, cho ta hai xâu!” Mứt quả thật mê người.

“Được, cô nương tự mình chọn.”

“Ngũ lang, đệ tự lấy đi, chọn xâu mà đệ thích.”

“Được, cho tỷ một xâu, tỷ.” Ngũ lang chọn lấy hai xâu mà hân cho rằng lớn nhất, cũng đưa một xâu lại đây.

“Ngũ lang ngoan, về sau mua nhiều nữa cho đệ.” Tiểu hài tử thật làm cho người ta đau lòng, mấy tiểu hài tử giống như vậy ở hiện đại, cái gì cũng đều giấu, tính tình ích kỷ một chút cũng không cho người xem.

“Bánh bao thơm ngào ngạt đây, bánh bao nóng mới ra lò đây...” Đại tỷ bán bánh bao lau mồ hôi, ra sức hô.

“Đại tỷ, bánh bao bán thế nào.” Bánh bao thơm quá.

“Hai văn tiền một cái, nhân thịt heo cải trắng.” Hóa ra nơi này có cải trắng, nhất định phải trồng một chút.

“Năm văn tiền ba cái được không?” Bật thốt ra, ngưỡng ngừng, ở hiện đại mua đồ đều trả giá như vậy, tự nhiên thành thói quen.

“Được rồi, bán cho người, thấy ngon, lần sau lại tới nha.” Nhanh chóng gói bánh bao xong, đưa tới.

“Nhất định nhất định, lần sau còn ăn bánh bao của đại tỷ.” Chỉ nói ra vẻ vậy thôi, cuối cùng tới hay không liền khó mà nói.

“Ngũ lang, nào, nhân lúc còn nóng ăn đi!”

Chậm rãi đi dạo, lại uống một chén táo phở, ăn bánh xốp đường trắng, bánh nướng vừng, bánh rán nhân đậu. Ôi, thật no bụng.

“Tỷ, thật no bụng, ăn thật ngon, còn muốn ăn thêm.” Ha ha, hóa ra Ngũ lang cũng no vậy.

“Đứa ngốc, đã no như vậy còn ăn thêm nữa, bụng sẽ khó chịu. Lại mua thêm vài món đồ, chúng ta trở về đi thôi.” Không sai biệt lắm, trở về còn thật xa đâu.

“Dạ, tỷ nhất định dẫn đệ tới nữa.”

“Ừ, nhất định, tỷ đi đâu đều mang theo đệ.” Lại thấy ánh mắt tỏa sáng, không cách nào kháng cự nha.

Theo trí nhớ đến tiệm may lần trước xin được vải vụn, vải bố bình thường nhất ba mươi văn một thước, màu trắng, màu vàng, màu đỏ mỗi loại cắt ba thước, giảm giá xuống, còn hai trăm năm mươi văn tiền. Hai trăm năm mươi liền hai trăm năm mươi đi, giảm được chút nào hay chút ấy, lại xin một túi vải vụn, liền ra khỏi tiệm may.

Đến chỗ người bán hàng rong mua chỉ màu, lại mua chỉ thêu, khung thêu, tuy rằng Ngũ lang không nói, nhưng hẳn nhất định cũng muốn học thêu hoa, nơi này nam tử đều học. Kiếp trước xem nhiều nữ tôn văn, cũng thành quen việc nam tử thêu hoa, sinh con. Về sau lại kêu Ngũ lang học chữ là được. Tuy nói nam tử không tài là đức, nhưng cũng không thể chữ to cũng không biết đúng không?

Dẫn Ngũ lang đến chợ, mua hai cân mỡ heo, trở về thắng mỡ vừa ăn ngon lại tiện nghi. Làm dầu đậu nành rất phiền toái, lại hơi đắt chút, đơn giản vì mỡ heo có mùi thịt, mới tiện nghi. Thấy bán rau hẹ, muốn gói chút bánh trôi nữa, vì thể liền mua nửa cân. Thời tiết tháng tư, cải trắng dự trữ cũng không có, cho nên giá không rẻ, nên không ăn, đợi đến mùa thu ta tự mình trồng một chút.

Ừm, lại mua chút gì nhỉ? Trong nhà có khoai tây và cải củ, thấy trên đường cũng không còn cái gì thích hợp mua, thôi, về nhà rồi nói sau. Nhìn xem còn dư lại không đến ba lượng bạc, giữ lại về sau làm tiền vốn khi làm buôn bán nhỏ thì tốt rồi, tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng đây coi như là món tiền đầu tiên mà ta gây dựng sự nghiệp có được, cuộc sống là tràn ngập hi vọng, cố lên, phấn đấu đi!

Đi tới đầu trấn, tỷ muội Lý gia vừa vặn cũng tới, vậy đi thôi, trở về đến nhà cũng phải trưa rồi.

“Ân nhân, ân nhân, là người sao?” Giọng nói sợ hãi ở phía sau.

Đi thôi đi thôi, quần hần khi gió gọi ai chứ, khẳng định không phải gọi chúng ta.

“Ân nhân, ân nhân...” Vẫn đang kêu.

Giọng nói khó khăn đó là gọi chúng ta? Tỷ muội Lý gia?

“Ân nhân, ân nhân...” Người là cái máy lặp lại à.

Ân nhân cái gì, ta làm chuyện tốt khi nào chứ? Thấy tay nhỏ kéo góc áo của ta, ta mờ mịt rồi, đây là ai?

“Kia, người là...” Không ăn tượng thật sự không ăn tượng.

“Ân nhân, ta là người ngày đó bán mình chôn cất mẹ.” Nam tử lắc lắc ống tay áo nói.

“A, là người hả, có chuyện gì sao?” Nhìn kỹ, thật đúng là hắn, mặt sạch sẽ chút, tóc vẫn lộn xộn, còn có quần áo chỉ có thể đủ che người.

“Ta... Ân nhân người có thể để cho ta đi theo người không?” Bom tấn à, chuyện này.

“Vì sao? Lại nói ta cũng không giúp người cái gì.” Vẫn còn là người nghèo đó.

“Ngày đó người cho mười văn tiền, sau lại lại có người cho một ít, ta mới chôn cất cho mẫu thân được. Nếu không có người, không có ai sẽ để ý đến ta.” Đây là làm chuyện tốt.

“A, không có gì, người đi đi, ta cũng cần phải đi về.” Thời gian không còn sớm, trở về quan trọng hơn.

“Ân nhân, người để cho ta đi theo người đi, ta không có nơi nào để đi...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ.

“Vì sao chứ, vậy giờ người ở chỗ nào?” Tò mò quá.

“Ta ở trong ngôi miếu đồ nát bên kia.” Phụt, miếu đồ nát, là nhà ở cần thiết cho lũ khách trong truyền thuyết, vị trí rúi ro cao, môi trường thích hợp nảy mầm JQ. Đưa tay che nắng, đúng là có nơi như vậy.

“Từ sau khi mẫu thân ta qua đời, nhà đã bị đi ba trong tộc chiếm, ta cũng bị đuổi ra. Khó khăn chôn cất mẫu thân, liền đến ở miếu đồ nát, lấy rau dại ăn...”

“Tỷ, thật đáng thương, tỷ cho hắt đến nhà chúng ta đi.” Ngũ lang có phần rất mềm lòng.

“Tiểu thư, ta cái gì đều có thể làm, cầu người lưu ta lại đi.”

Như vậy đi, vẫn còn là một đại hài tử, trong nhà cũng không thiếu chút đồ ăn này, còn có thể giúp đỡ làm việc, Ngũ lang cũng không cần quá vất vả.

“Được rồi, đầu tiên ta nói trước, nhà của ta rất nghèo, nếu người không chê, người liền lưu lại đi. Người tên là gì, bao nhiêu tuổi rồi?” Nói hồi lâu, còn không biết là ai đâu.

“Ta sẽ không ghét bỏ, chỉ cần người bằng lòng lưu ta lại là tốt rồi, ta... Ta tên là Lam Lăng, mười, mười bảy rồi...” Nam tử ấp a ấp úng.

“Lam Lăng, tên rất hay.” Tên thật là dễ nghe, vì sao không dám nói chứ?

“Người tên là Lam Lăng, sao chổi kia?!” Tỷ muội Lý gia bị quên lãng mở to hai mắt nhìn, đại tỷ nhi kêu lên.

“Ta không phải...” Nam tử vô lực giải thích.

“A, toàn bộ người trấn trên ai không biết, người khắc phụ thân, bà nội ông nội, còn có hai vị hôn thê! Vừa rồi có phải còn khắc chết mẹ người không!” Lý đại tỷ tiếp tục la hét, “Tứ nương người mau để cho hắt đi, đây là điềm xấu ...” Âm mưu ác tặc.

“Không phải ta...” Nam tử cố nén, ta nhất định không thể khóc, không khóc!

“Câm miệng!” Đại tỷ nhi này thật sự đáng ghét, ta là người hiện đại, sẽ tin chuyện này? “Không phải lỗi của người, Lam Lăng phải không, mau đứng lên, theo ta về nhà.”

“Tỷ, thật sự không có chuyện gì sao?” Ngũ lang hỏi.

“Không có chuyện gì, tỷ không tin cái kia, đó đều là trùng hợp. Mọi chuyện có tỷ đây rồi, trở về thôi.” Tin tưởng khoa học, phản đối mê tín. Đầu mười bảy rồi, lại gây giống thiếu niên mười ba mười bốn, thật sự là đáng thương, còn ăn rau dại, người tốt đều bị chinh hống rồi.

“Hai vị muội tử, các người đi về trước đi, ta dẫn hắt đi ăn một chút gì, buổi chiều lại đi trở về.” Lam Lăng khẳng định đói bụng, lại không dám nói.

Trở lại trấn trên, tìm tiệm mì, kêu bát mì nóng cho Lam Lăng, lại mua hai cái bánh bao. Nhìn Lam Lăng ăn miếng lớn, có phần không đành lòng, đột nhiên nhớ tới hắt là mua chút gạo, nấu cháo uống không tội. Kêu Ngũ lang ngồi chờ, ta hỏi thăm đại khái vị trí tiệm gạo, nhanh đi tới. Gạo thật đúng là không rẻ, tiêu năm mươi văn tiền, mua hai cân gạo, thật sự không yên lòng Ngũ lang cùng Lam Lăng, liền nhanh chút trở về. Xa xa chỉ thấy tiệm mì kia có không ít người vây quanh.

“Đây không phải là sao chổi ư, lại ở đây ăn mì nha!” Người qua đường Giáp khinh thường.

“Đúng vậy, xúi quẩy!” Người qua đường Ất cao giọng.

“Không biết ai sao mà to gan như vậy, dám quản!”

“Nhìn bên kia còn có tiểu công tử, vừa thấy chính là từ nông thôn đến, vẫn ngồi cùng với hấn?”

Chưa từng gặp trường hợp như này, Ngũ lang đều bị dọa khóc, Lam Lăng liều mạng che chở, cũng không dám động.

Con bà nó, hơi quá đáng.

“Đều cút ngay cho ta, ông nội người, cút!” Tức chết ta.

“Tỷ, tỷ đã đến rồi, hu hu...” Ngũ lang bổ nhào vào trên người ta, nhỏ giọng nức nở.

“Đừng sợ đừng sợ, chúng ta lập tức đi, không để ý tới những người này.” Buồn bực, “Lam Lăng, ăn xong chưa? Xong rồi chúng ta đi nhanh đi.”

“Ta xong rồi, đi nhanh đi.” Nàng không đuổi ta đi, thật tốt quá, Lam Lăng âm thầm nghĩ.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ à!” Ta cuối cùng bư hân rồi, thực nữ rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng. “Tránh ra, tránh ra!”

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhảy qua... Ách, không phải, xuyên qua đám người, đi về nhà.

“Ta nhớ ra rồi, đây không phải là người buổi sáng bán túi thơm kia sao?” Người qua đường Giáp.

“Đúng đúng, đứa bé kia cũng giống buổi sáng cái kia.” Mấy người bát quái nào đó.

Một người bán túi thơm mang sao chổi trần trên về nhà rồi, nhanh chóng vượt qua mỹ danh “Đệ nhất công tử” trần trên của Diệp Lan San, trở thành tin tức hạng nhất của trần Vọng Liễu.

“Nghe nói không? Một người bán túi thơm...”

“Nghe nói sao chổi kia...”

“...”

“...”

Lực lượng quần chúng quả nhiên là vô tận!! Mà mấy nhân vật chính trong bát quái đã ở trong nhà thương lượng kế hoạch phát triển lâu dài.

6. Chương 6: Kế Hoạch Phát Triển

Ba người ngồi bên bàn, ống kính đưa lại gần, chính giữa là người đứng đầu trong gia đình Liễu Tứ nương, tiểu đệ bảo bối Ngũ lang, thành viên mới Lam Lăng.

Theo yêu cầu mãnh liệt của người đứng đầu gia đình, vứt bỏ xưng hô tiểu thư – ta áp bức người kia. Lam Lăng lớn hơn hai tuổi, là Lăng ca, Lam Lăng sẽ gọi theo cách gọi của mọi người: Tứ nương, Ngũ lang.

Chủ nhà có chuyện cần nói, xin giữ yên lặng.

“Lăng ca, tình huống trong nhà này huynh cũng thấy đấy, chính là không đến nỗi bị đối. Chỉ có hai mẫu, nếu thu hoạch tốt, có thể được khoảng một nghìn cân, hơn nửa khoai lang, ngô quý thứ hai, đậu tương để ép lấy dầu ăn, đủ ăn một năm là không có vấn đề, chỉ là không có dư thừa. Cho nên, bình thường phải vất vả chút, làm vài thứ kiếm chút tiền tiêu vặt.” Nếu quyết định sống cùng nhau, chính là người một nhà, không cần thiết che giấu cái gì, nhìn hoàn cảnh của Lam Lăng, có thể xác định hấn cũng đáng tin.

“Tứ nương, muội quyết định là được rồi, huynh không sợ vất vả. Trước kia huynh từng học thêu, huynh có thể thêu chút đồ thêu đem bán.” Quả nhiên nhất được báu vật.

“Tỷ, đệ cũng có thể bện vòng tay, còn có khâu túi thơm tỷ dạy đệ nữa.” Ngũ lang cũng rất hưng phấn.

“Tuy rằng hiện giờ chúng ta không có tiền, nhưng cũng không cần phải gấp gáp, cứ từ từ sẽ đến.” Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, ta vẫn hiểu được.

“Ngũ lang đệ còn nhỏ, thân thể chưa trưởng thành đâu, không thể quá mệt nhọc, còn huynh nữa Lãng ca, nhìn xem thân mình gầy như vậy, cũng phải bồi bổ nhiều. Làm việc không vội ở nhất thời, trước làm ít một chút, ba ngày đi trấn trên một lần, bán mấy thứ là được rồi. Hơn nữa, qua một tháng nữa cũng nên thu hoạch lúa mỳ rồi, thu hoạch lúa mỳ xong sau đó lại bắt đầu kiếm tiền đi.”

“Được rồi, nghe lời muội.” Cảm tạ ông trời, để cho ta gặp được Tứ nương, cầu ông trời phù hộ Tứ nương sống lâu trăm tuổi, vô tai vô bệnh, Lam Lãng mặc niệm.

“Dạ, tỷ.” Ngũ lang phụ họa.

“Được rồi, hiện giờ cũng không còn việc gì, không bằng nấu cơm sớm một chút cũng tốt. Hôm nay mua mỡ heo, trước tiên đem thắng lấy mỡ, buổi tối ăn bánh trẻo được không?”

“Được, tỷ, đệ đã rất lâu chưa được ăn rồi.” Thật là một đứa nhỏ dễ dàng thỏa mãn. Không thể trách ta coi hẩn giống như nhi tử, ta tuy rằng chiếm cơ thể mười lăm tuổi, nhưng thật ra đã hai mươi lăm rồi, tuy rằng độc thân, nhưng gọi ta là dì vẫn có rất nhiều. Lại nhớ tới lần đầu tiên bị gọi là dì, nước mắt tuôn ra thật lâu, thương tâm đó.

Ta cũng vậy thật lâu chưa ăn qua, từ khi nương bị bệnh, tất cả mọi người đều không cho sắc mặt tốt để nhìn, haizzz. May mắn gặp Tứ nương. Lam Lãng đưa tay vụng trộm lau khóe mắt, may mắn không có người nhìn đến.

“Vậy, hôm nay Lãng ca vừa tới, ta liền ăn ngon một chút.” Ủ, trong nhà còn có cá muối dì cả đưa tới, lại còn là một con lớn, quyết định, làm canh đầu cá muối đậu hũ đi, không biết có đậu hũ không, vẫn xác nhận trước một chút xem, “Ngũ lang, nơi này có bán đậu hũ không?”

“Có ạ, nhà thím Trương trong thôn có bán đậu hũ. Trong thôn đều tới nhà thím ấy mua, có khi thím Trương cũng sẽ sang thôn bên cạnh bán.” A, như vậy bớt việc.

“Ngũ lang à, đệ đi mua miếng đậu hũ được không?” Ta còn không nhìn nhiều, không biết đường, Lam Lãng thì càng không được.

“Được, đệ biết ở đâu, tỷ chờ, đệ lập tức sẽ trở lại.” Đứa nhỏ này, ha ha.

Biết Lam Lãng rất biết nấu cơm, liền để cho hẩn đi nấu chút nước ấm, rửa sạch mỡ heo, lại cắt thành miếng, để ráo nước, một lát lại thắng lấy mỡ. Ta nhặt sạch sẽ rau hẹ mới mua, rửa sạch, lại lấy ra hai quả trứng gà, thỉnh thoảng xa xỉ một chút vẫn có thể.

Tục ngữ nói: ăn ngon nhất trên đời là bánh trẻo. Thơm nhất đương nhiên là nhân rau hẹ rồi, mà rau hẹ trứng gà lại là mỹ vị trong mỹ vị! Xin cho phép ta chảy nước miếng trước.

Ngũ lang rất nhanh cầm đậu hũ trở lại, nhìn xem sắc trời, có thể bắt đầu.

Ngũ lang nhóm lửa, Lam Lãng thỉnh thoảng nhìn xuống xem độ lửa, bắt đầu thắng mỡ, ta đó, đương nhiên là nhào bột mì. Đợi cho mùi bay đầy phòng, bột mì của ta cũng được rồi, để ở bên cạnh ủ. Bắt đầu cắt rau hẹ rồi, cắt thật nhỏ. Bên kia Lam Lãng múc dầu sôi vào trong chiếc bình sạch sẽ, đợi cho mỡ ra hết rồi, kêu Ngũ lang tắt lửa, lại rắc một chút muối lên tóp mỡ, tóp mỡ ăn thật ngon.

Thừa dịp chảo nóng, nhanh chóng đánh trứng gà, tráng mỏng ra, vàng óng, đổ ra để nguội, cắt thêm rau hẹ băm nhỏ vào. Lấy một nắm tóp mỡ, băm nhỏ, bỏ thêm vào, như vậy sẽ ăn ngon hơn. Lại thêm chút muối và đồ gia vị như hành gừng băm nhỏ bột hồi hương đều bỏ vào trộn đều. Lấy bột mỳ tới, cắt thành đoạn ngắn, Lam Lãng cán vỏ bánh, Ngũ lang bỏ thêm muối vào, bắt đầu gói bánh trẻo.

Mà ta, thu dọn xong, sẵn sàng làm nhân vật chính ngày hôm nay.

Múc dầu nành vào trong nồi, chậm rãi chiên đầu cá muối đã rửa sạch hong khô trước đó, đến khi hơi vàng thì bỏ vào chút gừng, thêm nước, đẩy vung lên, dùng lửa lớn hầm. Ước chừng qua một khắc đồng hồ, canh đã có màu trắng ngà rồi, hương vị thơm ngon phả vào mặt, thêm vào đậu hũ cắt thành miếng, chuyển sang lửa vừa, tiếp tục hầm.

Bên kia, Lam Lăng và Ngũ lang cũng đã gói xong bánh trôi.

Rửa sạch một cái nồi khác, thêm nước, đốt lửa lớn, chờ nước sôi rồi, thả bánh trôi vào. Nước sôi lần đầu liền thêm nửa muôi nước lạnh, chờ nước sôi ba lượt, liền chín.

Vớt bánh trôi ra, canh cá cũng hầm xong rồi, thơm quá! Đây là bữa ăn phong phú nhất từ khi ta đến nơi này. Nhìn Ngũ lang và Lam Lăng miệng nhỏ uống canh, ăn bánh trôi, cảm thấy cuộc sống cứ trôi qua như vậy cũng không tồi.

Cơm nước xong, trời đã rất tối rồi, biết Lam Lăng sẽ tự mình làm quần áo, ta tìm ra hai bộ xiêm y cũ, để cho hắn sửa một chút mặc tạm trước, lần sau đi trấn trên lại làm mới cho hắn, cũng làm hai bộ cho mình và Ngũ lang. Châm ngọn đèn, Lam Lăng ngồi sửa quần áo, Ngũ lang bên vòng tay, ta làm túi thơm, rất đơn giản cũng thật ấm áp. Hạnh phúc, không phải có quá nhiều, mà là quá ít tính toán so đo.

“Được rồi, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi, đều thật mệt mỏi.” Bất tri bất giác đêm đã khuya, đứng lên đắp bốp eo.

“Cái kia, Lăng ca huynh và Ngũ lang ngủ ở phòng này đi, muôi đến ngủ trong sương phòng.”

“Không được, Tứ nương, huynh đi sương phòng đi.” Lam Lăng vội từ chối.

“Không cần, Ngũ lang cũng không nhỏ, lúc trước sợ đệ ấy sợ hãi mới ngủ với đệ ấy. Về sau hai người liền ở chung, được rồi, không được phản đối.” Lúc cần thiết vẫn nên lấy quyền uy của chủ gia đình ra, ha ha. Quyền lợi này phải xem người dùng như thế nào, chỉ cần dùng vào thời điểm thích hợp, sẽ không bị người khác làm cho mệt mỏi.

Ôm chăn đệm từ trong tủ quần áo ra, nường ánh trăng, ta đến sương phòng. Để chăn xuống, tùy tiện sửa sang lại, rất nhanh liền ngủ mất. Cuộc sống đơn giản một chút, không có tật xấu mất ngủ, cũng không liên tục gặp ác mộng, đối với người quái gở không đáng yêu như ta mà nói, có lẽ cuộc sống như thế mới là thích hợp nhất với ta.

Duỗi thất lưng mỗi nhừ, sáng khoái a! Ủa, mùi khoai lang thơm quá, ở đâu ra? Đẩy cửa ra, ống khói đang bốc lên, “Lăng ca, là huynh sao? Đang nấu cơm, sao không ngủ thêm một lát, cơm để muôi làm là được rồi.”

“Tứ nương, muôi đã dậy rồi. Huynh đã dậy từ sớm, liền làm cơm, huynh đã thành thói quen, hơn nữa những việc này đều là nam nhi trong nhà làm, sao có thể để cho muôi làm.” Giọng của Lam Lăng từ trong phòng bếp truyền tới.

“Lăng ca, chúng ta có không quy củ nhiều như vậy, ai làm mà không được, chẳng lẽ còn phạm pháp sao?” Ta chính là người ủng hộ nam nữ bình quyền.

“Tứ nương, muôi trước đi rửa mặt đi, cũng sắp xong rồi, cũng gọi là Ngũ lang dậy đi.” Giọng nói thật vui vẻ, nghe ra tâm tình Lam Lăng rất không tồi.

Gọi Ngũ lang dậy, rất nhanh được ăn điểm tâm, làm sạch cỏ đất trồng rau và sân viện, bắt sâu, tiếp tục lấy đồ thủ công mỹ nghệ ra, trước mắt đây là cách duy nhất có thể kiếm tiền rồi, hướng chỉ ngày hôm qua còn đáp ứng ba ngày sau đi bán túi thơm. Vấn phân công hợp tác nhanh chút, Ngũ lang vẫn đang bên vòng tay đơn giản, Lam Lăng sẽ thêu, may búp bê hắn tốt hơn ta một chút. Ta vừa làm búp bê nhỏ, vừa dạy Lam Lăng, chờ hắn quen tay, liền kêu hắn làm búp bê lớn. Búp bê nhỏ chung quy cũng bán không được bao lâu, sẽ có hàng nhái tàn sát bữa bãi, phải sớm tính toán mới tốt, thừa dịp hiện giờ còn chưa lưu hành, làm nhiều vài cái để kiếm nhiều chút mới được.

Bất tri bất giác đã đến buổi trưa rồi, ta nấu cháo gạo khoai lang rất thơm rất thơm, Lam Lăng làm đồ ăn. Sau khi ăn xong, ngủ một lát, hiện giờ, chính là còn nhiều thời gian mà.

“Ngũ lang, gần đây có sông không?” Trong tình hình chung, nữ chủ xuyên qua đều đã đánh chủ ý đến trong sông.

“Có ạ, ở cửa thôn có, làm sao vậy?” Ngũ lang rất kỳ quái hỏi.

“Ừa, Tứ nương muội...” Lam Lăng cũng rất kỳ quái, sao dáng vẻ Tứ nương giống như cái gì cũng không quen thuộc.

“A, Lăng ca, có phải huynh định hỏi muội sao cái gì cũng không rõ ràng đúng không?” Nhìn đầu óc ta này, thật sự là ngã hổng rồi, sớm nên nói với hần, đều là vội vàng nên quên mất.

“Là như vậy, hôm kia muội không cẩn thận té ngã, này, cục u vẫn còn ở đây này, nên có nhiều chuyện không nhớ rõ.”

“Đúng vậy đó, Lăng ca ca, ngày đó làm đệ sợ muốn chết, khóc rất lâu tở mới tỉnh, nên cái gì cũng đều quên.” Ha ha, Ngũ lang này.

“Không có việc gì rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta tự mình biết là được. Chúng ta đi bắt cá được không? Cũng có thêm đồ ăn.” Thiếu chút nữa quên mất chính sự.

Vì vậy, một tổ ba người cầm chấu, thùng, còn có lưới đánh cá nhỏ liền hướng cửa thôn chạy đi, mục tiêu: sông nhỏ ở cửa thôn — cá bên trong.

Đi tới bờ sông, nước sông ước chừng sâu tới đầu gối, ta xắn ống quần lên rồi xuống nước. Ôi, xã hội phong kiến vạn ác, lại còn là ta đi xuống. Ngũ lang cầm chấu đi dọc bờ sông, nhặt con trai, ốc nước ngọt ta thỉnh thoảng ném lên, ngẫu nhiên còn bắt được vài con cua gì đó. Lam Lăng đâu, sẽ cầm lưới nhỏ, đứng ở bên bờ, thời điểm vận khí tốt cũng có thể mò được vài con tôm hùm. Không bao lâu, liền bắt được rất nhiều, kêu hai người bọn hần nghỉ ngơi, ta tiếp tục ở trong sông tìm kiếm.

“A, ủa, đừng chạy!” Lại là con cá, lấy tay nắm chặt, ném lên trên bờ.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” Ngũ lang cuống quýt hỏi, “A, tở...”

Một con cá rơi vào trong lòng Ngũ lang, ha ha, mắt thoáng nhìn thấy Lam Lăng cũng cười, không tệ không tệ, rốt cục cũng đã nở nụ cười. Một người từ nhỏ đã nhận hết xem thường, trong lòng có bao nhiêu tổn thương, chỉ mong thời gian có thể làm cho hần phai nhạt hết thấy những chuyện không vui. Ngũ lang còn đang giậm chân, ha ha ha...

“Tứ nương, bắt cá hả, nghe nha đầu Lý gia nói, cháu dẫn theo sao chổi về?” Dì cả đã tới, nhìn về phía Lam Lăng, “Không phải là hần chứ, cháu còn thật sự mang về đây? Mau để cho hần đi, điếm xấu ...”

“Dì cả, nói cái gì đó? Hần không phải sao chổi, đều là những người đó nói bừa.” Thấy Lam Lăng cúi đầu, mặt buồn bực, thật sự là phiền toái, vừa mới tốt một chút lại...

“Tứ nương cháu đừng không thèm để ý, xảy ra chuyện gì thì muộn rồi, cháu vẫn nên...” Dì cả có lòng tốt, nhưng mà ta sẽ không làm như vậy, đây không phải là xát muối vào miệng vết thương của hần sao.

“Dì cả, thật không có việc gì, cháu không tin những chuyện kia. Dì đây là đang đi đâu?” Nói sang chuyện khác, nói sang chuyện khác.

“A, đi đến nhà dì hai cháu ở trấn trên, vừa trở về.” Dì cả lắc đầu, “Dì đi về đây, trong nhà vẫn đang chờ! Cháu đứa nhỏ này, cũng không nghe khuyên nhủ.”

Dì cả đi xa. Haizzz, không có tâm trạng tốt, mặc dù biết mang Lam Lăng về, nhất định phải đối diện với mấy chuyện này, ta không quan tâm, nhưng mà hần... Thôi. Thu dọn đồ đạc về nhà.

“Sao chổi, sao chổi...” Mấy tiểu hài tử ở phía sau kêu, còn có vài lưới dài công khai nghị luận.

“Lăng ca, đừng để ý bọn họ, chúng ta...” Thật sự là rất đáng ghét những người này.

“Không có chuyện gì, Tứ nương, huynh cũng đã quen rồi, muội đừng tức giận, chỉ có điều liên lụy muội bị nói.” Có lẽ thật sự là nhìn quen, Lam Lăng thật ra cũng không tức giận như vậy.

“Không có gì liên lụy, nếu mang huynh về, chính là người một nhà.” Ta thật lương thiện nói.

“Ừ, chúng ta là người một nhà.” Ngũ lang cũng đi theo nói. Ha ha, mà quần bọn họ làm gì đâu, chính mình cảm thấy đúng là được.

Về đến nhà, thả ốc nước ngọt và trai sông vào trong nước nuôi, tôm và cua, cá nhỏ thu thập sạch sẽ, dùng muối ướp, buổi tối làm canh cá tạp là được.

7. Chương 7: Thu Lúa Mỳ

Đổ dầu vào trong nồi, dùng bột mì bọc kín cá tạp thả vào trong dầu chiên, chờ định hình xong, thêm hành gừng, nước tương vào, lật lại vài lần, cho thêm nước, ăn cá không bằng ăn canh đi. Lại cán mì thành vỏ bánh mỏng, dán một vòng trong nồi, chính là bánh nướng cá nhỏ cải tiến, ực ực, nước miếng...

Chờ nồi nấu một lúc, bánh nướng đã vừa thơm vừa giòn rồi, xúc bánh ra, canh cá thêm dấm chua, một chút muối, vừa ngon vừa thơm, có thể ăn. Không bao lâu, liền thấy ba người ba cái bụng no căng tròn vo gục vào bên cạnh bàn cười, ha ha. Lúc sau, liền có người đi ra mức nước thấy ba bóng người đi tản bộ ở dưới ánh trăng, như vậy thật đúng là giống như một nhà ba người...

Ba người đều tinh thần rất tốt, ngồi dưới ngọn đèn thương lượng sáng sớm ngày mai đi trấn trên. Làm đủ túi thơm, vòng tay ngày mai cần bán, còn có vài con búp bê, về sau sẽ không làm búp bê nữa, đổi thành làm gấu bông trên dưới cao một thước. Bởi vì thời gian eo hẹp, cũng chỉ làm một con mèo con mập mạp, mới có thể bán giá tốt, tốt nhất sẽ tìm một cửa hàng, định kỳ đưa hàng đến gửi bán, cũng tiết kiệm thời gian, hơn nữa đi bán trên đường lớn chung quy cũng không phải việc lâu dài.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, ba người liền ra cửa, Ngũ lang ôm mèo con, vốn Ngũ lang cũng luyến tiếc, cho đến khi đáp ứng làm cho hắn con khác vừa lớn vừa đáng yêu hơn, mới buông tay, chỉ có điều dọc đường đi hắn kiên trì nhất định phải chính mình ôm. Ừm, về sau làm thêm cho hắn con đẹp hơn là được, cũng làm Snoopy cho Lam Lăng đi.

(*) Snoopy: Tên chú chó cưng của Charlie Brown trong truyện tranh Peanuts của Charles M. Schulz.

Đến trấn trên, vẫn là chỗ lần trước kia, rất nhanh đã bán được một phần, thật khéo, lại là Diệp Hồng lần trước mua đi mèo con mập mạp rồi, lại còn được hai lượng bạc, ta không thể không biết xấu hổ đòi giá quá cao, lần trước đã bán mắc cho người ta rồi, không thể quá mức.

Nghĩ đến còn có việc, sẽ không chờ ở đây, liền tìm một cửa tiệm bán sơn phấn đồ thêu. Cho lão bản xem đồ vật của chúng ta, thương lượng với lão bản về sau cách mỗi mười ngày đưa đồ một lần, ấn định giá tiền là vòng tay bốn văn, túi thơm tám văn, nếu có những vật khác, giá sẽ thương lượng khi gặp mặt.

Ra cửa hàng, chúng ta đi đến tiệm may trong trí nhớ, ba người đều đo người, chọn lấy hai loại vải màu sắc, mang về làm quần áo. Bởi vì Lam Lăng biết làm, nên sẽ không mất tiền công may. Lại đến tiệm tạp hóa mua chút dầu muối đồ gia vị vân vân, mỗi người một xâu mít quả đỏ au, vừa ăn vừa đi về.

Lấy trai sông và ốc nước ngọt lớn ra, thêm nước trong nấu lên, lại vớt ra để trong nước lạnh, miệng toàn bộ mở ra, dùng kim khâu thịt ra, rửa, cắt thành lát, dùng hành gừng tỏi ớt rang lên, một chén thịt ốc nước ngọt rang thơm ngào ngạt đã ra nồi.

“Lăng ca, ăn cơm, buổi chiều huynh may quần áo tiếp đi!” Ngũ lang cũng bày xong chén đĩa.

“Đến đây...” Lam Lăng ở buồng trong cũng đặt vải trong tay xuống.

Ngày ngày từng ngày trôi qua, cách mỗi mười ngày ta đi đưa hàng, thuận tiện mua mấy đồ vật thường dùng hàng ngày. Có khi cũng sẽ mang theo Ngũ lang đi, Lam Lăng bình thường cũng không thích ra cửa, ngẫu nhiên ta sẽ mua cho hắn vài thứ. Vật phẩm trang sức nhỏ có ổn định nhưng thu nhập không nhiều, tiêu vật hàng ngày cũng đủ rồi. Gấu bông lớn thể nhưng lại rất được giá, chung quy số lượng không cũng nhiều lắm, cũng buôn bán lời vài lượng, đều giữ lại về sau làm tiền vốn.

Đảo mắt đã qua một tháng, lúa mạch chín, đây là một chuyện lớn! Mang khối đá mài dao lên, đặt bồn nước bên cạnh, ta vén tay áo, mài dao xoèn xoẹt – hướng về ruộng lúa mạch, ha ha!

(*) Lúa mạch – đại mạch, lúa mỳ - tiểu mạch

Vì đề phòng đầu lúa mạch đâm người, nên đều đổi lại quần áo dày một chút. Trải qua hơn một tháng điều dưỡng, Lam Lăng đã dầy da hơn một chút, không gây kinh người giống lúc mới gặp, ngay cả Ngũ lang cũng béo trắng, nhìn đã muốn véo một cái.

Ngũ lang còn nhỏ, liền làm chút việc lật vạt, ta và Lam Lăng gặt lúa mạch, xếp thành từng đống một, lại buộc thành từng bó vác về nhà. Thật hoài niệm đại liên hợp, thu mua toàn bộ thân lúa mạch hong khô, trực tiếp thu lúa mạch về nhà. Hiện tại chỉ có thể chất đống lúa mạch trong sân, dùng cây gậy lớn để đập, dùng chân giẫm xuống cho hạt lúa mạch rơi ra. Thật sự là rất khác nhau rất khác nhau đó!

May mà có kinh nghiệm của kiếp trước để cho ta may bao tay trước, mới bảo vệ được đôi tay không bị tổn thương, chỉ có điều nốt chai sần là không tránh được.

Ta đã rất lâu không gặt lúa mạch rồi, không quen tay, Lam Lăng lại mới học làm, thể lực nam tử cũng không tốt, hai mẫu lúa mạch, cứ thế gặt mấy ngày. Ta từ chối khéo giúp đỡ của nhà dì cả, đất nhà dì cũng không ít, hơn nữa ta cũng không có bao nhiêu cảm giác thân thích với dì, vẫn không nên phiền toái nhà dì, cùng lắm thì chậm vài ngày, cũng sẽ không làm lỡ mùa vụ tiếp theo.

Mất thấy lúa mạch còn lại không nhiều lắm, hôm nay làm xong là không thành vấn đề. Giữa trưa khi Ngũ lang mang cơm lại đây, đứa nhỏ này làm cơm càng ngày càng tốt rồi, cũng vì ta là thầy tốt, ha ha! Cơm nước xong, cầm lấy cái liềm tiếp tục làm việc, lại có thêm sức lực để làm việc.

“Ồi!” Lam Lăng đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” Ta vội chạy nhanh tới nhìn xem.

“A, không có chuyện gì, làm việc đi.” Ngoài miệng Lam Lăng nói vậy, lại nắm chặt tay trái không buông. Vừa thấy liền biết bị thương ở tay rồi, thông thường cắt hoa màu cũng hay bị cắt vào tay, đôi khi còn để lại vài vết sẹo nhỏ.

“Cắt vào tay sao, mau cho muội xem!” Ta buông cái liềm ra, chạy tới cầm lấy ngón tay bị thương của hắn, để lên miệng mút. Nước bọt rất tốt cho việc sát trùng, có thể đề phòng nhiễm trùng. Ngẩng đầu nhìn một chút, Lam Lăng ngơ ngác không phản ứng, nhất định là rất đau, bị dọa sợ.

“Đau không, trước chịu đựng một chút!” Nhìn xem chung quanh, bên cạnh có mấy cây ô rô *, vội vàng hái lá cây xuống, lại bấu hết gai nhỏ, vò mấy lá cây ra nước màu xanh lục, quần trên ngón tay của Lam Lăng, cỏ ô rô có hiệu quả cầm máu rất tốt. Lại xé mảnh vải sạch sẽ, băng bó kỹ cho hắn, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh.

(*) Cỏ ô rô: ; Ô rô cạn (danh pháp khoa học: *Cirsium japonicum*), còn gọi là Đại kế, Thích kế, Thiết thích ngải, Dã thích thái, Thích khải tư, Hồ kế, Mã kế, Dã hồng hoa, Sơn ngư bàng, Hê hạng thảo là một thực vật có hoa thuộc họ Cúc (Asteraceae). Cây được trồng làm thuốc hoặc làm cảnh.

“Huynh ngồi xuống đây đi, còn lại để muội làm, thêm một lúc nữa là xong rồi.” Ta vừa thấy, Lam Lăng vẫn còn ngơ ngác, dường như khi ta còn nhỏ một khi cắt phải tay liền liềm mạng khóc, giống như muốn chết người vậy. Lại nhìn thoáng qua một cái, vẫn là không phản ứng, khỏi quần, trước làm việc đã.

Lam Lăng ngồi bên cạnh, tim dần dần đập chậm lại, cảm thấy mặt cũng không còn nóng nữa. Ta không nên hy vọng xa vời quá, Tứ nương đối xử với ta tốt như vậy, nên thấy đủ, chỉ có điều tưởng tượng đến về sau Tứ nương sẽ đối xử tốt với nam tử khác, trong lòng sao lại liền chua xót muốn khóc chứ? Xem ra tay bị thương, ngay cả đầu óc cũng hồ đồ. Lắc đầu, xua đi ý nghĩ lung tung lộn xộn này, nhanh chóng làm việc mới đúng. Trước kia cũng không phải chưa từng bị thương, thời điểm vừa học nấu cơm bị cắt rất nhiều lần, làm sao lại yếu ớt như vậy rồi?

Ta thấy Lam Lăng bó lúa mạch lại, quên đi, dù sao cũng không phải việc nặng gì, nếu không để cho hắn làm, không biết còn nghĩ nhiều như thế nào đâu. Vung cái liềm trong tay, phải thu hoạch xong lúa mạch, trồng chút gì đó cho tốt. Ừm, ngô sản lượng cao, lại có thể làm lương thực chính, trồng hơn một mẫu. Cây đậu ép lấy dầu, còn có thể làm tương ăn, khoai lang không thể không trồng, liền mỗi thứ nửa mẫu là được. Ừm, cứ như vậy đi, gốc rạ cũng không cần xới đất là có thể trồng cây đậu và cây ngô, chỉ cần đào hố rồi vùi xuống, mưa xuống là có thể nảy mầm. Trồng khoai lang thì nhất định phải xới đất, Nhà dì cả có trâu,

liền mượn tới dùng nửa ngày là được, về sau đưa cho nhà dì vài thứ là được, dù sao hiện giờ vẫn còn có tiền mua chút lễ vật. Lúa mạch cuối cùng gặt xong rồi, đứng lên đầm đầm thắt lưng, thật không được rồi!

Cùng Lam Lăng bó lại, chúng ta liền vác về nhà, xếp đống ở sân xong, sau đó chính là đập lúa mỳ. Ngay cả cái máy kéo đơn giản cũng không có, buồn bực! Cây gậy đập khi nào mới xong a? Đột nhiên nhớ tới, trước kia khi trong nhà dùng máy kéo đập, sẽ có thêm một cái trục đá lăn lúa, có khi sẽ dùng người kéo, nhưng cũng không phải rất nặng, hiệu quả cũng tốt.

Nói là làm, ta vẽ đại khái sơ đồ phác thảo, tìm được người thợ đá trong thôn, thợ đá này vừa vặn họ Thạch, chọn nghề này là chính xác, xưng hô cũng dễ gọi, Thạch thợ đá là nữ nhân một cao lớn vạm vỡ, mang theo cái chùy lớn, thật dọa người. Hình dạng là hình trụ cao hai thước, hai đầu có lỗ, làm xong giá gỗ, đặt vào vừa khớp, buộc dây thừng thô to ngang bên trên, đeo lên một bên vai, ta kéo trục đá lăn lúa một đường lạch cạch lạch cạch về nhà. Có người tò mò hỏi thăm, thuận tiện dạy hẳn cách sử dụng trục đá lăn lúa này, cũng đến chỗ thợ đá đó làm một cái, thợ đá không thu tiền của ta, chỉ nói muốn bán biện pháp của ta, ta không sao cả, coi như làm cho thôn một chuyện tốt.

Ta để cho mọi người xem dùng trục đá lăn lúa đề lúa mạch như thế nào: trước tiên làm sạch một bãi đất trống, hất một chút nước, nhanh chóng rải lúa mạch lên, kéo trục đá lăn lúa lăn từng vòng, cho đến khi lăn ra hạt, đều đều. Phơi khô dưới ánh nắng mặt trời, liền như bình thường, khô cứng.

Trải lúa mạch bằng phẳng trên mặt đất, ta kéo trục đá lăn lúa lên, sau vài vòng, lúa mạch liền bị đề xuống, thân cây lúa mạch cũng mềm nhũn, hạt lúa mạch bắt đầu rơi ra. Lật lúa mạch lên, tiếp tục đề, sau khi lật lại vài lần, trên thân lúa mạch vốn không còn hạt mạch. Gạt thân lúa mạch sang bên cạnh, hạt lúa mạch gom lại, liền bốc lên dùng gió thổi sạch sẽ, lại phơi nắng thêm hai ngày, là có thể cất vào kho.

Vài ngày sau, toàn bộ thu hoạch xong rồi, nhóm thôn dân cũng đều dùng tới trục đá lăn lúa, cũng phổ biến đến thôn lân cận. Trong lúc nhất thời, người trong thôn nhiệt tình thiếu chút nữa làm ta không chống đỡ được.

“Tứ nương người thật có năng a, may mà có người, năm nay chúng ta giảm đi không ít sức lực...” Thôn dân Giáp.

“Đâu có đâu có, ngài quá khen, cháu cũng vì lười mới nghĩ biện pháp.” Ta khách sáo.

“Tứ nương người thật giỏi, về sau ai theo người có thể hưởng phúc. Tứ nương người mười lăm đi, ta có đứa cháu năm nay...” Thôn dân Ất đề cử nhà nàng.

“Không cần không cần, cháu còn rất nhỏ, ha ha...” Chạy trốn chết. Quá khoa trương đi, ta còn chưa trưởng thành đâu.

“Tứ nương này sẽ không thật sự thích sao chổi nàng mang về kia chứ? Đứa nhỏ này thật sự là... Haizzz!” Thôn dân Giáp bắt quái với thôn dân Ất.

“Ai biết được?”

Ta ở phía trước đào hố, Ngũ lang cầm chậu nhỏ, thả hai hạt giống vào, Lam Lăng ở phía sau lấp hố lên. Không sai, trồng ngô, cây đậu, tổ hợp ba người hơn hử hợp tác. Thêm mầm khoai lang trồng xong, có thể nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó chính là làm cỏ lại làm cỏ. Chờ đến thu hoạch vụ thu, trong đó việc đi bán vật phẩm trang sức cũng không bớt, cũng kiếm được chút tiền để nuôi cả nhà. Mắt nhìn thấy áo bông trong nhà rất cũ rồi, cũng không ấm áp, liền mua bông vải, làm áo bông mới để mùa đông dễ chịu một chút.

Ngày từng ngày trôi qua, có thể nói thời gian cực nhanh, năm tháng như thổi đưa.

8. Chương 8: Hai Năm Sau

Trong nháy mắt ta cao lớn hơn rất nhiều, đã cao hơn Lam Lăng nửa cái đầu rồi, Ngũ lang cũng lớn thêm không ít, ta đã dung nhập hoàn toàn vào thời đại này. Ta mười bảy rồi, Lam Lăng mười chín rồi, đã xem như nữ ế nam dư. Trong thời gian này có không ít người đến giới thiệu cho ta mấy tiểu công tử chưa lập gia đình, ta đều thoái thác, ta cảm thấy như vậy cũng quá sớm đi! Lại nói manh hôn ách giá *, ta thật sự chịu không nổi, lỡ như không hợp, không phải là hại cả đời sao?

(*) Manh hôn ách giá: là hôn nhân theo lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, hai bên nam nữ đều không có bất kỳ cơ hội nào biết được tài liệu của đối phương trước khi kết hôn, bao gồm, đáng vẻ, bằng cấp, nhân phẩm v.v...

Mọi người cũng dần dần tiếp nhận Lam Lăng rồi, ít nhất lúc gặp đều đã chào hỏi, Lam Lăng cũng hoàn toàn từ trong bóng ma đi ra, bắt đầu vui vẻ cười cười nháo nháo.

Nhưng “Tam tông tứ đức” mà Ngũ lang được ta dạy cho lại một mực không để ý, trái lại có quan hệ không tệ với tỷ muội Lý gia, ở nông thôn cũng không có những thói xấu của thế gia đại tộc kia, gì mà “Bảy tuổi không ngồi cùng bàn”, chỉ cần Ngũ lang vui vẻ thì tốt rồi.

Quan hệ giữa chúng ta và nhà dì cả vẫn không phải rất thân thiết, thái độ xử sự làm người của ta vẫn trẻ con, bằng hữu tri kỷ của ta từ trước đến nay ít đến thăm thương, Ngũ lang và mấy tỷ tỷ ca ca nhà dì ngược lại khá tốt.

Hôm nay, ta vừa cự tuyệt một ông mối, ta thật sự không nghĩ ra, ta vừa không có tiền, trong nhà phòng ở vẫn là nhà tranh cũ, bọn họ cuối cùng coi trọng ta chỗ nào rồi? Diện mạo đi, tạm xem như trên trung đẳng, trừ bỏ làm việc và ngẫu nhiên đi trấn trên, liên không khác công tử trong khuê các lắm, ta thật sự không phát hiện ra mình có ưu điểm gì. Tổng kết lại chính là: không tiền không tài không mạo, chất phác không thú vị, lại không đáng yêu. Phải nói giống như đại tỷ nhi Lý gia ở cách vách, a, tên đầy đủ là Lý Hân, năm nay thì tú tài, tuổi trẻ đa tài, tiền đồ vô lượng, ông mối đập phá cánh cửa, vậy cũng là bình thường chút.

“Ừa, dì cả người đã đến rồi, vào ngồi đi.” Đang ngẩn người, liền thấy dì cả đã tới, cuộc sống hai năm qua tạm được, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa cho nhà dì cả vài thước vải bố, một cá hai con gà gì đó, xem như báo đáp dì trước kia trợ giúp chúng ta.

“Tứ nương, cháu cũng ngồi đi, dì đi ngang qua thuận đường tới thăm cháu một chút. A, Lam Lăng ở nhà à, có khỏe không?” Dì cả vẫn là lần đầu hỏi đến Lam Lăng.

Ngũ lang bưng trà lại đây, ta nhận lấy đặt trên bàn: “Dì cả, dì uống trà.”

“A, đúng rồi, Tứ nương, đại tỷ cháu hôm qua bắt không ít cá, để lại cho cháu hai con, cháu đi lấy đi, dì ngồi một lát nữa, trò chuyện với Ngũ lang.”

“A, được, cháu đi một lát sẽ trở lại, dì cả.” Ta bước nhanh ra khỏi nhà, nghĩ đi nhanh, lấy cá rồi trở lại.

Đến nhà dì cả, đại tỷ năm kia cưới phu lang, là nam tử thật dịu ngoan, đúng là không tồi. Đại tỷ lấy cá cho ta, lại bảo đại tỷ phu hái chút quả đào đưa cho ta, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng không yên, khách sáo một hồi liền cáo từ.

Về đến nhà, dì cả đã đi rồi, thật kỳ quái, cũng không đợi ta trở về.

“Dì cả nói cái gì vậy, Ngũ lang?”

“Liên hỏi vài câu, đệ đi cho gà ăn, Lăng ca ở trong phòng nói chuyện với dì cả.” Trong tay Ngũ lang còn bưng cái chậu vỡ đựng ngô.

“Cũng không nói cái gì, ngồi một chút đã đi.” Lam Lăng tiếp lời.

Liếc hẩn một cái, không có gì không bình thường, có lẽ thật sự không có gì đi.

Ta bỏ cá trong tay xuống: “Ta lấy cá về đây, đêm nay ăn cá kho tàu, thế nào?” Đặt quả đào lên bàn, rửa sạch là có thể ăn.

“Được được, mấy ngày không ăn rồi.” Ngũ lang này là mèo nhỏ tham ăn, ha ha.

“Để huynh làm cơm đi.” Lam Lăng cũng cười, nhận lấy cá liền đi tới phòng bếp.

Thấy ông mỗi hôm trước hiện giờ lại đến cửa, ta cũng không biết nên nói cái gì, “Vương thúc, ta thật sự không muốn thành thân...”

“Hôm nay không phải nói với ngươi, là...” Ông mỗi Vương mở miệng.

“Ngũ lang còn nhỏ, còn chưa tới tuổi làm mai đâu?” Kỳ quái.

“Cũng không phải.” Lại phủ định.

“Vậy là ai?” Mờ mịt a mờ mịt.

“Là cho Lam Lăng Lam công tử, này có vài hộ người ta đều có có ý.” Ông mỗi Vương ném trái bom.

“Không được không được, Lăng ca mới không cần đâu.” Này đây đều là cái gì, “Ông đi đi.”

“Ông mỗi Vương vào đi, vào trong phòng nói.” Lam Lăng sao lại đi ra, nghe thấy thế nên không vui.

Ta cùng vào trong phòng, ông mỗi Vương đang thao thao bất tuyệt: “Đây là Vương gia ở đông thôn, có mấy chục mẫu điền sản, năm kia đã chết phu lang, lưu lại hai đứa con trai đều xuất giá rồi, người gả qua đó khẳng định sung ái người.”

“Không được! Điền sắp xuống mồ rồi, còn tai họa cho người khác!” Hơi quá đáng.

“Phi phi, Vương lão tam mới bốn mươi lăm, tuổi còn rất trẻ.”

“Chính là không được! Người nọ bệnh đã sắp không đứng dậy nổi” Cui ta là người chết à.

“Được rồi, Trịnh đại tỷ ở tây thôn, nghe nói Lam Lăng rất hiền lành, muốn kết hôn làm chính thất.” Ông mỗi đáng chết còn nói.

“Không được! Người kia có bệnh, người nào không biết nàng nhất được một kỹ nam, bị một thân bệnh không gặp được người.” Tức chết ta.

“Vậy cái này được đi, là Lý viên ngoại ở trấn trên, gia tài bạc triệu, cưới làm làm điền phòng *, này là tốt nhất.”

(*) điền phòng: chỉ vợ trước chết, lại cưới vợ khác được xưng là “Điền phòng”. Làm điền phòng thường là quả phụ tuổi còn trẻ hoặc cô nương lớn tuổi, hoặc có quan hệ chung đụng thân thiết với nhà vợ, sau khi trưởng nữ xuất giá qua đời, thứ nữ tiếp tục kết duyên.

“Tốt cái rắm! Tại sao ngươi không lấy đi? Nữ nhi của bà ta đã già vò chết mấy người kẻ phụ rồi? Ngươi cút cho ta, cút nhanh lên!” Một phen đuổi ông mỗi này đi, ông nội nó, có ai làm nhục người khác như vậy?

“Phi, một cái sao chổi, ta còn không muốn đến đâu!” Ông mỗi lắc lắc cái mông đi rồi, hừ...

“Tứ nương, muội làm gì? Huynh cũng không còn nhỏ.” Lam Lăng nhìn ta, “Chẳng lẽ huynh còn có thể ngốc cả đời? Muội sớm muộn gì cũng phải cưới chồng, huynh ở đây cũng không thích hợp.”

“Ách, Lăng ca huynh muốn lập gia đình?”

“Sớm muộn gì cũng phải gả, thanh danh kia của ta, có thể gả ra ngoài đã không tệ rồi, còn có thể có được nhà tốt nào?”

“Kia...” Ta nói cái gì mới tốt đây, chung quy là chính hấn bằng lòng, phiền quá à.

Mấy ngày này, lục tục có không ít ông mỗi đến đây, có người là được dì cả nhờ vả làm mai cho ta, cũng có người tìm Lam Lăng, ta đều từ chối, phiền muốn chết đi.

Ta vào trong nhà tìm bình đựng tiền, đổ ra đếm một chút, hai năm qua, bán túi thơm vật phẩm trang sức gấu bông, trừ đi tiền vốn và chi tiêu hằng ngày, gom lại có tất cả hai mươi lượng bạc. Định đi trấn trên làm buôn bán nhỏ, không biết được không? Thứ nhất cuộc sống ở trấn trên giàu có hơn, chính mình làm lão bản cũng tốt hơn nhìn sắc mặt người khác; thứ hai kiếm chút tiền cho Ngũ lang làm đồ cưới, qua ba đến năm năm nữa, Ngũ lang nên gả đi rồi; thứ ba chính là cuộc sống có lẽ sẽ yên ổn một chút, trấn trên không

nhiều người biết ta, lại càng sẽ không có người nhiệt tình chú ý tới vấn đề cá nhân của người. A, đúng rồi, Lam Lăng hai năm không xuất hiện, trấn trên không có ai chú ý việc này.

Ta định mở tiệm mì hoặc là tiệm bánh bao, tiền vốn nhỏ, ba người chúng ta cũng có thể tự mình làm được. Mở từ lâu không có tiền vốn, mở trà lâu tiệm may gì đó ta lại không hiểu. Được rồi, cứ làm như thế, đi thương lượng với Lam Lăng, nơi đó hẳn quen thuộc hơn. Đi xem một chút chỗ nào có phòng cho thuê, lại xem cụ thể làm cái gì.

Ta chính là người này, kỳ thật trong xương tính ỷ lại rất mạnh, làm chuyện gì đều phải hỏi ý kiến của người khác trước, bằng không luôn không dứt khoát, nói trắng ra, chính là không quyết đoán, không phải người có khả năng làm đại sự.

9. Chương 9: Ngoại Truyện Lam Lăng

Ta tên là Lam Lăng, thời điểm ta sinh ra, phụ thân bởi vì khó sinh mà qua đời, mẫu thân rất thương ta, vẫn không cưới người khác. Ta nghĩ có thể không quên được phụ thân, hoặc sợ ta bị uất ức đi.

Lúc ta ba tuổi, bà nội mang ta ra đường chơi, khi một chiếc xe ngựa xông tới, bà nội bị đụng ngã, chảy rất nhiều máu, mà ta được che vào trong ngực, lông tóc vô thương. Bà nội được nâng về, không bao lâu liền mất.

Thời điểm ta bảy tuổi, tỷ muội tốt của nương là Chu di mang theo nữ nhi của bà đến thăm nương ta, hai người thật cao hứng, lập tức hứa hôn cho con cái. Ta cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là về sau sẽ có người chơi với ta, ta rất vui vẻ. Sau khi Chu di mang theo Chu tỷ tỷ trở về quê ở Tô thành, Chu tỷ tỷ liền bệnh không dậy nổi, cuối cùng không thể sống qua năm. Ta khóc thật lâu, ta sẽ không còn được gặp lại tỷ tỷ nắm tay của ta mang ta đi chơi.

Vài năm sau, ông nội cũng chết vì bệnh rồi, chỉ còn lại có ta và nương, ta không hiểu vì sao nương luôn không vui, nhìn ta không nói lời nào.

Năm ấy ta mười lăm rồi, đột nhiên bụng rất đau, còn chảy máu, ta sợ hãi, cho rằng mình sắp chết. Nương ôm ta, thật lâu mới nói rằng: “Lăng nhi nhà ta đã trưởng thành, có thể lập gia đình.”

Ta mới không cần lập gia đình, ta muốn sống cùng nương, ta âm thầm nghĩ, lại không nghĩ rằng về sau ta muốn lập gia đình cũng thành hy vọng xa vời.

Nương tìm cho ta mấy gia đình, mấy nhà đó đều nghèo, người cũng là chân thật, vừa trao đổi bái thiếp, tiểu thư kia buổi chiều ra cửa đã bị con ngựa kinh hãi mà giẫm lên. Ta khi đó cũng không có cảm giác gì, cũng không biết, ta đã bị trấn trên nói thành đáng về gì nữa.

Năm mười bảy tuổi ấy, nương bị bệnh, càng ngày càng nặng, ngay cả đại phu cũng không muốn đến đây. Ta đi cầu người trong tộc, nhưng trừ bỏ khinh bỉ ta thì không thấy gì khác, nương vẫn là không vượt qua được, ta liền bị đuổi ra ngoài. Bọn họ ném nương vào trong ngôi miếu đổ nát, ngay cả một bộ quần áo thừa cũng không cho ta.

Thân mình nương đã lạnh, ta khóc một ngày, cuối cùng quyết định đến trên đường cái, liền làm theo những gì đã từng nhìn thấy trên sách, đặt tấm biển “Bán mình chôn cất nương” ở bên người, ta cố gắng làm mình loạn một chút, bần một chút. Ta lớn lên không khó nhìn, ta sợ bị tiểu quan trong quán mua được, hoặc là nhà ai mua về vui đùa, chỉ hy vọng mình quá khó nhìn, có người mua về làm việc nặng thì tốt rồi.

Ta quỳ hai ngày ở đầu đường rồi, đói mờ mịt, vẫn không có người mua ta, từ trong tiếng bàn luận chung quanh, ta nghe ra được rằng ta là sao chổi bị người người kêu đánh, không có người mua ta. Ta tuyệt vọng, đã nghĩ nếu có thể có người có lòng tốt mai táng nương, ta làm trâu làm ngựa đều được, cho dù là... Ta cũng nhận.

Ta theo bản năng túm lấy ống quần một người, người này không như trong tưởng tượng của ta một cước đá văng ta ra, nàng hẳn là người tốt đi? Ta nhìn một chút, là một nữ tử rất trẻ, một thân quần áo vải thô màu xanh đen, còn có mụn vá, khẳng định không có dư thừa tiền, mà ta không định buông bỏ, nếu có kỳ tích thì tốt rồi.

“Ta không có tiền, người tìm người khác đi.” Nàng ngồi xổm xuống, gạt tay ta đang nắm ống quần của nàng.

Ta không muốn buông tay, ta đã không có bất kỳ biện pháp nào: “Van cầu người, ta không lấy tiền, chỉ cần chôn cất mẫu thân của ta là được rồi.”

Nàng vẫn là đi rồi, lại đột nhiên xoay người thả mười văn tiền ở bên cạnh ta, ta thấy rõ ràng mặt của nàng, đáng vẻ mười bốn mười lăm tuổi, ôn ôn hòa hòa, nhìn cũng không thấy tức giận. Người chung quanh cũng lục tục ném mấy văn tiền, cái gì “Điêm xấu” “Nhanh chút đi” “Đừng đến đây nữa” gì đó.

Ta chôn cất mẫu thân, đốt giấy xong, trở lại trong ngôi miếu đồ nát nằm, đói bụng thì vội vàng tìm chút rau dại ăn một miếng. Ta không biết ngày mai nên làm như thế nào.

Ta lại đói bụng, đang tìm rau dại, lại thấy cách đó không xa có mấy người đi qua, là nàng! Ta liếc mắt một cái liền nhận ra rồi, vẫn là đáng vẻ ôn hòa như vậy, thân quần áo cũ kia, có lẽ nàng có thể mang ta rời khỏi nơi này đi?

“Ân nhân, ân nhân, là người sao?” Ta mang theo chút chờ đợi, hi vọng nàng còn nhận ra ta, ta đã rửa mặt sạch sẽ chút.

“Kia, người là...” Nàng chần chờ, nàng quả nhiên không nhớ.

“Ân nhân, ta là ngày đó bán mình chôn cất mẹ.” Ta nhắc nhở, cái này nàng nên nhớ ra đi.

Quả nhiên, nàng vẫn nhớ, lại hỏi ta vì sao gọi nàng, biết được ta ở trong ngôi miếu đồ nát thì vẻ mặt của nàng rất kỳ quái, giống như đang cố nén cái gì đó. Rốt cục vẫn là nam hài tử bên cạnh nàng mở miệng, nàng liền lập tức đáp ứng, nàng cũng thật cứng chiều hấn, sau lại biết đó là đệ đệ của nàng Ngũ lang, một hài tử vừa mềm lòng vừa đáng yêu.

Nàng nói thẳng ra trong nhà rất nghèo, muốn ta chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đó ta đây nào có yêu cầu gì đâu, chỉ cần một nơi để ở thôi. Nàng lại hỏi tên, tuổi của ta, ta nghĩ một chút, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật, nàng muốn ghét bỏ, ta cũng nhận, nhưng ta luôn cảm thấy nàng sẽ không.

“Lam Lăng, tên rất hay.” Nàng đáp lại một câu, ta nhẹ nhàng thở ra.

“Người tên là Lam Lăng, sao chổi kia?!” Nữ hài tử bên cạnh nàng kêu lên.

“Ta không phải...” Ta vô lực nói.

“Nha, toàn bộ trấn trên người nào không biết, người khắc chết phụ thân, bà nội ông nội, còn có hai vị hôn thê của mình! Vừa mới có phải còn khắc chết nương người không!” Cô bé kia còn nói tiếp, ta không thể khóc, ta đáp ứng nương ta từ nay về sau cũng sẽ không khóc.

“Câm miệng!” Nàng quả nhiên tức giận, “Không phải lỗi của người, Lam Lăng phải không, mau đứng lên, theo ta về nhà.” Hóa ra vừa mới quát nữ hài tử kia câm miệng.

“Không có chuyện gì, ta không tin cái kia, kia đều là trùng hợp.” Nàng còn nói như vậy. Nàng quả nhiên là người tốt, ta đã đoán đúng rồi.

“Hai vị muội tử, các người đi về trước đi, ta dẫn hấn đi ăn một chút gì, buổi chiều lại đi trở về.” Nàng thật chu đáo, ta quả thật đói bụng, quả thật tuyệt đối sẽ không nói, ta không thể khiến cho nàng cảm thấy ta phiền toái.

Nàng gọi cho ta một bát mì sợi, lại mua bánh bao, ta cố nén nước mắt ăn từng miếng lớn. Không biết đã bao nhiêu lâu, hình như là từ sau khi nương sinh bệnh, ta liền không có cảm giác ấm áp này.

Nàng đột nhiên nhớ tới đi mua gạo, đã kêu đứa nhỏ gọi là Ngũ lang kia cùng với ta cùng nhau đợi nàng. Lại không nghĩ rằng rất nhanh đã có người nói lời khó nghe, Ngũ lang bị dọa khóc, ta cũng không dám nói gì, chỉ có liều mạng che chở, chỉ hy vọng nàng có thể trở về nhanh chút.

“Đều cút ngay cho ta, ông nội người, cút!” Nàng lại đang mắng người, hóa ra tính tình nàng cũng không nhỏ đi.

“Tỷ, tỷ đã đến rồi, hu hu...” Ngũ lang bỏ nhào vào trên người nàng khóc. Nàng bảo chúng ta đi mau, thật tốt, nàng nhìn thấy như vậy cũng không đuổi ta đi.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ à!” Nàng quát, ta thiếu chút nữa nở nụ cười, nào có nữ nhân nói mình xinh đẹp, ha ha.

Tới nhà nàng, quả nhiên giống như nàng nói vậy, rất nghèo. Bởi vì ta lớn hơn hai tuổi, nàng gọi ta là Lãng ca, ta gọi nàng là Tứ nương, chúng ta thành người một nhà.

Nàng không hề giấu giếm nói chuyện trong nhà, cùng ta làm việc, kiếm tiền. Nàng còn có tài nấu ăn ngon mà nữ tử khinh thường, nàng không có những ý nghĩ nữ tôn nam ti kia, ở trong mắt nàng nam nữ đều giống nhau.

Ta thật sự thấy đủ, luôn cướp việc làm, giặt quần áo nấu cơm, làm tất cả mọi việc mà ta có khả năng, tuy rằng nàng luôn để cho ta dưỡng thân thể thật tốt.

Nàng luôn gánh lấy tin đồn của người trong thôn, để cho những người đó từ từ chấp nhận ta, ít nhất sẽ không tránh né như rắn rết giống trước kia ở trấn trên.

Nàng thật thông minh, có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, nàng cuối cùng vẫn coi ta thành đệ đệ, tuy rằng ta lớn hơn nàng, ta rất vui vẻ, hạnh phúc. Ta cũng thật vui mừng khi có một tiểu tỷ tỷ như vậy, tuy rằng nàng luôn gọi ta là ca, Ngũ lang cũng coi ta thành ca ca, khi ta rảnh rỗi cũng sẽ dạy hắc nam công như thêu thùa gì đó, ta nghĩ chúng ta vẫn sẽ tiếp tục sống như vậy, thật tốt!

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúa mạch chín, nàng mang theo ta và Ngũ lang vào trong ruộng, cũng không cho chúng ta làm nhiều việc, ta biết nàng sợ chúng ta vất vả, dù sao những việc tốn sức đó đều do nữ nhân làm.

“Ồi!” Ta không cẩn thận cắt vào tay.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” Nàng lập tức quay sang.

“A, không có chuyện gì, làm việc đi.” Ta nắm chặt tay, đợi một lát nữa sẽ không chảy máu, ta không thể để cho nàng cảm thấy ta ngay cả một chút việc cũng không làm được.

“Cắt vào tay đi, mau cho ta xem.” Nàng cầm lấy tay bị thương của ta để lên miệng. Ta lập tức không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ cảm thấy tim đập không bình thường.

“Đau đi, trước chịu đựng một chút a!” Nàng nhìn chung quanh, kỳ thật, một chút cũng không thấy đau, ta chỉ nghe thấy tim đang thình thịch đập không ngừng. Nàng rất nhanh tìm được một ít lá cây, vò ra nước, bọc lại trên ngón tay của ta, lại xé xuống mảnh vải sạch sẽ để băng bó lại, cũng để cho ta qua bên cạnh ngồi xuống.

Ta ngồi một hồi lâu, mới kịp phản ứng, ta nghĩ lung tung cái gì đâu rồi, Tứ nương chính là coi ta thành ca ca hoặc đệ đệ. Hơn nữa, thanh danh của ta như vậy, nàng có thể không để ý, nhưng nàng vẫn còn có rất nhiều thân thích. Nhìn thấy tay không có việc gì rồi, ta đứng lên bó lúa mạch lại, cố hết sức để Tứ nương thoải mái chút.

Tứ nương thật sự quá thông minh, lại làm ra trục đá lăn lúa, giúp trong thôn giải quyết vấn đề lớn, người trong thôn gặp nàng đều rất nhiệt tình, thậm chí có thôn dân nhiệt tình còn làm mai nàng, nhìn dáng vẻ Tứ nương chạy trời chết, thật sự là quá buồn cười rồi, ha ha.

Chỉ chớp mắt, ta đã mười chín rồi, ở tuổi này nam tử đều đã sớm có đứa nhỏ rồi, mà ta cũng không hy vọng xa vời cái gì.

Tứ nương mười bảy rồi, rất nhiều ông mối vội tới làm mai cho nàng, nàng đều thoái thác. Nàng còn nói những người đó cuối cùng coi trọng nàng vì cái gì, nàng không tài không mạo, vừa nghèo vừa không thú vị. Nàng thế nhưng không biết, nàng không có tiền nhưng rất nhiệt tình, đáng về không tệ, tính tình tốt, vừa thành thật bốn phận, cho tới bây giờ không hề có tâm tư không tốt. Trừ bỏ năm đó khi mang ta trở về,

chưa từng nói lời thô tục, không mắng người, cho dù là ai gả cho nàng, đều được sủng ái cả đời, nam tử cầu còn không phải chính là người vợ đối tốt với hắn sao?

Ngày đó, dì cả đến nhà, cố ý sai khiến Tứ nương đi chỗ khác, ta nhìn ra được, bà có chuyện muốn nói với ta, ta kêu Ngũ lang đi cho gà ăn, nghĩ dì cả cuối cùng muốn nói cái gì.

“Lam Lăng người cũng không còn nhỏ, nên lập gia đình đi?” Dì cả mới mở miệng liền làm ta giật cả mình. Ta chưa từng nghĩ tới lập gia đình, ta thật nghi hoặc dì cả nói việc này để làm gì, bà cũng biết không ai dám cưới ta, vì sao còn nói?

“Người nhất định rất kỳ quái đi?” Dì cả không cho ta cơ hội nói chuyện, “Người có biết Tứ nương vì sao đều từ chối việc hôn nhân, thậm chí liếc mắt nhìn cũng không nhìn? Đó là bởi vì người.” Dì cả nói thật khẳng định.

“Làm sao có thể chứ, cháu như thế nào...” Ta không rõ.

“Tứ nương và người sống chung một chỗ, thói quen cuộc sống như thế, nào còn muốn cưới chồng? Thậm chí ngay cả chính nàng cũng không biết, trong lòng nàng có người.”

“Làm sao có thể...” Ta bị hù đến rồi, trong lòng Tứ nương có ta? “Sẽ không đâu, nàng vẫn coi cháu là ca ca.”

“Mấy năm nay một mình Tứ nương chống đỡ cái nhà này, người lớn hơn nàng, trong lòng nàng sẽ ỷ lại người, rồi không được người, cho nên, nàng thích người, nhưng mà chính nàng vẫn không rõ. Chỉ có người gả cho người khác rồi, nàng tự nhiên sẽ cưới chồng, bằng không, vừa nhìn thấy người, nàng cảm thấy ai cũng kém người, tự nhiên chướng mắt.” Dì cả nói tiếp, “Chính người nghĩ một chút, ta sẽ kêu ông mối tìm cho người gia đình trong sạch, cho dù là vì Tứ nương cũng được, người cũng biết thanh danh của người... Haizzz!”

Không biết dì cả rồi đi khi nào, bà nói rất đúng, ta biết nên làm như thế nào. Ta biết ta thích Tứ nương, nhưng ta không xứng, tối thiểu ở trong mắt mọi người là như vậy. Mà thời điểm khi ông mối đến cửa, ta vẫn rất không thoải mái, nhưng ta phải làm như vậy.

“Không được không được, Lăng ca mới không cần đâu.” Tứ nương nói: “Người đi đi.”

“Ông mối Vương vào đi, vào trong phòng nói.” Ta vén rèm cửa lên, để cho ông mối Vương tiến vào.

“Đây là Vương gia ở đông thôn, có mấy chục mẫu điền sản, năm kia đã chết phu lang, lưu lại hai đứa con trai đều xuất giá rồi, người gả tới đó khẳng định cũng chiều người.”

Ta không sao cả, gả ai cũng cùng vậy, trừ bỏ — Tứ nương.

“Không được! Đã sắp xuống mồ rồi, còn tai họa cho người khác!” Tứ nương tức giận

“Phi phi, Vương lão tam mới bốn mươi lăm, tuổi còn rất trẻ.”

“Chính là không được!”

“Được rồi, Trình đại tỷ ở tây thôn, nghe nói Lam Lăng rất hiền lành, muốn kết hôn làm chính thất.” Ông mối Vương rất nhanh lại giới thiệu một người khác.

“Không được! Người kia có bệnh, người nào không biết nàng ta nhạt được một kỹ nam, lấy một thân bệnh không gặp được người.” Tứ nương một ngụm liền bác bỏ.

“Kia được đi, là Lý viên ngoại ở trấn trên, gia tài bạc triệu, thú làm làm điền phòng, này là tốt nhất.”

“Tốt cái rắm! Tại sao người không gả đi? Nữ nhi bà ta đã già rồi chết mấy người kế phụ rồi? Người cút cho ta, cút nhanh lên!!” Tứ nương một phen đuổi ông mối này đi, trong lòng ta thật ra rất cao hứng, xem ra đúng như lời dì cả nói, bản thân Tứ nương cũng không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, ta đẩy càn nên rồi đi nhanh một chút.

“Phi, một cái sao chổi, ta còn không muốn đến đâu!” Ông mối đi rồi.

“Tứ nương, muội làm gì vậy? Ta cũng không còn nhỏ nữa.” Ta không có lựa chọn, “Chẳng lẽ ta còn có thể ở đây cả đời? Muội sớm muộn gì cũng phải cưới chồng, ta ở lại đây cũng không thích hợp.”

“Ách, Lăng ca huynh muốn lập gia đình?” Tứ nương hơi ngây người.

“Sớm muộn gì cũng phải gả, thanh danh kia của ta, có thể gả ra ngoài cũng đã không tệ rồi, còn có thể có được nhà nào thật tốt?” Ta nói thật nhẹ nhàng.

“Kia...” Tứ nương không nói, ta cũng không biết nói cái gì mới tốt nữa.

Nhìn Tứ nương lại nóng nảy đuổi đi tất cả ông mối, ta vừa vui vẻ, vừa chua xót trong lòng, ta nên làm cái gì bây giờ cho phải đây?

10. Chương 10: Rối Rắm Thật Rối Rắm

Quên đi, không nghĩ nữa, nấu cơm ăn. Khoai tây xào đậu đũa, rau hẹ xào trứng, canh mướp nấu cà chua, nấu chút cơm tẻ, hẳn là được rồi. Khoai tây cắt miếng, đậu đũa cắt đoạn ngắn, rau hẹ cũng rửa rồi cắt thành khúc, mướp gọt vỏ dùng dao cắt thành từng miếng xéo, để một bên.

Trong một cái nồi dùng lửa nhỏ nấu cơm, một nồi khác đun khô, đổ dầu, đổ khoai tây vào, chiên hơi vàng một chút, đổ ra, lại cho vào một chút hành gừng tỏi thái nhỏ cùng hạt tiêu, xào cùng đậu đũa, đợi vỏ đậu đũa nhả lại, thêm khoai tây, muối, nước tương, dấm chua vào, đảo đều một chút, đổ ra.

Lại rửa sạch nồi, đổ dầu vào, khi dầu nóng thêm hành gừng tỏi, đảo bốc mùi thơm, đổ rau hẹ vào, thêm muối, thấy rau hẹ mềm xuống rồi, đổ trứng đã đánh đều vào, chờ trứng đông lại, dùng xẻng lật lại một cái, trắng đều, thêm dấm chua, rau hẹ xào trứng cũng xong.

Cho vào trong nồi một chút dầu, thêm hành gừng thái sợi, đổ mướp vào xào tới khi đổi màu, cho cà chua vào, đảo vài cái, thêm hai chén nước, thả một chút muối, đun vung vào nồi nấu. sau khi mở nồi ra thêm dấm chua, nêm một chút, vị thật chua. Chờ cơm chín, là có thể ăn cơm.

Xế chiều, ta dạy Ngũ lang học chữ, tuy rằng bút lông kia thật sự khó viết, học chữ vẫn không làm khó được ta. Lam Lăng ở bên cạnh ngồi thêu thùa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, Lam Lăng lại có thể viết ra một vài chữ rất ngay ngắn, mạnh hơn ta giống như cầm chân gà bôi ra nhiều, xòen xoẹt. Vừa muốn nói với bọn họ tính toán của ta, chợt nghe thấy có người gọi cổng.

“Tứ nương, muối ở đâu?” Hóa ra là tam tỷ nhà dì cả.

“Tam tỷ, sao tỷ lại tới đây, có chuyện gì sao?” Ở nông thôn những quy củ kia, Lam Lăng cũng không cần tránh đi, liền cùng Ngũ lang nghe chúng ta nói chuyện phiếm.

“Nương bảo tỷ tới gọi muối tối nay đến nhà, nương nói đã lâu không cùng nhau ăn cơm rồi, hôm nay vừa vặn bắt con thỏ hoang, cùng nhau nếm thử món ngon. A đúng rồi, dì hai cũng tới, vừa đến.” Tam tỷ cũng cười chồng rồi, chính là không quá thích gặp người, cho nên trừ bỏ thời điểm cùng nhau ăn cơm, thật đúng là không gặp được.

“Được, lát nữa muối sẽ đến, sao dì hai lại đột nhiên đến đây?” Dì hai này của ta, chỉ vào thời điểm lễ mừng năm mới trở về nhìn xem, lúc này trở về là chuyện chưa từng thấy, ít nhất hai năm qua kể từ khi ta là Liễu Tứ nương đã không xảy ra.

“A, nói là đột nhiên muốn trở về nhìn xem, cũng không nói gì khác.” Tam tỷ nháy mắt, hạ thấp giọng xuống,

“Tỷ nghe nói cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ dưỡng hai, mới mười lăm tuổi, tỷ còn chưa nhìn thấy đâu.”

Không phải là xem mắt đi, trong đầu ta chợt nổ ầm, quá tục.

Dì hai trong ấn tượng là một người có dáng vẻ khôn khéo, chuyện không có lợi chắc chắn sẽ không làm, lúc này làm sao lại đến đây? Chẳng lẽ là dì cả quá nhiệt tình? Ta không muốn đi, ta luôn luôn không thích tới nhà người khác, rất không thoải mái, huống chi còn có mục đích này. Nhưng mà lại không thể không đi, hai năm qua, dì cả đối xử với chúng ta cũng không tệ, tuy rằng ta rất không đáng yêu, dì cũng không quá mất hứng. Haizzz, sao lại phiền như vậy chứ, vẫn quyết định sớm một chút.

Nam tử nơi này có địa vị không cao, có người mời khách cũng chỉ mời nữ đi, ta kêu Lam Lăng và Ngũ lang ở nhà ăn cơm, chờ ta trở lại có việc muốn nói. Ta đi theo tam tỷ đi tới nhà dì cả, thấy dì cả và dì hai, chúng ta ngồi ở chính phòng nói chuyện, chồng dì cả mang theo hai người tỷ phụ ở phòng bếp làm việc.

Đến khi dọn đồ ăn lên bàn, dường hai Trịnh thị mang theo một thiếu niên tới, nói là cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ, kêu là Trịnh Bình Nhi, mười lăm tuổi, may vá nam công mọi thứ đều tinh thông. Gật đầu, ta không nói chuyện, ta đoán được ý tứ của các nàng, cũng không có ý định này, tự nhiên là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cơm nước xong, ta lấy lý do trong nhà còn có việc, liền lập tức rời khỏi. Ta đây như khúc gỗ vậy, chắc không có chuyện gì đi?

Về đến nhà, Ngũ lang và Lam Lăng quả nhiên còn đang chờ, cho dù là lúc nào, trong nhà đều có ngọn đèn nhỏ đang chờ, vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp. Ngũ lang đang viết chữ, Lam Lăng đang sửa quần áo, thỉnh thoảng nói một câu.

Lam Lăng ngẩng đầu nhìn thấy ta: “Tứ nương đã trở lại, muốn uống nước không?”

“Không cần.” Ta ngăn hắt, “Muội cũng không uống rượu, không có chuyện gì, chỉ là nhiều người hơi ồn ào nên cảm thấy phiền.” Kéo một chiếc ghế qua, ta nằm bò lên bàn: “Cái kia, ta nghĩ, nhà chúng ta hiện giờ có chút tiền, ta tính đến trần trên mở tiệm ăn nhỏ, hai người cảm thấy thế nào?”

“Tại sao đột nhiên lại nghĩ như vậy?” Vẫn là Lam Lăng lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, tỷ.” Ngũ lang dừng bút lại, mở to hai mắt.

“Ta nghĩ như vậy, chúng ta chỉ có hai mẫu ruộng, lại thêm bình thường kiếm ít tiền tiêu vặt, sinh sống không thành vấn đề, nhưng mà cũng không thể mãi như vậy. Chúng ta đến trần trên, làm chút buôn bán nhỏ, cuộc sống cũng thuận tiện một chút, ít nhất cũng không cần ngay cả mua chút muối cũng phải đi mất nửa ngày đi? Còn có, dì cả luôn làm mai cho ta, ta luôn không nể mặt mũi dì ấy như vậy cũng không tốt, dứt khoát đến trần trên đi, dì cũng không thể xen vào nữa. Tuy nói dì hai cũng ở trần trên, nhưng dì ấy mới không rảnh rỗi để quản ta đâu. Tóm lại là như vậy, đi trần trên không tồi, các người cảm thấy thế nào?” Vẫn muốn nghe dân ý.

“Tỷ, tỷ nói như thế nào thì là như vậy đi.” Ngũ lang rất cho ta mặt mũi, ha ha.

“Thật ra muội nói có lý, chúng ta không thể lúc nào cũng dựa vào hai mẫu đất mà sống được. Nhưng mà đến trần trên, ta đây...” Lam Lăng chần chờ.

Ta hiểu được ý tứ của hắt, vẫn lo lắng mọi người sẽ nói lung tung.

“Hơn hai năm rồi, dáng vẻ của huynh cũng thay đổi không ít, cho dù người ta có nói gì, muội nhất định cũng sẽ chống đỡ được, muội tuyệt đối sẽ không để người khác bắt nạt huynh.”

“Ừm, nhưng mà chúng ta sẽ ở đâu, còn có sẽ làm việc gì mới được? Tiền của chúng ta cũng không nhiều.” Quả nhiên, Lam Lăng nghĩ đúng là chu đáo.

“Chuyện này muội đã nghĩ rồi, huynh xem, chúng ta thuê cửa hàng, đoạn đường không cần rất tốt, cũng không cần quá lớn, chỉ cần phía sau cửa hàng người có thể ở lại là được. Nay chắc không tốn bao nhiêu tiền, ngày mai muội đi tìm người môi giới hỏi một chút, để hắt giúp đỡ tìm xem, thấy được chúng ta sẽ dọn đi.” Trước kia xem tiểu thuyết thì nhân vật chính đều làm như vậy, cuối cùng sẽ có thể tìm được hướng đi hợp ý, cùng lắm thì mất nhiều thời gian một chút.

“Ừm, ý này cũng không tồi. Vậy muội muốn làm gì?”

“Muội tính sẽ mở một tiệm mỳ hoặc là cửa hàng bánh bao, hai người thấy sao?” Ta nói ý tưởng ra: “Việc này tiền vốn thấp, ba người chúng ta cũng có thể làm việc ở đó, nhưng mà có thể sẽ mệt một chút.”

“Mệt một chút cũng không sợ, huynh cảm thấy tiệm mỳ tốt hơn một chút, việc này từ sáng sớm đến tối muộn đều có việc, ăn nhanh làm cũng mau. Nếu như là cửa hàng bánh bao..., chỉ có buổi sáng buôn bán tốt, hơn nữa bán không hết cũng không thể bán lại.” Lam Lăng nghĩ quả nhiên chu đáo, nhìn dáng vẻ im lặng là vàng của Ngũ lang kia, ha ha!

“Được, quyết định như vậy đi, ngày mai muội đi trần trên. Không còn sớm, đi ngủ đi.” Thu phục thành công.

Sáng sớm hôm sau, ta liền đi trần trên, tìm người môi giới nổi danh ở trần trên, nói ra yêu cầu của ta, lại nhờ hần cố hết sức chú ý nhiều một chút, phòng ở đơn giản chút cũng không sao, có thể rẻ là được rồi. Ta lại tiếp tục đi lòng vòng trên đường, xem giá thị trường. Bán mỳ cũng có không ít, nhưng cũng không đa dạng, chỉ là canh mỳ sợi nóng, thêm chút thịt, như vậy ta liền yên tâm, ta sẽ làm nhiều loại, không tin không có việc.

“Dì cả, sao dì lại tới đây? Tỷ của cháu lên trần trên rồi.” Ngũ lang thấy dì cả tới, rất kỳ quái.

“A, vậy tối nay dì lại đến đi.” Dì cả xoay người đi rồi.

“Dì cả dì đã đến rồi, có chuyện gì sao?” Ta vừa vào cửa đã nhìn thấy dì cả từ trong nhà ta đi ra.

“Đúng vậy, Trịnh Bình Nhi ngày hôm qua, không tòi chứ?”

“A? Không có ấn tượng.” Làm sao lại nói chuyện này.

“Cháu ấy, ngốc như vậy, thật không biết đứa bé kia coi trọng cháu chỗ nào, nó bằng lòng gả cho cháu.” Dì cả tò mò, ta càng tò mò hơn, ta nhìn cũng chưa nhìn một chút, làm sao lại...

“Cậu nó, cũng chính là dưỡng hai của cháu cũng đồng ý, nhà bọn họ biết tình huống của cháu, cũng không cần sinh lễ gì, chỉ cần cháu có thể lên trần trên ở là được. Đúng rồi, còn có một điều, cháu không thể mang theo Lam Lăng, phải để cho hần rời đi.”

Dì cả nói thật quá đáng, Lam Lăng không nghe thấy đi, bằng không sẽ lại khó chịu. Choáng mất, ta còn không đồng ý, bọn họ lại muốn xen tới tận đây rồi, “Cháu không đồng ý, cháu không muốn cưới hần, hơn nữa cháu cũng không thích.”

“Tứ nương, dì vì muốn tốt cho cháu, nương cháu đi sớm, chuyện này dì làm chủ rồi, chọn một ngày, dì liền đi cầu hôn cho cháu.”

“Không cần, dì cả, cháu biết dì vì tốt cho cháu, nhưng cháu không muốn.”

“Chính cháu nghĩ lại đi, cũng nên vì Ngũ lang suy nghĩ một chút.” Dì cả đi rồi, ta mệt mỏi tiễn bà đi ra ngoài. Ta thật sự sẽ không đồng ý, một cái mặt cũng chưa gặp như thế nào sống cùng nhau?

“Ừa, Ngũ lang, đệ làm sao vậy?” Ngũ lang lại đang ngăn người, xem ra ngăn người cũng sẽ lây bệnh.

“Lăng ca đi ra ngoài, cái gì cũng không nói, tỷ tỷ thật sự muốn cưới gì kia?”

“Nói cái gì đó, đương nhiên sẽ không, đều là cách nghĩ của bản thân dì cả.”

Ngũ lang nhẹ nhàng thở ra: “Đệ cảm thấy vẫn là Lăng ca tốt nhất, nếu không tỷ tỷ cưới Lăng ca là được, chúng ta là vẫn có thể sống cùng nhau.”

“Tiểu tử đáng chết, sao đệ không lập gia đình đi!” Cho hần một cái tát, ách, cưới Lăng ca? Sao ta cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, trong lòng sao lại hoảng sợ như vậy. Đúng rồi, Lam Lăng sẽ không nghe được cái gì chứ, vẫn nên đi xem thử một chút.

Ngũ lang đi nhà hàng xóm nhìn xem, ta dọc theo đường lớn tìm, hần sẽ đi chỗ nào đây? Hần sẽ không đến nơi không nên đi chứ, trong đầu đột nhiên chột lóe, miếu đồ nát, đúng, miếu đồ nát, nơi duy nhất có thể ở được trước khi hần gặp ta, bước nhanh hơn, ta chạy vội đến miếu đồ nát.

Lam Lăng ngơ ngác bước đi, mãi cho đến khi thấy cánh cửa bị phá tung của ngôi miếu đồ nát, mới tỉnh táo lại, ha ha, hóa ra đây mới là nơi ta nên ở, năm đó ta nên chết ở đây, không nên có hy vọng xa vời gì. Nàng còn phải cưới phu lang, ta thậm chí ngay cả đi theo nàng cũng không được. Nước mắt bất tri bất giác chảy đầy mặt, nương, con vẫn khóc.

Thời điểm ta tìm được miếu đồ nát, chỉ nhìn thấy Lam Lăng đang ngủ, ánh mắt ửng đỏ, trên mặt vẫn còn nước mắt chưa khô, trong lòng thật đau, hần đã bao lâu không khóc rồi, xem việc này gây ra. Thở dài, nhẹ nhàng nâng Lam Lăng dậy, công hần trên lưng, đi về, trong lòng sao lại chua xót như vậy, còn rất đau, vừa

mới rồi vừa nghĩ tới không thấy Lam Lăng, trong lòng khủng hoảng như vậy, ta, ta không phải là, thích hấn đi? Nếu không, tại sao có thể có cảm giác toàn bộ thế giới đều ở trên lưng chứ?

Ta chậm rãi đi tới, Lam Lăng còn đang ngủ, trong lòng ấm áp, xem ra ta thật sự thích hấn, vậy còn hấn thì sao? Hấn không phải vẫn phải lập gia đình ư, làm sao bây giờ? Quên đi, mau chóng mang đến trần trên đi, ta không cho hấn gả là được, phải gả cũng chỉ có thể gả ta, hừ hừ, ta không tin ta làm không được. Thật rồi rắm!

11. Chương 11: Tiến Quân Lên Thị Trấn

Vào viện, “Suyt, nhỏ giọng một chút.” Ngũ lang vừa định nói chuyện, ta liền đưa tay ra hiệu ngăn hấn lại. Ta công Lam Lăng đến chính phòng, Ngũ lang giúp đỡ cởi áo khoác và giấy cho Lam Lăng, đắp chăn.

“Đi ra ngoài nói.” Ta kéo Ngũ lang đến trong viện ngồi xuống.

“Chính là chỗ ngôi miếu đổ nát ở đầu trấn hai năm trước kia.” Ta thật bất đắc dĩ: “Hấn còn có thể đi đâu?”

Ngũ lang nghĩ nghĩ, “Vậy tỷ liền cưới Lăng ca là được, sau đó chúng ta cùng nhau đến trấn trên đi.”

“Được, đợi dần xếp tốt trên trấn trên, nếu hấn bằng lòng, tỷ liền cưới hấn.” Hiểu rõ tâm tư của mình rồi, ta cũng không thấy ngượng ngùng chút nào, xem ra tới ở nơi này quá lâu, ngay cả một chút rụt rè cũng bị mất hết, xoèn xoẹt.

Ta và Ngũ lang cậu được câu không trò chuyện, thuận tiện chuẩn bị nấu cơm. Nấu cháo rau đi, Lam Lăng nhất định không có khẩu vị, lại làm thêm hai món ăn nữa.

Âm thanh bên ngoài phòng dần dần không rõ, Lam Lăng kéo chăn che kín mặt. Thật ra vừa về đến nhà bản thân liền tỉnh, chỉ có điều không biết nên làm sao bây giờ, nên tiếp tục giả bộ ngủ, Tứ nương cẩn thận sợ âm ỹ ta như vậy, ôn nhu đắp chăn cho ta như vậy, nàng còn nói muốn cưới ta, ngô, mặt nóng quá. Kéo chăn xuống, dần dần, có lẽ ta đã thông suốt một chút, cũng có lẽ ta ích kỷ một chút, ta liền lớn mật một lần, chỉ cần Tứ nương thật sự bằng lòng cưới ta, ta liền gả cho nàng!

Ta thả nhẹ bước chân, vừa vào phòng đã thấy Lam Lăng ôm chăn dựa vào thành giường ngẩn người, “A Lăng, chàng đã tỉnh, ăn cơm đi.” Nếu quyết định, sẽ đại nử nhân một chút, mới sẽ không lại gọi hấn là ca đâu!

“A? À, ăn cơm.” Lam Lăng thuận miệng đáp lại, Tứ nương vừa gọi ta là gì nhỉ? A Lăng? Đúng, là a Lăng.

“Tứ nương, muội vừa gọi ta là gì?”

A, cái gì? “A, ta gọi chàng là a Lăng, ta về sau sẽ đều gọi chàng như vậy, a Lăng.” Không ngờ gọi A Lăng thật dễ nghe, trước kia sao ta lại không phát hiện chứ?

“Nha.” Lam Lăng không nói gì nữa.

Ngũ lang bưng cơm lại đây, bỏ thêm cải chíp cắt nhỏ xanh xanh vào cháo, thơm ngào ngạt, củ cải thái sợi muối thật giòn, còn có một chén cá kho tàu thật lớn, cùng bánh nướng vàng óng, làm cho người ta rất thèm ăn.

Bên ngoài trời vừa mới sáng, cơm cũng chưa ăn ta đã đi trấn trên, ta muốn nhanh chút dọn đến trấn trên, sớm một chút mở tiệm mỳ, đến lúc đó công việc khẳng định không ít.

Tìm được người môi giới ngày hôm qua, hấn mang ta đi xem mấy chỗ, vị trí tốt giá lại không thích hợp, cuối cùng ta quyết định thuê chỗ đầu trấn phía con đường đi tới thôn chúng ta, bởi vì cách xa khu phố trong trấn, kẻ có tiền cũng không nhiều, giá cả cũng không tệ.

Ta tính bán mỳ, nhưng thật ra cũng không cần phải ở gần khu nhà giàu, mặt tiền cửa hiệu không lớn, ngăn một phần ba làm phòng bếp, còn lại bày được khoảng cái năm sáu cái bàn, cái tốt chính là mặt sau có một

tiểu viện nhỏ, một gian phòng chính, một bên là hai gian sương phòng liền nhau, một bên khác chính là tường viện, nhưng hơi cũ, chung quy cũng mạnh hơn nhà cỏ tranh nhỏ đi!

Trải qua cò kè mặc cả hồi lâu, cuối cùng đã định xuống mỗi tháng một lượng bạc tiền thuê nhà, kỳ hạn thuê hai năm, hết hạn còn có thể thuê tiếp. Bởi vì tiền của ta thật sự không nhiều lắm, cuối cùng chủ cho thuê nhà đồng ý ta chỉ phải trả trước một năm tiền thuê nhà là mười hai lượng bạc, phần còn lại tới lễ mừng năm mới sẽ trả hết, lập tức liền viết khế ước, nhận chìa khóa. Thanh toán xong phí môi giới cũng nhiều lần cảm tạ sự giúp đỡ của hắn, ta liền chạy về nhà báo tin tức tốt.

Về nhà nói tình huống cơ bản, Lam Lăng và Ngũ lang quả nhiên rất vui vẻ, liền lên kế hoạch trước sửa sang lại phòng ở, chờ tất cả đều chuẩn bị xong liền dọn đến. Trong nhà có vài thứ cũng phải đóng gói trước.

Đang lên kế hoạch thì dì cả tới: “Tứ nương, mấy đứa làm gì đây?”

“Dì cả, chúng cháu muốn tới trấn trên ở, tỷ thuê phòng ở.” Ngũ lang cướp khoe khoang nói.

“Thật sự, Tứ nương? Nhìn cháu đứa nhỏ này, ngoài miệng nói không muốn, bây giờ lại lập tức muốn dọn đến trong thành?” Dì cả cười nói.

Không đúng, chắc dì cả đang nghĩ là ta muốn cưới Trịnh Bình Nhi gì kia nên mới chuyển đi? Thật may Lam Lăng không có phản ứng gì, “Dì cả dì nói đi đâu vậy, cháu chuẩn bị đến trấn trên mở tiệm ăn nhỏ, chuyện này chúng cháu đã sớm có dự định rồi, không có ý tứ gì khác.”

“Cháu vẫn không muốn? Bình nhi là đứa nhỏ rất tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa.” Dì cả nóng nảy. “Nhà hắn ngay tại trấn trên, tuy rằng không có tiền gì, nhưng có thể giúp đỡ cháu không ít, sao cháu lại không thông suốt chứ?”

“Dì cả, cháu không muốn, thật sự, dì từ chối đi, cảm ơn dì cả.” Ta đặc biệt chân thành nói. “Hơn nữa, cháu cũng không muốn tương lai mọi người nói cháu phải dựa vào nam nhân.”

“Được rồi, dì đi nói, hài tử ngốc, haizzzz.” Dì cả thở dài: “Vốn muốn để cháu sống tốt một chút, về sau Ngũ lang cũng có chút đồ cưới, hoàn cảnh nhà dì cũng không giúp được cháu bao nhiêu.”

“Dì cả, cháu biết dì rất tốt với cháu, chờ cháu có tiền, nhất định ra sức hiếu kính dì.” Ta hung hăng cảm động một phen.

“Dì đi đây, cần giúp đỡ liền kêu một tiếng.” Dì cả lắc đầu đi về.

“Ngũ lang, người thật sự muốn đến trấn trên? Về sau ta muốn tìm người chơi sẽ không dễ dàng.” Lý nhị tiểu thư, Lý Nhạc, mười bốn tuổi, mắt mát ngấn đón Ngũ lang.

“Nhạc tỷ tỷ, chúng ta đi trước nhìn xem, qua mấy ngày nữa mới dọn đi, trấn trên cũng không xa, người tìm ta chơi là được.” Ngũ lang an ủi.

“Đúng rồi, đến lúc đó ta giúp người chuyển đồ.” Bạn học Lý Nhạc giơ cánh tay không quá to lên.

“Chúng ta hôm nay đi xem, thuận tiện thu thập một chút, người muốn đi cùng không?” Bạn nhỏ Ngũ lang dụ dỗ.

Gà con mổ thóc: “Đi, đương nhiên đi, chờ ta, ta nói với nương một tiếng.”

Chỉ chốc lát sau, cách vách truyền đến tiếng mắng: “Người nha đầu chết tiệt kia, không học tỷ người một chút, cả ngày chỉ biết chạy loạn, không làm việc đàng hoàng ...”

“Hắc hắc, đi thôi đi thôi.” Bạn học Lý Nhạc kéo tay Ngũ lang nhà chúng ta chạy đi. Ta và Lam Lăng đi theo phía sau, nhìn nhau cười.

“Ngũ lang, a Lăng, hiện giờ đủ phòng, hai người mỗi người chọn một gian đi.” Ta rất có cảm giác thành tựu nói.

“Tỷ, đệ xem một chút trước.” Ngũ lang vui vẻ nhất, rốt cục được đến ở trong thành nha.

“Tứ nương, nàng làm chủ nhà, nàng ở chính phòng đi, khi nào có khách tới cũng tiện tiếp đãi.” Vẫn là Lam Lăng nghĩ chu đáo.

Ngẫm lại cũng đúng, lẽ như có khách, đương nhiên không thể để cho người ta đến phòng bên đi, “Được rồi, vậy Ngũ lang đệ chọn lựa một gian sương phòng đi.”

Ngũ lang kéo Lý Nhạc đi xem phòng, không sai, ta muốn Ngũ lang luôn luôn được vui vẻ khoái hoạt, đương nhiên, a Lăng cũng thế.

“A Lăng chàng không nhìn xem?”

“Ta không xem, Ngũ lang chọn xong ta đến ở phòng còn lại là được.”

Là không cần, về sau người ở một gian cùng với ta là được, ta cười gian.

“Vậy chúng ta đi xem cửa tiệm, ta nói với chàng một chút ý tưởng của ta.” Nói sang chuyện khác, “Cửa tiệm này ta tính ngăn hơn một nửa làm phòng bếp, ta chỉ làm buôn bán nhỏ, không cần mở cửa tiệm quá rộng, ta cũng bận không qua nổi đúng không? Sát tường viện dựng cái lều chứa củi gỗ gì đó, phần còn lại dựng một loạt cái giá, trồng một dàn nho là được.” Ta miêu tả khung cảnh trong tưởng tượng.

Lam Lăng sững sốt, “Ừm, cứ như vậy đi.”

Trong phòng có vật dụng đơn giản, cũng không cần mua, hiện giờ chỉ cần đắp cái bếp lò, mua thêm nồi, bát, muôi, chậu các loại, lại mua sáu bộ bàn, những thứ này đều hao phí không ít tiền, hơn nữa bột mì, nguyên liệu đồ ăn..., còn dư lại mười mấy lượng bạc là đủ rồi.

Mời người đắp bếp lò, cũng mua xong bàn, phòng ở cũng thu thập sạch sẽ, ta đặc biệt quét cửa tiệm thêm một lần nữa, đi viết thực đơn, không đúng, là viết tên các loại mỳ sợi lên tờ giấy lớn dán hai bên, lại để cho Ngũ lang và Lam Lăng mỗi người vẽ hai bức tranh đơn giản dán lên, ta cũng vẽ hai bức họa đơn giản. Nhìn một cái, cũng không tệ lắm, không có vấn đề gì đi?

Chuyển nhà thôi!

Trong nhà cũng thu thập xong, Lam Lăng nhẹ nhàng ôm một cái hộp nhỏ lên.

“Là cái gì vậy?” Ta rất kinh ngạc.

“Không có gì, trống rỗng, ta thấy thích cái hòm này nên giữ lại.” Đừng hỏi nữa, nếu cần nói, ta sẽ nói, cũng không có chuyện gì, Lam Lăng mặc niệm.

“Được rồi.” Mỗi người đều có riêng tư của mình, ta sẽ không hỏi.

Dì cả vội vàng đánh xe trâu nhà dì tới: “Xong chưa, có thể đi chưa?”

“Xong rồi, chất đồ lên đi!” Ta thấy không sai biệt lắm.

Dì cả, đại tỷ, tam tỷ, còn có bạn học Lý Nhạc cách vách, giúp đỡ chúng ta chất đồ vật lên xe, lại đưa đến trấn trên.

Ta chân thành cảm tạ nửa ngày, cũng đến chợ mua rượu và thức ăn, dùng bếp lò mới nấu đồ ăn phong phú chiêu đãi dì cả các nàng. Sau khi ăn xong các nàng trở về, nhìn bạn học Lý Nhạc giống như sinh lý tử biệt, ta cười phun, không phải chỉ có vài bước đường thôi sao, ha ha!

Ta điên cuồng muốn gào một tiếng, Liễu Kiều ta vào thành (mặc dù chỉ là cái trấn nhỏ con), xòen xọet!

12. Chương 12: Khai Trương Đại Cát

Bình mã chưa động, lương thảo đi trước.

Hiệu ứng quảng cáo là vô tận, ta quyết định tuyên truyền trước một ngày, suy nghĩ thật lâu, do tiền vốn quá ít, liền miễn phí ăn thử cho hai mươi người là được; lại bán nửa giá cho hai mươi người, bán xong liền đóng cửa, ngày hôm sau lại tiếp, thủ đoạn không tệ, dù sao luôn có người tò mò. Chỉ cần có người đến, dựa vào nhiều loại mỳ sợi của chúng ta, hẳn là không sai.

Dậy sớm một chút, nhào xong hai chậu mì sợi, trước cán xong một nửa mì sợi, đợi lát nữa có người liền trực tiếp thả vào nồi. Canh xương hầm như mùi hương nồng đậm xông vào mũi, ngoài ra còn một nồi nước sôi, còn có một nồi nhỏ làm thêm thức ăn linh tinh....

Dự định của ta là bán mì nước, mì xào và các loại đồ ăn kèm cùng mì sợi, những thứ này thật dễ làm, chỉ cần mì sợi cung ứng đủ là được. Chờ thời tiết nóng hơn chút, sẽ đổi mì nước thành mì lạnh, nhất định bán chạy.

Mì nước: mì nước xương, tô điểm thêm chút rau xanh vào, canh cải trắng, dinh dưỡng phong phú, nóng hầm hập trong một chén lớn, sảng khoái; mì chua cay, ngon miệng lại đã nghiền, thích hợp với người khẩu vị nặng.

Mì xào: mì xào rau xanh thịt băm, mì xào cà chua trứng gà, mì xào nước tương, ba món mì xào tươi mới.

Mỳ trộn: sốt cà chua trứng gà, sốt cà tím thịt hạt lựu, sốt nấm hương thịt băm, sốt hoa cúc mộc nhĩ.

Căn cứ theo giá thị trường, ta định giá mì sợi: chén lớn hai mươi văn, chén nhỏ mười lăm văn, trứng ngừ vị hương ba văn một chén, những thứ khác tính tiền riêng, lại cho dưa chua củ cải miễn phí.

Ta tính ra chi phí và tiền lời: một ngày bán hai mươi chén lớn, mười lăm chén nhỏ, một ngày ước chừng thu vào bốn trăm năm mươi văn, một tháng chính là mười ba lượng năm trăm văn, bỏ ra tám lượng chi phí, lợi nhuận kiếm được hơn năm lượng, một năm như vậy có thể kiếm sáu mươi lượng, lại trừ thêm tiền thuê nhà mười hai lượng, chi tiêu sinh hoạt hàng ngày một năm bảy tám lượng là đủ, cuối cùng lãi ròng thu được bốn mươi lượng, tại trấn nhỏ này cũng có thể xem là gia đình thường thường bậc trung rồi, không tới vài năm là có thể có cửa tiệm của chính mình rồi!

Đại tỷ và Lý Nhạc đều đến đây, chúng ta dán xong quảng cáo ở trên cửa: Tiệm mì Liễu gia, khai trương bán hạ giá, miễn phí hai mươi người đầu tiên, hai mươi người sau tính nửa giá, hôm nay chỉ bán bốn mươi chén, tới trước nếm thử trước, chưa ăn mời sáng sớm ngày mai lại đến!

Cửa bên kia dán: mì nước, mì khô, mì xào, mì hương vị thơm ngon, giá cả vừa phải, chào mừng ngài đến thưởng thức!

Kéo tấm vải đỏ xuống lộ ra tấm biển: bốn chữ to “Tiệm mì Liễu gia”, là mời người chuyên môn làm.

Pháo treo lên, diều bùng vang lên, hấp dẫn không ít người qua đường, vừa thấy miễn phí, rất nhiều người cũng không quá tin tưởng, Đại tỷ ở cửa giải thích, Lý Nhạc tiếp đón khách nhân bán tén bán nghi, ta và Lam Lăng ở dưới phòng bếp bận rộn. May mà bạn học Lý Nhạc cũng bị buộc đọc không ít sách, viết tên đồ ăn không có vấn đề gì. Ngũ lang phụ trách truyền lại danh sách đồ ăn, mì sợi nấu xong kêu Lý Nhạc bưng ra.

Một nữ nhân cao lớn đi vào, hỏi món mì xào trứng gà cà chua mới lạ. Phòng bếp nhanh chóng nấu, nước nóng nấu mì, phía dưới, Lam Lăng đánh trứng cắt cà chua, hạ nồi bắt đầu xào, mì sợi nấu chín, vớt ra nhúng qua nước lạnh, để ráo nước, bỏ vào trong trứng sốt cà chua bên kia, thêm vài thứ rau xanh cùng đồ gia vị, múc ra. Lý Nhạc tới mang mì đi, nữ nhân kia đầu tiên cẩn thận nếm thử, tiếp theo liền ăn như hổ đói, ngoài cửa mọi người cũng mở to hai mắt nhìn.

“Thoạt nhìn không tệ, thơm như vậy.” Người nào đó hít mũi.

“Nhất định ăn thật ngon đi, nhìn tướng ăn của nữ nhân kia.” Người nào đó sờ khoe miệng.

“Cũng không biết có phải thật sự miễn phí hay không, không cần tiền ta cũng đi ăn thử xem.” Người nào đó tham món lợi nhỏ.

“Đúng vậy đúng vậy, mau nhìn, người nọ đi ra, thật sự không trả tiền!” Một người nhìn Lý Nhạc đưa người đầu tiên ăn con cua (làm liều mà được lợi) đi ra.

Nữ nhân cao lớn cười: “Ăn ngon thật, ta còn muốn đến.”

“Ngài vừa lòng là tốt rồi, ngài đi thông thả.” Bạn học Lý Nhạc thật sự có tiềm chất làm Nhị tỷ khách điểm.

Rất nhanh nữ nhân đã bị kéo lại.

“Thật sự ăn ngon?”

“Thật sự miễn phí?”

“Thật sự...”

Nhận được câu trả lời khẳng định thuyết phục, mấy phụ nhân lập tức liền chen vào được.

“Ta muốn mì xào vừa rồi.”

“Ta cũng vậy.”

“Ta muốn mì trộn nấm hương thịt băm này.”

“Ta muốn...”

Lý Nhạc choáng váng đầu rồi, vỗ vỗ tay: “Mọi người hãy nghe ta nói, chỉ có hai mươi vị đầu tiên miễn phí, còn có hai mươi vị sau tính nửa giá, bên ngoài viết rõ.”

Lý Nhạc lấy hơi: “Vừa mới đi một vị rồi, còn có mười chín người miễn phí, từng người đến, ta đều nhớ, ai không có chỗ ở bên ngoài chờ một chút, cảm ơn các vị!”

Danh sách đồ ăn nhanh chóng mang vào, chúng ta rất nhanh làm mì sợi, làm xong liền mang ra, làm xong từng chén, ta và Lam Lăng đều bấm bóp thắt lưng lấy hơi, thật đúng là mệt.

Lý Nhạc tiến xong thực khách khen không dứt miệng, cũng lấy hơi một chút, Ngũ lang chạy nhanh bưng chén nước đi qua, bạn học Lý Nhạc lập tức liền lên tinh thần rồi, ha ha, có tiền đồ.

Tiếp theo là hai mươi vị tính nửa giá, lần này khách không có chột nhích như vậy rồi, chỉ có điều rất nhanh cũng bán không sai biệt lắm, đếm đếm, lại thêm hai chén, hôm nay liền kết thúc. Đại tỷ và Lý Nhạc đã ngồi nghỉ ngơi bên cạnh bàn. Đang nghĩ ngợi, đã có người đi vào.

Một đôi thê phu, ôm một đứa bé, nhìn trang phục thì là người trong trấn, dáng vẻ gia đình thư hương gia phong rất nghiêm ngặt, nữ tử mang theo khăn vuông, nam tử mang theo khăn che mặt. Xem ra là đi một rồi, phu lang kia tiếp nhận đứa nhỏ trong tay nữ tử, ngồi xuống.

“Nhị vị thật sự là khéo, hôm nay vừa khai trương, còn lại hai vị trong danh sách tính nửa giá, xin hỏi các vị ăn loại mì nào?” Lý Nhạc lập tức đi qua tiếp đón.

Hai người nhìn một hồi, nữ tử mở miệng: “Một phần ba món mì xào, một phần mì nóng.” Lại quay đầu nói với nam tử: “Thân thể chàng yếu đuối, ăn chút đồ nóng hồi.”

“Ừm.” Nam tử kia gật đầu, không lên tiếng nữa.

Mỳ được bưng lên, lại giới thiệu những đặc trưng của món mì này, mặt trên mì nước cố ý cho thêm một quả trứng ốp lếp, có lẽ do Lam Lăng thấy đứa nhỏ đáng yêu nên cũng nhiệt tình một phen.

Ta liếc nhìn Lam Lăng, A Lăng à, không cần hâm mộ người khác, người cũng sẽ có, đến lúc đó đừng ôm không nổi, ha ha.

Thu mười bảy văn tiền, bởi vì nam tử chỉ ăn chén nhỏ.

Thu dọn phòng bếp một chút, hôm nay không buôn bán nữa.

Tất cả mọi người đều tranh thủ thời gian ăn một chút mì sợi, vì thế ta quyết định buổi tối ăn sớm một chút, cũng ăn một bữa ngon. Ta và đại tỷ đi mua đồ ăn, Lý Nhạc ở nhà nói chuyện với Ngũ lang và Lam Lăng.

Một con cá trắm cỏ hai cân, một cân thịt chân giò, nghĩ nghĩ, trong nhà còn có củ cải trắng và khoai tây, mua chút thêm chút rau dưa mới mẻ nữa, rau xanh cùng đậu đũa đều mua một chút. Lại tới tiệm rượu mua hai cân rượu, ta không uống rượu, nhưng phải mua cho Đại tỷ và Lý Nhạc, lại mua hai cân bánh bao, trong nhà chừng rất tốn thời gian.

Một cái nồi hầm cải củ với thịt, Lam Lăng đang xào đậu đũa trong một cái nồi khác, món ăn này là ta dạy, nhưng làm cho ta ghen tị chính là Lam Lăng nấu còn ngon hơn ta, may mà nước phù sa đang ở bên trong ruộng ruộng nhà mình.

Ta xử lý cá, giết cá rồi rửa sạch, trước tiên cắt hai dao ở cổ, lấy mang cá ra, lại lọc thịt cá dọc theo xương cá rồi cắt thành lát, đầu cá bỏ ra, xương cá chặt thành từng khúc, đều để vào trong một chén lớn, cho thêm lòng trắng trứng vào, dùng rượu vàng thay thế rượu gia vị, đem cá ướp. Dưa chua cắt thành sợi, hành cắt khúc, gừng tỏi cắt miếng, hạt tiêu, hoa tiêu, hồi hương chuẩn bị tốt.

Chờ bên kia dọn nồi xong, đổ dầu vào, thả hành gừng tỏi hạt tiêu vân vân xào thơm, đổ dưa chua vào, xào cho cạn bớt nước, vị chua xông vào mũi, thêm nước vào, sau đó đốt lửa lớn lên, bỏ đầu cá, đuôi cá với xương cá vào, khoảng chừng năm sáu phút sau, thả thịt cá vào, dùng đũa đảo đều, sôi một hai phút sau, tắt lửa, đổ ra. Rửa sạch nồi, đổ dầu vào, chờ dầu sôi cho một ít ớt và hạt tiêu vào, lại nấu sôi rồi tưới lên mặt cá, “Xèo “ một tiếng, hương vị thơm ngon hiện ra.

Đồ ăn đều nấu xong, ghép mấy cái bàn trong cửa tiệm lại, lấy rượu ra, có thể ăn cơm. Nhìn các nàng vừa le lưỡi vừa mồm to ăn cá nấu dưa chua, liền có cảm giác thành công.

Ta ngăn Lý Nhạc mời rượu, ta thật ra không uống được rượu. Thấy Lam Lăng không thể ăn cay, về sau liền không nấu cay nữa, ăn cũng ngon vậy.

Cơm nước xong, đại tỷ và Lý Nhạc kiên trì phải đi về, được rồi, dù sao lúc này cũng rất thái bình, không có sơn trại cường đạo gì, của cải thiếu thốn!

Chúng ta rửa mặt xong, cũng đều đi nghỉ ngơi. Ngày mai chính thức buôn bán rồi, cố lên đi!

13. Chương 13: Lan San Công Tử

Buổi sáng người tới ăn mỳ cũng không nhiều, cho nên chúng ta cũng không cần dậy quá sớm, nhìn tình huống mấy ngày nay, không sai biệt với dự đoán của ta lắm, mỗi ngày ăn mỳ thường có hơn vài chục người, có lúc thì ít, cũng có lúc bận rộn cả ngày không đứng thẳng được.

Tổng kết lại tình hình bán mỳ một chút, ăn mỳ nước rất ít, có thể do mỳ nước bán đã nhiều năm như vậy, đều ăn quen. Mì xào làm ăn tốt nhất, hương vị tốt, lại chỉ có duy nhất nhà ta bán món này, mỳ trộn cũng không tệ, về sau giữ lại một nồi canh xương nhỏ làm bún, cũng tiết kiệm thời gian. Chính là cần nhiều thêm chút rau dưa, ta tìm mấy người thường bán rau, giao hẹn với các nàng mỗi ngày giữ lại cho ta một lượng nhất định, dễ dàng bán được một phần rau như vậy nên các nàng cũng vui vẻ.

Việc làm ăn vẫn thật đều đặn giống như tính toán của ta, một tháng buôn bán lời năm lượng, sẽ không gặp cảnh khốn cùng, cũng sẽ không quá mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này đều là Ngũ lang và Lam Lăng trong phòng bếp, ta chào hỏi khách khứa kiêm chạy bàn, thu tiền. Thỉnh thoảng nhà di cả có người đến trần trên, cũng sẽ giúp một chút việc. Còn bạn học Lý Nhạc ba ngày thì có hai ngày chạy đến đây, ta đã sớm nhìn ra, nhưng cũng tùy nàng đi, tuy rằng người này không có ưu điểm gì lớn không làm được việc lớn, nhưng vô cùng tốt với Ngũ lang, tương lai nếu Ngũ lang thật sự bằng lòng gả cho nàng, ta cũng thật yên tâm. Chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, bình bình đạm đạm mới là phúc.

“Tứ nương, nàng đang nghĩ gì vậy?” Lam Lăng buông bát đã rửa xong xuống.

“Đúng vậy, gọi tỷ thật lâu rồi, cũng không thấy phản ứng.” Ngũ lang cầm chén xếp lại rồi dậy tắm vải bỏ lên.

“À? À, đang nghĩ Ngũ lang đệ qua vài năm phải lập gia đình rồi, ta phải chuẩn bị bao nhiêu đồ cưới mới tốt.” Ta cười trên ghẹo.

“Tỷ tỷ, hừ, đệ không để ý tới tỷ.” Ngũ lang bỏ lại đồ trong tay rồi chạy đi, ha ha ha.

Chờ tích lũy được nhiều một chút, ta liền cầu hôn Lam Lăng, cầu hắn gả cho ta là được, xoàn xoẹt.

Người chừng nào thì sẽ lấy ta đây, Tứ nương? Lam Lăng đang tính toán trong lòng.

“Công tử, công tử...” Một thiếu niên chạy tới lương đình bên hồ nước.

Công tử trẻ tuổi quay sang, trên mặt hiện lên tươi cười thản nhiên, như gió nhẹ lướt qua, “Diệp Hồng, đã nói bao nhiêu lần, nam hài tử đừng động một chút là kêu gào như vậy, cẩn thận không ai thèm lấy.”

Thiếu niên dừng chân lại: “Công tử chỉ biết giấu cọt thuộc hạ, Diệp Hồng muốn đi theo công tử, cả đời cũng không gả.”

Công tử thu hồi tươi cười: “Có chuyện gì? Nói nghe một chút, công tử ta đang buồn chán đây.”

“Là như thế này, ở phía Bắc trấn một đoạn thời gian trước mới mở một tiệm mì, a đúng rồi, kêu là Tiệm mì Liễu gia, làm những món bình thường đều chưa từng ăn, lại ăn ngon, giá cũng không đắt.”

“Chẳng qua chỉ là bát mì mà thôi, nào có thần kỳ như vậy, là người ham ăn đi?”

“Thật sự, công tử, nếu không chúng ta đi ăn thử xem?”

“Được rồi, dù sao cũng nhàn rồi, mang theo Diệp Chanh cùng đi.” Công tử kia gật đầu: “Để Diệp Hoàng nói với mẫu thân một tiếng, ta đi ra ngoài, giữa trưa không trở lại ăn.”

“Công tử thật tốt, còn mang theo cái đầu gỗ kia, thuộc hạ đi chuẩn bị kiệu.” Diệp Hồng xoay người bỏ chạy.

“Quay lại, chúng ta đi bộ tới đi, cũng không xa.” Công tử gọi Diệp Hồng lại: “Hơn nữa, nào có ai ngồi kiệu đi ăn mì?”

Diệp Hồng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, công tử. Thuộc hạ đỡ ngài đi thôi.”

Vị này chính là “Đệ nhất công tử” Diệp Lan San ở trấn Vọng Liễu. Tuổi tròn mười sáu nhưng vẫn chưa lấy chồng, nghe nói người cầu hôn đập phá cửa, nhưng cuối cùng không ai có thể ôm mỹ nhân về.

Đến giữa trưa, Tiệm mì Liễu gia buôn bán không tồi, ta đang tiếp đón khách nhân, vừa thu tiền một chén mì, liền thấy ba người đi vào. Một công tử mang theo khăn che mặt, giống như tiên giáng trần, mang theo hai người hầu, dường như trước kia đã từng gặp, nhưng mà nghĩ không ra.

“Ba vị khách quan, ngồi bên này, xin hỏi ba vị ăn loại mì nào?” Ta nhiệt tình tiếp đón.

“Ta xem xem, ừm, liền ba món mì xào đi.” Công tử mở miệng nói, giọng nói thật sự dễ nghe, nhưng mà vẫn là giọng nói của Lam Lăng nhà ta dễ nghe nhất.

Người hầu mặc đồ đỏ chọn mì chua cay, khẩu vị thật là nặng. Mặc màu cam thì lại chọn mì sốt trứng cà chua.

Đến phòng bếp báo thực đơn cho Lam Lăng xong, ta tới phía sau cửa tiệm chờ, tùy thời chờ đợi sai sử. Lại cảm thấy trong cửa tiệm náo nhiệt hơn rất nhiều, mấy người khách khác đều ngồi gần lại nói chuyện với nhau, hình như mục tiêu chính là ba vị vừa mới tiến vào kia. Mơ hồ nghe được một ít, hình như công tử kia là công tử nhà quan thủ thành, chim sa cá lặn, ánh mắt cũng rất cao, từ chối rất nhiều người tới cầu hôn, đều bởi vì chướng mắt gì đó. Chỉ có điều đây cũng không phải chuyện liên quan tới tiểu dân chúng ta, ta cũng sẽ không nghe những chuyện bát quái này.

Rất nhanh mì sợi đã làm xong, ta bưng từng món lên cho bọn họ, liền tiếp tục mời chào những vị khách khác.

“Công tử, thế nào, ăn ngon đi?” Diệp Hồng vội vàng khoe khoang mình thông minh.

“Cũng không tệ lắm, quả thật rất mới mẻ.” Công tử ăn đặc biệt nhã nhặn. Diệp Hoàng cũng ném cho Diệp Hồng một cái liếc mắt, ý tứ là nhã nhặn một chút, nam nhi gia sao có thể có tướng ăn thô lỗ giống những nữ nhân kia. Diệp Hồng hừ một tiếng, đột nhiên suy nghĩ chợt lóe: “Ừa, các người có cảm thấy nữ nhân kia quen mặt không?”

“Cái gì? Người từng gặp?” Diệp Hoàng ngạc nhiên nói: “Nhưng mà cũng không có gì kỳ quái, cùng trong một trấn như vậy, từng gặp cũng bình thường.”

“Ta nhớ ra rồi!” Diệp Hồng vỗ vỗ đầu: “Chính là người hơn hai năm trước dùng vài món trò chơi nhỏ lừa gạt chúng ta được hai lượng bạc kia.”

Đúng là hơi giống, vừa mới ban đầu còn ngẫu nhiên gặp được, về sau lại không thấy, Diệp công tử cũng nghĩ đến: “Là nàng nha, còn rất thông minh.”

“Bà chủ, tới đây một chút.” Diệp Hồng kêu.

Ta lập tức đi tới: “Mấy vị có chuyện gì không?” Mỳ hắc là không thành vấn đề đi?

“Người còn nhớ rõ chúng ta không?” Áo đỏ tức giận nói.

Thật kỳ quái, ta nên biết các người sao? Thấy ta lắc đầu, thiếu niên kia lại càng không hài lòng, giống như ta không biết bọn họ là phạm vào lỗi lớn vậy.

“Hai năm trước, người bán hai món đồ chơi nhỏ cho chúng ta hai lượng bạc. Người còn nhìn chăm chăm vào công tử của chúng ta, không nhớ rõ?”

Ta dùng sức nghĩ nghĩ, ta nhớ được hai lượng bạc kia, nhưng người thì không ấn tượng. Ta là người như vậy, khả năng nhớ đường siêu cường, khả năng nhớ mặt người lại không được, chính là mặt si trong truyền thuyết, một người ta gặp hai ba lần cũng không nhớ được, trừ phi quen biết mới tốt hơn chút.

“Ngượng ngùng, xem trí nhớ của ta này, ta nhớ ra rồi, hôm nay ta mời khách, mấy vị liên miễn phí, xem như cảm ơn mấy vị, ha ha.”

“Không cần, chúng ta còn thiếu chút tiền ấy sao?”

“Vây cảm tạ, phần nhân tình chúng ta xin nhận.” Công tử kia đã mở miệng, ta kinh ngạc nhìn thoáng qua, tuyệt đại phong hoa. Đơn thuần thưởng thức, thưởng thức đơn thuần.

Mấy người ăn xong rồi cũng không lập tức rời đi, đến là phải nhìn xem chung quanh, có cái gì đẹp chứ, ta tò mò, chỉ có điều vẫn kêu Ngũ lang đi ra dẫn bọn hắn đến trong viện vòng vo vài vòng.

Ra khỏi cửa tiệm, Diệp Hồng liền hỏi: “Công tử người tại sao còn để mặt mũi cho nữ nhân kia chứ?”

Diệp Chanh vẫn làm ra vẻ thâm trầm.

“Ta chỉ cảm thấy cuộc sống của các nàng trôi qua rất phong phú, đơn giản mà lại thỏa mãn.” Diệp công tử than thở một chút.

“Vây thì có gì tốt để hâm mộ, chúng ta là phủ thủ thành, công tử của chúng ta lại là đệ nhất công tử ở trấn trên này, có bao nhiêu nam tử hâm mộ, lại có bao nhiêu nữ nhân tài mao song toàn thích công tử.” Diệp Hồng buồn bực.

“Cuộc sống như thế quá mệt mỏi...”

“Tỷ, hóa ra đó chính là Lan San công tử a, thật sự xinh đẹp.” Ngũ lang trái lại hâm mộ.

“Đúng vậy, trước kia chỉ từng nghe nói mỹ danh của Lan San công tử, hôm nay vừa thấy quả nhiên giống như người trên trời vậy.” Lam Lăng cũng cảm thán nói.

“Mỗi người một cuộc sống riêng, không có gì hay mà hâm mộ. Ta thì cảm thấy các người tốt nhất, ai cũng không so được, ha ha.” Ta nói đều là lời thật tâm, chúng ta mới là người cùng một thế giới.

“Hi hi...”

“...”

Thời gian sau đó, Diệp Lan San thường xuyên mang theo người hầu đến ăn mỳ, có khi cũng nói chuyện. Nhưng vì tránh điều tiếng không hay, nên đều là Lam Lăng hoặc là Ngũ lang tiếp bọn họ, nam nữ chi phòng nơi này vẫn không nhỏ, cũng không thể hủy danh dự của người ta. Trừ bỏ ban đầu có phần kỳ quái đường đường là công tử thủ thành lại luôn tới ăn mỳ ra, về sau liền tùy bọn họ đi, có tiền ai lại không kiếm chứ.

(*) Nam nữ chi phòng: Nam nữ phải giữ khoảng cách, lễ tiết

14. Chương 14: Chuyện Tốt Cận Kề

Bất tri bất giác mấy tháng trôi qua thật tốt, các món mỳ lạnh ra mắt trong mùa hè cũng được bán, nhưng không bao lâu đã bị N nhà bắt chước, ta thật ra cũng không quá để ý, đã sớm đoán được tình huống này.

Mùa thu cũng trôi qua, trời cũng bắt đầu lạnh lên. Đếm đếm tiền, buôn bán lời hơn ba mươi lượng, trừ tiền thuê nhà đi, còn có hai mươi lượng.

Nghĩ tới qua năm ta liền mười tám tuổi rồi, Lam Lăng cũng hai mươi rồi, ta hẳn nên sớm quyết định, tốt nhất trước năm mới định sự tình ra, năm sau chọn một ngày lành là có thể tổ chức. Mà bây giờ quan trọng nhất là ý tứ của Lam Lăng, ta thấy vài năm nay tuy nói bình bình đạm đạm trôi qua, Lam Lăng chắc cũng sẽ yêu thích ta, thấy hẳn mỗi lần lúc Diệp công tử đi rồi sẽ không vui vẻ, chắc có ý tứ kia, hiện tại đầu tiên ta phải thuyết phục Lam Lăng, lại muốn dì cả các nàng đồng ý, ta vẫn hy vọng có thể được mọi người chúc phúc, như vậy Lam Lăng cũng sẽ vui vẻ hơn. Nắm tay, trước cầu hôn đi!

Tuy nói hai đời cũng chưa từng trải qua việc này, nhưng chỉ cần kiên trì thì sẽ được đúng không? Suy nghĩ vài ngày, tốn rất nhiều tinh lực, cuối cùng cũng chuẩn bị xong lời nói, không cần hoa lệ, chỉ cần dùng thật tâm, nhất định có thể!

Hôm nay, từ sáng sớm liền hồi hộp, cố gắng động viên tinh thần, có cơ hội sẽ nói, không có cơ hội cũng sẽ tự tạo cơ hội để nói.

Buổi chiều sớm đóng cửa hàng, ta đi mua chút đồ ăn, buổi tối ăn một bữa thật ngon. Ta trước rẽ đến cửa hàng trang sức, chọn lấy một cây trâm có khắc hoa lan rất độc đáo, cẩn thận bọc lại thật kỹ cất vào trong ngực. Lại đi chợ mua chút đồ ăn, rồi hào hứng trở về.

Cơm nước xong, ta kêu Ngũ lang về phòng trước đi, ta có việc nói với Lam Lăng. Lôi kéo Lam Lăng vào phòng, Lam Lăng cảm thấy hơi khó hiểu,

“Tứ nương chuyện gì mà không thể nói trước mặt Ngũ lang vậy?”

“Cái kia, ách...” Ta hít vào một hơi: “A Lăng, cái này cho chàng.” Ta đặt cây trâm vào trong tay Lam Lăng.

“Cái gì...” Lam Lăng nhìn nhìn: “Tứ nương, nàng...”

Liều mạng! “A Lăng, ta, cái kia, ta thích chàng, ta muốn cưới chàng, chàng bằng lòng gả cho ta không?” Nói xong cũng thở phào một hơi, nghẹn chết ta.

Lam Lăng choáng váng: “Cái gì?”

“A Lăng, ta thích chàng, ta muốn cưới chàng, chàng bằng lòng không?”

“Ta, ta...”

“Được rồi, A Lăng, chàng không phản đối chính là đồng ý rồi nha, ta lập tức nhờ dì cả cầu hôn chàng!” Một hơi nói xong, mới không cho hẳn cơ hội nói không đồng ý.

“Ta, ta, nàng thật đáng ghét!” Lam Lăng đỏ mặt định chạy.

Ta liền kéo lại, mới không để cho người có cơ hội chạy đâu, nhất định phải xác định.

“Tỷ tỷ thật gian trá, nào có ai cầu hôn như vậy? Phải không, tỷ phụ?” Ngũ lang từ ngoài cửa tiến vào, tiều tử đáng chết này lại dám nghe lén.

Một câu tỷ phụ, mặt Lam Lăng càng đỏ hơn, thật đáng yêu, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu xong liền chạy vội về phòng của mình. Nha ha ha, ta vui vẻ điên cuồng, chuẩn bị ngày mai sẽ về thôn nói với dì cả, có thể vẫn còn phải một phen võ mồm đó. Ngày mai có lẽ đóng cửa hàng một ngày đi, không thể để cho hai nam tử trẻ tuổi xuất đầu lộ diện.

Bên sương phòng kia Lam Lăng che kín mình trong chăn, trên mặt nóng bỏng, trong ngực thành thịch, nương, con cuối cùng phải lập gia đình rồi, vẫn là người mà con thích nhất, cũng là người đối xử với con tốt nhất trong thiên hạ kia, nhi tử thật vui vẻ thật hạnh phúc, nước mắt chảy ra cũng không biết.

Trên cửa dán thông báo: Có việc về nhà, ngày mai buôn bán bình thường.

Ta mua hai cân thịt, một ít điểm tâm, liền đi tới thôn Thập Liễu.

“Dì cả, cháu tới thăm mọi người!” Ta đưa đồ trên tay tới: “Dì cả, cháu mua chút đồ cho các cháu ăn.”

“Tứ nương cháu à, đến đây còn mang đồ, giữa trưa ở lại đây ăn đi.”

“Vâng, cháu đang có việc muốn thương lượng với dì cả đây.” Giữa trưa ăn cơm vô cùng náo nhiệt, ta và dì cả vào buồng trong thương lượng.

“Dì cả, cháu muốn cưới Lam Lăng, xin người giúp cháu làm chủ, tìm bà mối, chọn một ngày tốt để tổ chức. Chúng cháu tất cả giản lược, hạ sinh lễ trong cửa tiệm của chúng cháu ở trấn trên, Lam Lăng liền xuất giá từ đó.”

“Tứ nương cháu, cháu đã suy nghĩ kỹ chưa? Lam Lăng là một hài tử tốt, nhưng tuổi cũng không nhỏ rồi, còn có mệnh cách kia, cháu thật không sợ?” Dì cả không thể tin được nói.

“Dì cả, mấy năm nay không phải chúng cháu đều rất tốt sao? Cháu không tin những chuyện này, mẹ cháu và cha đi sớm, chỉ có nhờ ngài, nhà mẹ đẻ Lam Lăng cũng không có ai rồi, cháu không muốn uất ức hấn, tam môi lục sinh phải làm đủ.” Tin đồn, một cái không cẩn thận sẽ chỉ khiến Lam Lăng càng khó làm người.

Dì cả trầm tư sau một lúc lâu, cuối cùng vỗ tay một cái: “Được rồi, ta đáp ứng cháu, nhưng cháu nhất định phải cẩn thận chút, mọi việc đều phải cẩn thận.”

“Cám ơn dì cả, đây là mười lượng bạc, dì xem rồi làm. Chúng cháu ở trong tiệm mỳ chờ dì, vậy dì cả cháu đi về trước.”

Mấy ngày sau, quả nhiên có ông mối đến tiệm mỳ của chúng ta, ta tránh sang buồng trong, nghe ông mối nói chuyện với Lam Lăng.

“Lam công tử, Liễu đại nương ở thôn Thập Liễu ủy thác ta tới thay chất nữ nàng là Tứ nương cầu hôn người, đây là sinh lễ, mời người xem.” Ông mối kêu người chuyển vào một ít trang sức và vải vóc. Dì cả có tâm, ông mối trước đó nhất định là được giao phó tốt rồi.

“Này, ta, ta, được rồi.” Lam Lăng lại còn duy trì trấn định được, ha ha, ta núp ở phía sau cười trộm.

“Vậy viết hôn thư đi! Ta đã chọn được ngày lành rồi, ngày tám tháng hai năm sau là ngày lành, liền định vào ngày đó đi.” Ông mối này thật sự là đủ lưu loát, ha ha.

“Ngài định là được rồi.” Giọng của Lam Lăng đều nhỏ đến nghe không được nữa.

Ông mối trở về đáp lời rồi, ta bỗng chốc nhảy ra, ôm cổ Lam Lăng: “Ha ha, thật tốt quá, chúng ta cuối cùng sắp ở cùng một chỗ!”

“Nàng buông tay, buông tay!” Lam Lăng giãy dụa, mặt đỏ hồng rất mê người. Ta nhanh chóng hôn một cái lên mặt hắn, buông tay ra, Lam Lăng lập tức trốn về phòng, ha ha ha.

Thời gian sau đó, mỗi vị khách đến tiệm mỳ đều sẽ phát hiện bà chủ của tiệm mỳ suốt ngày cười ngây ngô, ha ha. Lam Lăng sẽ thường thường cho ta ánh mắt xem thường, rất đáng yêu!

“Các người sắp thành hôn?” Diệp công tử hỏi.

“Đúng vậy, năm sau sẽ tổ chức.” Lam Lăng đỏ mặt đáp.

“Chúc mừng các người, nàng sẽ đối xử tốt với người.”

“Ừm, ta biết.”

Diệp công tử và Lam Lăng đúng là không có gì giấu nhau, thấy Lam Lăng có bằng hữu, ta cũng thật cao hứng, hiện giờ Lam Lăng vui vui vẻ vẻ, tràn ngập tin tưởng với cuộc sống, như vậy mới là tốt nhất.

“Công tử, ngài hâm mộ nam nhân kia?” Diệp Hồng kinh ngạc.

“Có sao? Chính là cao hứng thay hắn, hắn nhiều năm gánh thanh danh như vậy cũng không dễ dàng.” Diệp công tử thở dài: “Là có chút hâm mộ, cuối cùng cũng có người toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn như vậy.”

“Công tử cũng sẽ có, hôm trước không phải lại có người đến cầu hôn sao?” Diệp Hồng trêu chọc.

“Hừ!” Vị ra vẻ thâm trầm này chính là Diệp Chanh.

“Triệu tiểu thư kia đúng là nhà giàu, trong nhà cũng có không ít phu thị, lại là khách quen trong thanh lâu, vị trí chính quân thì sao?” Diệp công tử cười khở.

“Đúng vậy, người như vậy cũng xứng! Nên đuổi đi, tránh ô uế mắt của công tử chúng ta!” Diệp Hồng phần nộ rồi.

“Chỉ cần nhân cách tốt, gia thế địa vị có tính là gì đâu?”

Chúng ta bắt đầu chậm rãi chuẩn bị chuyện thành thân, nhà di cả giúp chúng ta sửa chữa lại phòng ở trong thôn, tuy rằng vẫn là nhà tranh, cuối cùng vẫn được tân trang lại, một lần nữa trát tường, dán cửa sổ. Di cả phu và hai vị tỷ phu giúp chúng ta may đệm chăn các loại, ta thường phải đi mua chút đồ này nọ, Lam Lăng thì đang tranh thủ thời gian thêu cái gì đó, qua tìm hiểu của Ngũ lang, thì ra là giá y cùng khăn voan đỏ thêu uyên ương hí thủy rất sống động. Thật sự là quá hạnh phúc, xòen xọet.

Hôm nay ta lại bớt chút thời gian về trong thôn, nhìn xem còn có cái gì cần phải sửa sang lại. Khoảng thời gian này trong cửa tiệm đều do Lý Nhạc đến hỗ trợ, thật sự là may mà có nàng. Trong nhà đều làm tốt rồi, chỉ còn chờ ngày tốt là ngày tám tháng hai.

Mất thấy sắp tới lễ mừng năm mới rồi, ta thanh toán tiền thuê nhà năm sau, còn dư lại một chút bạc, cũng đủ qua một năm mới sung túc. Sắm hàng tết, dán câu đối xuân, hấp các loại bánh bao nhân khác nhau, rán thịt viên, trái cây, gà cá muối, pháo chuẩn bị tốt...

Hôm nay tất niên, sáng sớm liền đốt pháo, chuẩn bị cơm trưa, thịt viên trái cây điểm tâm mỗi loại một chén lớn; bốn món ăn chay: khoai tây thái sợi, cải trắng cay, rau chân vịt trộn, đậu hủ chiên; bốn món ăn mặn: cá kho tàu, đậu đũa hầm thịt gà, vịt kho tương, bí đao xào thịt; một chén súp trứng hành, bày đầy một bàn. Ba người hi hi ha ha tranh giành đốt pháo đêm 30, giữ lại cá kho tàu tượng trưng “Hàng năm có dư”, liền bắt đầu càn quét đồ ăn. Ăn đến khi cái bụng tròn căng, nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu nhào bột mì, trộn nhân, gói bánh trôi để ăn khi đón giao thừa.

Sau đó lại là chúc tết, thăm người thân, qua ngày mồng mười, tiệm mỳ đã bắt đầu buôn bán, chúng ta đều chờ mong đến ngày lành, chỉ có Lam Lăng là càng ngày càng thẹn thùng, ha ha.

15. Chương 15: Kết Hôn Không Có Nghi Lễ

“Người muốn thành hôn, chính là cùng nam nhân kia trong nhà của người?” Một tiểu công tử mà ta không biết chặn ta lại. Đây là ai, không hiểu ra sao cả, ta thả chén bần trong tay xuống: “Ách, người là...”

“Người không nhớ được ta?” Tiểu công tử nóng nảy.

Buồn cười, ta nên biết người sao?

“Ta là Trịnh Bình Nhi, chúng ta đã từng gặp, người đã quên rồi sao?” Ta đã gặp nhiều người, làm sao nhớ rõ một hai gốc cải trắng?

“A, nhớ rồi, có chuyện gì sao?” Kỳ quái nha, kể từ sau ngày đó liền chưa từng gặp nữa, lúc này sao lại xuất hiện ở đây?

“Người muốn kết hôn với cái kia... Cái kia sao chổi, ta có chỗ nào kém hần!”

“Người nói cái gì vậy! A Lăng không phải sao chổi! Người về sau đừng tới nữa, ta không muốn nhìn thấy người, chúng ta cũng không muốn nhìn thấy người.” Ta kìm nén lửa giận, ta không muốn phát hỏa “Đi mau, đi mau, thuận tiện nói một câu, hần chỗ nào cũng đều hơn người!”

“Hu hu... Người chán ghét!” Trịnh tiểu công tử che miệng chạy.

Hôn mê, đây là diễn tuồng gì vậy? Xoa trán, chán ghét sao người còn công khai trêu chọc như vậy khiến tất cả mọi người đều khó chịu.

“Tứ nương nàng, làm cho người ta tức giận mà chạy còn giả vờ vô tội, ha ha...” Lam Lăng đứng bên cạnh cười.

“Chàng không tức giận sao, hân hoi quá đáng.”

“Không sao, có thể ở cùng một chỗ với nàng, ta hạnh phúc hơn hẳn rồi đúng không?”

“Thật sao, a Lăng chàng cuối cùng thừa nhận chàng yêu thích ta rồi?”

“Này, buông tay, bản muốn chết.” Lam Lăng gạt tay bóng nhẫy dầu mỡ của ta ra, ha ha ha!

“Chàng sẽ không ghét bỏ ta nha, cho ta ôm một chút.” Đáng yêu ha. Lam Lăng vùng vẫy một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để cho ta ôm.

“Bà chủ, làm một bát mì!” Cửa hàng truyền đến tiếng kêu.

“Đến đây đến đây, ngài muốn ăn loại nào?” Lưu luyện không rời buông eo Lam Lăng ra, ôm thật là thoải mái!

Đảo mắt đã đến ngày sáu tháng hai, cửa hàng lại tạm thời ngừng kinh doanh mười ngày. Người trong thôn từng nhà đều được mời ngày mồng tám tới dùng cơm, cũng mua trước một số đồ ăn có thể lưu trữ lâu được. Lam Lăng tới ở tạm nhà dì cả, nói là tân lang tân nương trước ngày thành thân ba ngày không được gặp nhau.

Sáng sớm ngày mồng bảy, ta và dì cả đại tỷ vội vàng đánh xe trâu đi trấn trên, hôm nay mọi thứ cần phải mua đủ. Để xe ở đầu trấn, dì cả nhờ người quen trông giúp, chúng ta cùng nhau đi trên đường, người đã rất nhiều, cũng lớn tiếng rao bán đồ ăn. Chúng ta mua thịt cá các loại xong, lại đi mua bánh kẹo cưới, liền chuẩn bị đi trở về.

“Tân để đăng vị, đại xá thiên hạ...” Một khoái mã chạy về phía này, một người tay nâng quyền lụa màu vàng cao giọng kêu.

Chúng ta bước nhanh đứng sang bên, lại thấy một tiểu nam hài khoảng tám tuổi bị dọa sợ đến choáng váng đứng ở giữa đường, nhìn chằm chằm ngựa đang xông tới. Trong đầu đột nhiên hiện lên dáng vẻ Ngũ lang ôm ta khóc khi ta mới tới thế giới này, đầu óc nóng lên, trong tiếng kinh hô của mọi người, ta ôm tiểu nam hài đang gặp nguy hiểm lần qua một bên, con ngựa kia chạy qua kéo theo gió quét qua bên mặt, đầu ta quay cuồng đụng trúng một tảng đá. Trước khi hôn mê, ta thật sự cực kỳ buồn bực một phen, mong là chuyện rắc rối này, ngàn vạn lần đừng dọa đến Ngũ lang và Lam Lăng!

“Đại phụ, chất nữ ta sao rồi, không có việc gì chứ?” Giọng dì cả run rẩy.

“Chỉ trầy da, không có gì trở ngại, nhưng đụng phải đầu, không biết có thể bị ảnh hưởng gì không.” Đại phụ cũng không xác định, việc đụng phải đầu này có thể lớn cũng có thể nhỏ!

“Vậy lúc nào sẽ tỉnh lại? Có thể rất nghiêm trọng không?”

“Một hai ngày sẽ tỉnh, cụ thể thế nào thì phải xem tình huống. Thân thể không có vấn đề gì, mấy thang thuốc này cho nàng uống hết là được, các người trở về đi, có chuyện gì lại tới.” Đại phụ gọi tiểu đồ đệ mang thuốc lên, lại dặn dò tường tận phương pháp và thời gian nấu thuốc, uống thuốc.

“Làm sao vậy làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Lam Lăng và Ngũ lang chạy tới.

“Vì cứu tiểu hài tử, thiếu chút nữa bị ngựa giẫm lên rồi, bị đụng vào tảng đá nên hôn mê bất tỉnh.” Dì cả giải thích.

“Xem đại phụ chưa, cuối cùng thế nào?” Ngũ lang khóc, Lam Lăng cũng đỏ mắt.

“Đụng phải đầu, đại phụ nói phải chờ tỉnh lại mới có thể xác định.”

“Thật là một sao chổi, thấy không, còn chưa bái đường liền khác.” Một người nhiều chuyện công khai cảm thán.

“Thật đúng là...” Lập tức có người phụ họa.

“Đừng nói nhảm, Tứ nương là do cứu một hài tử bảy tám tuổi.” Dì cả trách mắng.

Thật sự là do ta khắc? Lam Lăng ôm ngực, lui từng bước, nén lệ, Tứ nương, nàng nhất định không có việc gì! Chờ nàng khỏi rồi, ta liền rời đi, ta không lấy nàng, ta cả đời ở trong lòng nhớ nàng là đủ rồi, chỉ cần nàng sống tốt, Tứ nương, làm gì ta cũng bằng lòng. Nếu nàng có chuyện gì, ta liền đi cùng nàng, tuyệt đối không để nàng cô đơn một mình!

Ta mở mắt ra, tại sao lại là cảnh tượng này, phòng cỏ tranh, chỉ có điều nhìn ra đã được tu sửa lại một lượt, trong phòng cũng chỉnh tề hơn, a đúng rồi, đây là nhà của chúng ta. Ta nhớ ra, ta cứu tiểu hài tử, hình như đụng phải cái gì đó, cuối cùng bị thương, đưa tay sờ sờ, “Shhh” một cục u thật lớn, Ngũ lang và Lam Lăng sẽ không bị dọa hổng đi? Bây giờ là lúc nào, sẽ không chậm trễ bái đường thành thân chứ?

“Két két....” Có người đẩy cửa đi vào, ta nghiêng đầu xem là ai.

“Loảng xoảng...” Chén đĩa rơi vỡ, thật đúng là bại gia.

“Tỷ, tỷ đã tỉnh, tỷ thấy sao rồi?” Ngũ lang nhào tới trên người ta, tình cảnh này thật đúng là quen thuộc.

“Tỷ, tỷ, còn nhận ra đệ không?” Người bị ngu à, sao ta có thể không nhận ra người? Còn chưa kịp mở miệng.

Chợt nghe thấy thanh âm gấp gáp hỏi, là Lam Lăng: “Tỷ đệ đã tỉnh, còn nhận ra đệ không?”

“Không biết, không thấy nói chuyện, Lăng ca, huynh nói xem tỷ sẽ không giống như lần trước lại cái gì cũng đều quên chứ?”

Sao Ngũ lang lại rửa ta như vậy? Ta nổi giận: “Làm cái gì vậy Ngũ lang, đệ dè chết tỷ, sao tỷ nói?”

“Tỷ tỷ còn nhận ra đệ, hu hu...” Ta ngã mất, làm sao lại tới nữa.

“Không được khóc, tỷ không sao.” Vừa nói vừa thở hổn hển, ta bị dè sắp tắt thở. “Hai người vẫn tốt chứ? Ta ngủ đã bao lâu, không chậm trễ thành thân đi?”

Lại thấy Lam Lăng xoay người đi ra ngoài, kỳ quái, này là ý tứ gì? “Ngũ lang, đệ nói đi?”

“Bây giờ là xế chiều ngày mồng tám, ngày hôm qua Lăng ca nói không thành thân nữa, mọi người cũng đều không tới, cứ như vậy.”

A, vì sao a Lăng lại nói như vậy? Chẳng lẽ ngày hôm qua ta gặp chuyện không may, lại có người nói gì rồi sao, cố tình địa phương lạc hậu này lại còn tin những chuyện như vậy. Nhìn dáng vẻ của Lam Lăng, không lẽ định rời nhà trốn đi? Trời!!

Tứ nương, nàng không có việc gì là tốt rồi, ta sẽ cách nàng thật xa, chỉ cần trong lòng nàng có thể nhớ rõ ta một chút thì tốt rồi. Tứ nương, khoảng thời gian này là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta, thấy nàng cẩn thận chăm sóc ta như vậy, thấy nàng cao hứng nói muốn cưới ta, thấy nàng cố gắng khiến cho mọi người thừa nhận ta, thấy nàng bận rộn chuyện chung thân của chúng ta, còn nữa khi nàng chiếm tiện nghi của ta giống mèo ăn vụng cá ăn vậy, ta rất vui vẻ. Nếu ta đi rồi, nàng sẽ tốt hơn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp nàng, tuy rằng ta sẽ nhớ nàng đến chịu không nổi. Tứ nương, tạm biệt. Lam Lăng cầm lấy bọc quần áo đã thu dọn xong trước đó, đi về phía ngoài thôn.

Ta vội vàng xuống giường, đầu hơi choáng váng, tiện tay với lấy cái áo ngoài, bỏ lại một câu, “Ngoan ngoan ở nhà, tỷ đi tìm hân!” Cũng sắp đi ra khỏi thôn đi.

Đuổi tới cửa thôn, xa xa thấy có người phía trước, rất giống Lam Lăng, chạy vội tới, cuối cùng cũng đuổi kịp. Khom người, một tay ôm bụng, một tay túm cánh tay Lam Lăng. “A, a Lăng... Phù... Chàng định đi đâu... Phù...” Tắt thở.

“Tứ nương, nàng buông tay, ta đi rồi, nàng khỏe lại thì tốt rồi.” Lam Lăng đẩy tay của ta ra.

“Không được, có việc gì phải nói rõ ràng.” Vừa ngẩng đầu, lại thấy miếu đổ nát, tốt lắm, người lại như vậy. Không nói gì lôi kéo Lam Lăng chạy tới miếu đổ nát.

Ôm chặt lấy Lam Lăng, vừa buông tay liền chạy, khó khăn lắm mới bắt được.

“Tứ nương nàng buông tay, ta sẽ không đi nữa, được không.” Lam Lăng đỏ mặt, thật là đẹp mắt, thật muốn bỏ nhào vào luôn.

“Không được, ta liền muốn ôm chàng, chàng đừng động, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Nàng buông ra, để người ta nhìn thấy thì sẽ thành cái gì?” Ta choáng váng, Lam Lăng vẫn còn giãy dụa nữa.

“Ai ôi, đầu ta, đau...” Nước mắt nặn ra.

“Thật sao, ta xem xem, đều là ta không tốt.” Lam Lăng lại chảy nước mắt ra.

“Chàng không động sẽ hết đau.” Ta ôm, tiếp tục ôm.

Lam Lăng hoài nghi: “Thật sao?”

“Thật sự, thật sự, còn thật hơn trên châu.” Đầu ta giống như gà con mổ thóc, chiều này thật sự hiệu quả.

“A Lăng, có phải chàng đã nghe ai nói cái gì đúng không? Chàng đừng tin, ta vì thấy một tiểu nam hài rất giống Ngũ lang trước đây, ta nhịn không được mới đi cứu, nếu là người khác ta mới không để ý tới đâu. Nói chàng mệnh cách không tốt cái gì, ta mới không tin cái này đâu, này đều là một đồng chó má!”

“Tứ nương nàng nói lời thô tục...” Lam Lăng thật sát phong cảnh, ta chân tình nói rõ mà.

“Chàng đừng ngắt lời, chàng nhìn đi, chúng ta sinh hoạt cùng một chỗ lâu như vậy, chuyện gì cũng không có, cho nên nói khác gì kia đều là quỷ nói dóc. Ta thích chàng, ta muốn sống cùng chàng, chỉ cần có chàng, ta cái gì cũng không để ý.”

“Tứ nương, ta... Ta sợ.”

“Đừng sợ đừng sợ, có ta ở đây, ta không tin số mệnh.”

“Được, chúng ta lại giống như trước đây, tiếp tục mở tiệm mỳ, không thành thân nữa, ta sợ lỡ như là thật thì làm sao đây, hối hận cũng không được.” Choáng váng, nói hồi lâu lại quay về điểm xuất phát. Tế bào não nhanh chóng hoạt động, xong, có cách.

“A Lăng, ta có một biện pháp, nhưng phải xem chàng có dám hay không. Chàng xem, chúng ta sinh hoạt chung một chỗ không có vấn đề, nếu không thì ta đã không muốn thành thân rồi, ta cả đời không cưới ai, chàng cả đời không lấy chồng, chúng ta sống cùng nhau, nói là không mai mối hợp lại cũng được, gian dân cũng thế, ta không sợ, chàng có dám không?”

“A! Như vậy...”

“Chàng dám hay không dám? Ta sẽ vẫn đối tốt với chàng, che chở chàng, sau đó chúng ta lại sinh một đồng oa nhi, chàng là cha đứa nhỏ, ta là nương đứa nhỏ, được không?”

“Cái gì một đồng oa nhi, ta cũng không phải heo.” Lam Lăng thuận miệng phản bác, nói xong mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, “Nàng... Nàng vô lại!”

“Ha ha, ta chính là vô lại! Chàng đồng ý, chúng ta trở về đi, chỉ đáng tiếc không thể cho chàng một hôn lễ náo nhiệt.”

“Ta không cần, không có thì không có. Trở về... Trở về đâu, làm cái gì?” Lam Lăng thật ngây ngô nói.

“Về nhà, vẫn còn kịp động phòng hoa chúc!”

“Nàng quỷ háo sắc, xấu lắm.” Eo của ta, lại bị nhéo.

“Không đi nữa, động phòng ngay trong miếu cũng được, cũng bớt việc.” Ha ha.

“Nàng...” Lam Lăng chạy tới trong thôn, không để ý tới ta, còn gấp hơn ta, ta bước nhanh đuổi theo.

Vừa về tới nhà, Lam Lăng vội vội vàng vàng hù dọa Ngũ lang nhảy dựng.

“Tỷ, làm sao vậy.” Ngũ lang ngạc nhiên hỏi, Lăng ca khi nào thì bối rối như vậy.

“Thẹn thùng. Không có chuyện gì, có gì ăn không, ta đói bụng.” Vừa thấy bụng thăm thì.

“Ồ trong nồi, đệ đi lấy cho tỷ.”

Ta ngăn Ngũ lang lại: “Để tỷ tự lấy, đệ đi ngủ đi.”

Bưng cơm đến trong phòng, lôi kéo Lam Lăng ăn một ít, lại đi phòng bếp bưng nước ấm lại đây, “A Lăng, ta giúp chàng tắm nha?”

“Nàng đi ra ngoài, mau đi ra...”

Để làm gì, sớm muộn gì đều nhìn thấy thôi. Ta đến phòng bếp nhanh chóng tắm rửa, đang lưỡng lự ở cửa, thì thấy Lam Lăng đi ra, “Chàng đi đâu vậy?”

“Về phòng ngủ, Ngũ lang chắc chưa ngủ.” Giả ngu đi.

“Ngũ lang sớm ngủ rồi, đừng đi quấy rầy đệ ấy.”

Ta ôm Lam Lăng lên, hoàn hảo, không nặng, vào nhà, đá cửa lại, đặt Lam Lăng ở trên giường ngồi yên, đốt đèn long phượng lên, giúp Lam Lăng phủ lên khăn voan đỏ. Lam Lăng choáng váng, vẫn không nhúc nhích, thật nghe lời. Ta nhẹ nhàng vén khăn voan đỏ lên, dưới ánh nến đỏ Lam Lăng xinh đẹp làm cho ta mê muội, rót hai chén trà, thay rượu giao bôi uống vào.

Lam Lăng rốt cục có phản ứng rồi, tay gắt gao bảo vệ vạt áo: “Tứ nương, đừng mà...”

“Muộn rồi, A Lăng, chàng trốn không thoát lòng bàn tay của ta đâu, chàng liền ngoan ngoan theo ta đi!” Sao lại giống hái hoa tặc như vậy nhỉ?

“Đừng mà... Ừm... Háo sắc... Ừm, đừng mà...”

Màn đỏ buông xuống... Tiểu hài tử không nên nhìn, tuyên truyền quảng cáo...

16. Chương 16: Khởi Đầu Hạnh Phúc (bắt Côn Trùng)

“Ừm...” Lam Lăng giật giật, trên người thật đau, chỗ kia cũng đau, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua... không mặt mũi gặp người, hu... Kéo chăn che kín mặt, lại nhìn thấy một mảng da thịt trơn bóng, “A!” Che miệng lại, chui thật sâu vào trong chăn, “Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ...” Mặc niệm.

“A Lăng, hiện giờ mới thấy then thừng cũng quá muộn đi, tối hôm qua là ai...” Giọng nói trên đầu từ đỉnh đầu truyền đến.

“Nàng trứng thúi, trứng thúi...”

“Được được được, ta là trứng thúi, ta dậy lấy nước cho chàng, chàng cứ nằm im đó.” Ta mặc quần áo tử tế xuống giường, xoay mặt Lam Lăng lại, hôn một cái, chạy nhanh ra khỏi phòng.

“Hôm nay thời tiết thật đẹp, phong cảnh khắp nơi cũng đẹp...” Lam Lăng nghe giọng hát cổ quái ở bên ngoài, che mặt. Thật lâu.

“A, ta phải hầu hạ Tứ nương mới đúng, rõ ràng trước đó dì cả phu đã dạy ta, ừm, quá xấu hổ đi.”

Ngũ lang đứng ở sân, cười xấu xa: “Tỷ, thời tiết giữa trưa đương nhiên đẹp rồi, tỷ phu đâu?”

Tiểu tử đáng chết dám giễu cợt ta, cho hắn một cái tát: “Cho đệ cười, ngày khác sẽ gả đệ cho Lý Nhạc cách vách.”

“Hu... Tỷ tỷ không cần đệ, đúng là có phu lang liền quên đệ, hu hu...”

“Đệ bớt đùa giỡn đi, may mắn còn có một đứa ngốc như vậy, bằng không thật sự gả không được.”

“Đệ mới mười hai, ai muốn gả cho quả dưa ngốc kia, người thô kệch!” Ngũ lang ném hốt rác trong tay xuống, trở về phòng. “Phòng bếp có cơm!”

Tiểu đệ dã man này!

Đến phòng bếp, đồ ăn cũng không tệ lắm, trước tiên múc chậu nước ấm bưng về phòng. Vắt khăn mặt ẩm rồi kéo chăn xuống, kéo một chút, không nhúc nhích, lại kéo, vẫn không kéo xuống được. Ta để khăn mặt xuống, “A Lăng, đừng thẹn thùng nữa, ta lau cho chàng thoải mái chút, chàng còn nơi nào mà ta chưa xem chưa sờ chút, ngoan...”

“Nào có, nàng nói bậy.”

“Có sao? Vậy đêm nay ta sẽ lại cố gắng nữa, cố gắng không bỏ sót.”

“Nàng nàng ... Nàng đi ra ngoài, ta tự mình làm!”

“Được rồi, ta đi lấy đồ ăn, cần giúp gì thì kêu ta!”

“Hừ...”

Đừng biến thành hổ được đi, tương lai bị thảm của ta...

Mới vừa rồi có phải giống như phu lang đánh đá không? Lam Lăng ôm chăn, hu, cũng không như bản thân nữa rồi, Tứ nương cũng quá xấu đi! Cẩn thận gấp chăn lại, hu, không còn mặt mũi gặp người nữa...

Nhanh chóng lau xong thân mình, nhìn một vòng cũng không tìm được quần áo, a, quần áo đều ở trong phòng Ngũ lang. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, lấy chăn quấn chặt người lại, không thể nói với Tứ nương, nàng xấu lắm. Ngũ lang cũng không được, hắn sẽ cười ta, làm sao bây giờ đây? Cuối cùng kêu người nào mới tốt?

Làm sao còn chưa xong chứ, ta ở ngoài cửa sốt ruột chờ: “A Lăng, đã xong chưa? Nếu không ra, ta đi vào đó!”

“Không được tiến vào! Ta, ta không có quần áo...” Giọng nói trong phòng càng ngày càng thấp.

Ha ha, ta thật vui vẻ, nhưng lại quên mất chuyện này nha. Kêu Ngũ lang lấy cho Lam Lăng bộ quần áo, ta liền thu dọn xong đồ dùng quần áo của Lam Lăng, rồi mang qua để cùng của ta, sẽ thuận tiện hơn ha!

Do ta cảm thấy không được tự nhiên, Lam Lăng và Ngũ lang đều không dùng son bột nước, chỉ dùng chút phấn bôi mặt, lược gương trong phòng ta đều có, cũng không cần phải cầm qua.

Đoán chừng bọn họ cũng xong rồi, ta đi phòng bếp bưng đồ ăn lên. Lam Lăng búi kiểu tóc nam tử đã kết hôn, tăng thêm vài phần quyến rũ, ha ha, ánh mắt ta đúng là tốt. Kéo Lam Lăng vẫn đang trốn tránh tối, ngồi trên cái ghế đặt bên cạnh ta rồi bắt đầu ăn cơm.

Buổi chiều sẽ sắp xếp lại chuyện nhà một lần nữa, chủ yếu là để Lam Lăng tới phòng của ta ở. Vì chuyện thành thân sinh con gì đó đều dự tính cho tốt, “A Lăng, mấy thứ này giữ lại cho nhi tử chúng ta làm đồ cưới được không?” Ta nhìn nhìn cuộn vải bố đỏ thẫm kia cùng một chút đồ linh linh vụn vặt.

“Được. Nàng, nàng vừa nói cái gì... Nhi tử? Ai muốn sinh nhi tử cho nàng chứ?!” Phải là nữ nhi mới tốt.

“Không phải chúng ta đã nói rồi sao, chúng ta liền sinh một đám oa nhi, chàng cũng không thể đổi ý.” Ta đúng lý hợp tình.

“Ta là heo sao, sinh một đám?”

“Chàng chính là chú heo xinh đẹp nhất lương thiện nhất ôn nhu nhất thế giới, ta chính là thích chàng, chú heo này.”

“Oe... Tỷ tỷ ghê tởm chết người.” Ngũ lang này đúng là tiểu hài tử sát phong cảnh.

“Tránh qua một bên đi, người lớn nói chuyện tiểu hài tử đừng xen mồm vào!” Ta lập tức quay sang, bày ra tươi cười: “Phải không, a Lăng.”

“Không phải...” Lam Lăng xoay người vào phòng. Miệng Tứ nương càng ngày càng tệ, từ lúc chuẩn bị thành thân cho tới bây giờ, mỗi lần đều nói lời này làm cho người ta mặt đỏ tim đập..., thật đáng ghét, ừm, tuy rằng rất thích nghe, cũng không thể lại để cho nàng đắc ý, hừ...

Hôm nay là ngày mồng mười, ta và Lam Lăng mang theo Ngũ lang đi trấn trên, tính mua chút rượu và thức ăn cảm ơn nhà dì cả và Lý đại nương cách vách mấy ngày này đã giúp. Ta một tay kéo Lam Lăng, một tay kéo Ngũ lang,

“Chúng ta là một gia đình cát tường như ý...” Ha.

Đi tới cửa tiệm, lau bụi bặm, uống miếng nước, để Lam Lăng ở lại nghỉ ngơi, hai ngày này khiến hần vất vả rồi, lại thêm sức chịu đựng của nam tử vốn không thể tốt như thể lực nữ nhân. Vừa rồi thấy hần không chịu được, nhất định không thể để hần chịu thêm nữa, hần mệt mỏi khiến lòng ta đau, nhớ kỹ nhớ kỹ.

“A Lăng, chàng ở đây nghỉ ngơi, ta và Ngũ lang đi mua đồ là được.” Ta lại đóng cửa tiệm lại: “A Lăng, người khác tới không cần để ý, chờ ta, một lát nữa sẽ trở lại.”

“Không đợi!” Lam Lăng vĩnh cái miệng nhỏ nhắn lên, đều tại nàng mới khiến cho ta bị chê cười.

“Trở về sớm một chút.” Phía sau vang lên một câu, thật sự là đáng yêu!

Cùng Ngũ lang chọn chọn lựa lựa, lại mãnh liệt mặc cả hồi lâu, cười hớ hớ thắng lợi trở về, có câu nói như vậy đúng không: Tỷ mặc cả không phải vì giá tiền mà vì lạc thú. Lại mua một ít đồ ăn vặt, nam hài tử đều thích ăn, thừa dịp Ngũ lang còn nhỏ, là thật cưng chiều hần! Ta càng lúc càng giống một đại nữ nhân, rụt rè trước kia sớm tới nơi nào rồi.

“A Lăng, ta đã về rồi!” Chưa tới cửa ta liền kêu lên rồi, trong nhà có người chờ cảm giác thật tốt.

“Két —” Mở cửa ra, Lam Lăng đứng ngay cạnh cửa.

“Không phải a Lăng vẫn một mực chờ cạnh cửa này chứ?” Cửa mở quá nhanh.

“Nào có, ta vừa vận đi tới.” Lam Lăng lùi một bước tránh thoát cái ôm như gấu của ta, khoe miệng cong lên, sẽ không cho nàng thực hiện được.

“Đúng đúng, là đúng dịp.” Ta buông tay xuống, để cho Ngũ lang cũng tiến vào.

“Chàng vừa vận tới cửa, ta vừa vận đã trở lại, đây không phải tâm linh tương thông sao?” Cố ý tăng thêm hai chữ “vừa vận”.

Ngũ lang cắt đứt tranh luận của chúng ta: “Vây tỷ, tỷ phu, chúng ta đã mua xong mọi thứ rồi, bây giờ tính sao?”

“Ăn cơm xong lại quay về đi, hiện giờ cũng không còn sớm, trở về đã qua giờ cơm rồi.”

“Ta đi nấu cơm.” Lam Lăng vào phòng bếp.

“Ta cũng đi, chúng ta cùng nhau làm.” Đóng cửa tiệm lại, Ngũ lang ăn chút điểm tâm, ta đuổi theo Lam Lăng vào phòng bếp.

Vẫn cảm thấy hai vợ chồng cùng nhau ở phòng bếp nấu cơm là chuyện rất hạnh phúc! Hiện giờ cuối cùng có cơ hội, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Lam Lăng đã bắt tay vào làm, nấu cơm trước, rửa rau thái rau, ta nhóm lửa, nhìn Lam Lăng nghiêm túc xào rau, suy nghĩ một chút, vẫn đứng lên. Từ phía sau ôm lấy lưng mảnh mai của Lam Lăng, cảm đặt trên vai hần.

“A Lăng, ta thật vui vẻ, thật vui vẻ, chàng không biết ta cảm kích ông trời bao nhiêu, để cho ta tới nơi này, gặp được chàng. Có thể ở chung một chỗ với chàng, là chuyện hạnh phúc nhất của ta.”

Ta cũng vậy, Tứ nương. Lam Lăng nói trong lòng.

“A, sắp cháy rồi, nàng mau buông tay!”

“Không được, ta luyện tiếu, ta muốn ôm chàng cả đời.”

“Khởi bốc ra tới đây rồi, nhanh lên!” Lam Lăng dụi mắt, nước mắt đã chảy ra rồi, nhất định là bị khói hun, nhất định là vậy.

Ta vội buông Lam Lăng ra, dập tắt lửa xong lại nhóm lửa lại lần nữa.

“Tứ nương, ta cũng vậy.” Lam Lăng nhẹ nhàng nói thầm một tiếng. Lỗ tai ta rất thính, khóe miệng há thật to, tốt lắm, nhìn Lam Lăng đỏ mặt, liền bỏ qua cho hắn, ha ha!

“Tỷ tỷ không đốt phòng bếp chứ?” Ngũ lang nhìn tỷ tỷ rõ ràng đã biến thành tiểu hài tử, thật không biết nói gì.

“Nha, ăn cơm thôi.” Sờ sờ đầu Ngũ lang, “Ăn xong thì trở về.”

Đóng cửa tiệm lại. Tay trái một con gà, tay phải một con vịt, phía sau còn có một tiểu phu lang đi theo, cục cục cạc cạc...

Rất nhanh đã trôi qua vài ngày rồi, vẫn phải lên trấn trên kiếm tiền, vì tiền sữa bột của đứa nhỏ trong tương lai.

“Ngũ lang, đệ mau đi ngủ đi, sáng mai lên trấn trên.”

“Tỷ tỷ cũng đi ngủ sớm một chút, tỷ phu cũng thế.”

Đi ngủ sớm một chút sao, ngẫm nghĩ, ta sờ cằm, nhìn Lam Lăng, ách, có muốn không đây?

“A Lăng, ta còn chưa buồn ngủ, chúng ta đợi lát nữa mới ngủ nha?” Sói xám lớn đến đây.

“Ta mệt nhọc, ta ngủ trước.” Thỏ trắng nhỏ ngáp một cái.

“... ..”

“Đừng... Đừng mà... Nàng buông ra...” Trong bóng tối mơ hồ truyền tới âm thanh.

“Nam nhân đều khẩu thị tâm phi, thời điểm nói thôi mà nhưng thật ra cũng muốn.” Một giọng nói khác hơi đáng khinh.

“Ta... Ta... Muốn...” Âm thanh yêu kiều đến xương cốt cũng mềm nhũn.

“Thế nào, chàng đã nói muốn, ta có thể không cho sao.”

“Xấu...”

“Ngoan ha —” Gió ngừng thổi, trăng ẩn rồi, chim cú mèo đều đang ngủ.

17. Chương 17: Nhà Có Chuyện Vui

“Đều tại nàng, làm ta không mặt mũi gặp người nữa.” Ngày mới lại tới, Lam Lăng xoa bóp thắt lưng, trợn trắng mắt với ta: “Đến lúc đó đi như thế nào đây?!”

“Để ta để ta...” Ta chân chó chạy nhanh tới xoa thắt lưng cho ông hổ, “Chàng không đi được, ta công chàng ha — ôi, đau đau đau.” Thắt lưng của ta nha, lại bị nhéo!

Vẫn là xe trâu của nhà dì cả giúp chúng ta chuyển xong đồ vật, ta ôm Lam Lăng lên xe, không nhìn ánh mắt đáng thương của Ngũ lang, bạn học Lý Nhạc cũng chạy nhanh đến muốn biểu hiện, cũng bị nhéo một phen. Bạn học Lý Nhạc nhếch khóe miệng, không lên tiếng, không lên tòi, có tiền đồ.

Roi vung lên, xe trâu chậm rãi lắc lư chạy đi. Mặt trời đỏ rực bò lên lưng chừng núi, ta thích ý lắc lư đầu, đây mới là nhân sinh!

Tiểu nhị tiệm gạo đưa bột mì mới tới, ta lấy bánh kẹo cưới đưa cho nàng.

“Chúc mừng chúc mừng!” Tiểu nhị thấy chữ song hỉ trên cửa, rất tinh ý mà cười nói.

“Cám ơn cám ơn!” Ta đưa nàng đi ra ngoài. Lại mua đồ ăn trên đường, bởi vì hiện giờ cuối đông đầu xuân, còn chưa có cà chua và cà tím, hai loại mỳ liền tạm thời không bán. Vậy thêm cái gì nữa mới tốt đây? Linh quang chợt lóe, mỳ om, đúng rồi, mỳ om, lúc trước sao không nghĩ tới chứ?

(*) Mì om: là món ăn vặt đặc sắc của khu trung bộ và bắc bộ Trung Quốc, lưu hành ở các tỉnh Sơn Tây, Thiểm Tây, Hà Nam, Hà Bắc, Bắc Kinh, Thiên Tân, nội Mông Cổ, Liêu Ninh, An Huy, Hồ Bắc và đại bộ phận địa khu phía bắc Trường Giang, cách làm giống như mì sốt, nhưng nguyên liệu có khác, mì sốt sợi mì mảnh hơn mì om, khẩu vị cũng tương đối nhẹ hơn mì om

Trong các loại mì om nổi danh nhất không ngoài mì om đậu que, nhưng lúc này đậu que cũng chưa có. Vậy, vậy mì om mầm đậu đi, mầm đậu bốn mùa đều có, lại rẻ. Vậy mì om mầm đậu thịt băm, còn có mì om sườn, mình cũng có thể ăn chút, cũng đủ dinh dưỡng. Chỉ có điều hai loại này tốn dầu, cách làm cũng phiền toái, giá liền hơi cao chút đi.

Sườn rất rẻ, mua hai cân sườn heo rán, trước hết làm cho a Lăng cùng Ngũ lang ăn thử đi, thứ tốt đương nhiên muốn cho người trong nhà dùng trước.

Trước tiên rửa sạch máu loãng trên sườn, rang sơ qua một chút lại thêm hương liệu trộn đều rồi hầm, cho thêm chút nước, sau khi hầm một lúc, múc sườn và canh ra hai chén. Một cái nồi khác đốt lên chưng mì sợi, khoảng mười phút sau lại lấy ra trộn lên, để nguội. Rửa sạch chiếc nồi vừa mới hầm sườn, đổ dầu, thêm hành gừng thái sợi, ớt khô, tỏi khoai tây thái hạt lựu, sào sơ qua vài cái, thêm nước, sườn, muối các loại..., rồi hầm. Một cái nồi khác cũng đốt, đổ dầu, thịt băm, xào một chút, thêm hành gừng thái sợi, mầm đậu đảo lên xào, cho mì mới để nguội được một nửa lên phía trên, đổ canh sườn lên rồi om.

Nồi khoai tây xương sườn khác cũng hầm không sai biệt lắm, chỗ mì còn lại cũng cho lên trên, mì sợi không được dính vào nồi để tránh dính nồi, rưới chỗ canh còn lại lên rồi cũng om. Bảy tám phút sau, nhỏ vài giọt dầu vừng, múc mì ra, đồ ăn phủ bên trên, thật thơm!

“Ăn thật ngon!” Ngũ lang mồm to ăn.

“Ta biết phải làm sao rồi, Tứ nương.” Vẫn là A Lăng tốt!

“Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu bán món này nữa, sườn có thể hầm trước đó, liền giảm được rất nhiều thời gian.” Ta cười tủm tỉm nói, tiền ơi, ta yêu ngươi, amen amen. (money money, go my home).

Ngoài cửa dán quảng cáo mới: bốn điểm mới đưa ra hai món mì om, chào mừng ngài đến nhấm nháp.

Mì sợi lúc trước tạo ra hiệu quả tốt, cho nên mì om cũng có hiệu quả đặc biệt tốt, chúng ta bận rộn tới tận giữa trưa. Khó khăn lắm buổi chiều mới không có ai, ba chúng ta ngồi ở cửa hàng uống trà, đếm tiền kiếm được hôm nay.

Tổng cộng bán được ba mươi phần, mỗi phần hai mươi ba văn tiền, một buổi liền kiếm được sáu trăm chín mươi văn, không tệ không tệ, buổi tối lại bán chút, hôm nay nói không chừng có thể kiếm được một lượng bạc đâu, trừ đi tiền vốn, cũng có thể kiếm được nửa lượng bạc. Xem ra, chỉ cần thường thường có chút sáng ý nảy sinh, tiệm mì nhỏ này vẫn rất không tệ.

“Diệp công tử đến đây?” Lam Lăng đột nhiên đứng lên tiếp đón.

Ta xoay người nhìn lại, đúng vậy, Diệp Lan San mang theo hai người hầu kia ra cửa, đến cửa rồi.

“Nghe nói các ngươi thành thân rồi, ta tới chúc mừng một chút.” Diệp công tử ý bảo Diệp Hồng xuất ra một đôi ngọc bội, “Đây là đưa cho các ngươi hạ lễ.”

“Này quá quý trọng rồi, chúng ta không thể thu.” Ta vội từ chối, ta cửa nhỏ nhà nghèo mang theo ngọc bội...

“Không quý trọng, một chút tâm ý của ta, các ngươi hãy nhận đi.”

Từ chối một phen, ta nhận ngọc bội, quen biết cũng một thời gian rất dài rồi, cũng không khách khí nữa.

“A Lăng, ta đeo cho chàng.” Ta lấy một miếng ngọc bội, đeo trên cổ A Lăng, cũng lấy một cái khác giống vậy đeo lên cổ mình, kéo A Lăng qua cùng nhau nói cảm ơn.

Diệp công tử nhất định muốn chúng ta gọi thẳng tên của hắn là Lan San, chúng ta liền trực tiếp kêu, ta và A Lăng vốn lớn hơn hắn, không có việc gì kêu tên cũng được.

A Lăng nói chuyện với Lan San, Diệp Hồng và Ngũ lang ngẫu nhiên xen vào hai câu, nói chuyện đơn giản là chút nam công, ăn vặt gì đó, quý thêm ăn Diệp Hồng còn hỏi mì om là cái dạng gì, A Lăng liền dẫn hắn

đi phòng bếp làm cho hắn xem, Lan San cảm thấy tò mò cũng đi theo. Liền thừa ra ta và Ngũ lang cùng người mặc quần áo màu vàng là Diệp Chanh mắt to tròng đôi mắt nhỏ.

“Hừ!”

Ngũ lang quăng cho hắn một cái liếc mắt, giả bộ khốc cái gì nha, cầm lấy một củ lạc, ăn vang rắc rắc.

Diệp Chanh ngay cả mí mắt cũng chưa động, cầm trà lên uống một ngụm.

Choáng váng, mấy người này, liền thừa ta một người không có việc gì làm, vậy ngồi nghĩ về người nào đó cũng được.

Rèm cửa vừa động, một khay mì lớn xuất hiện trước tầm mắt mọi người, tiếp theo là Diệp Hồng, Lan San và A Lăng đi tới. Mỳ đặt ở trên bàn, ta vừa thấy, phụt, thành món thập cẩm rồi, khoai tây sườn mằm đậu còn có thịt băm không thiếu một thứ nào, mỳ cũng đứt khúc.

“A Lăng, đây do ai làm vậy, là cao nhân nào. Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, mỳ sợi không thể nhìn bát đựng a! Ha ha ha...” Ta đập bàn.

“Chẳng lẽ không được sao? Ta làm, rất tốt đi?” Diệp Hồng gãi đầu.

“Không tệ không tệ, hương vị nhất định ngon, mau thừa dịp nóng ăn đi.” Ta quay đầu, nín cười, “Chính là hơi kém một chút, chỉ có điều cũng không phải bán đúng không?”

Không phải kém một chút? Lộn xộn như vậy ai sẽ ăn. Ngũ lang cong miệng, cũng biết ý không mở miệng.

Diệp Hồng đã cầm chén nhỏ qua, bắt đầu ăn, “Không tệ không tệ, ăn thật ngon a, tiểu Chanh cũng tới một chút.” Ngay cả âm thanh “Hừ” cũng không nhận được.

“Lan San không ăn chút sao?” Ta có lòng tốt hỏi.

“Vừa ăn điểm tâm rồi mới đến, ăn không vô.”

“Nha.”

Ta quyết định làm món ăn mới chúc mừng, dùng nguyên liệu đơn giản nhất làm ra món ăn ngon không giống vậy, đó mới là bản lĩnh.

Khoai tây cắt hạt lựu, bỏ vào trong nước ngâm, Ngũ lang bóc củ lạc xong để qua một bên để chuẩn bị. Nước tương, dấm chua, đường, rượu vàng, tinh bột khoai lang, muối, không có biện pháp, thiếu nguyên liệu đành phải dùng thứ khác để thay thế, chỉ có điều sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu đến hiệu quả, làm xong nước dùng. Thái hành lá bày lên.

Đổ dầu vào trong nồi, dùng lửa nhỏ chiên khoai tây, chiên đến khi khoai tây vàng, múc ra, giữ lại dầu, bỏ ớt khô đã cắt vào, gừng thái sợi, hạt tiêu tó ra mùi thơm, đổ khoai tây cắt hạt lựu vào xào, đảo nhanh tay, đổ vào một bát nước, đảo đều, thả lạc vào, đảo thêm vài lần nữa rồi bắc nồi ra, ha ha, phiên bản cải tiến của khoai tây Cung Bảo ra đời!

Trong nháy mắt, mùa xuân đã qua hơn nửa, đã đến tháng tư. Chúng ta vẫn duy trì tiệm mỳ nước quy mô nhỏ, cũng không bởi vì làm ăn không tồi liền khuếch trương mặt tiền cửa tiệm, ta chỉ nghĩ đơn giản như vậy, cuộc sống có tiền nhiều hơn đủ xài một chút, A Lăng và Ngũ lang cũng thích cuộc sống bận rộn cũng không quá mệt mỏi như vậy.

Chúng ta bận rộn trước sau như một, A Lăng và Ngũ lang ở phòng bếp, một người nấu mỳ, một người nấu đồ ăn, ta chào hỏi khách khứa đồng thời cũng thường thường đến phòng bếp lác lác một chút.

Chúng ta không làm hôn lễ, nhưng vẫn thật bình yên như vậy, thậm chí ngay cả cảm mạo cũng không có, A Lăng lại vẫn tin tưởng vững chắc cách nói khắc thê này, quên đi, coi như để cho hắn giải sầu đi, ta cũng không hề nói tới chuyện bổ sung một hôn lễ nữa, dù sao chúng ta như vậy cũng rất tốt.

“Oe...” A Lăng ném vung nồi, vọt ra ngoài phòng bếp, không ngừng nôn.

“A Lăng, chàng làm sao vậy?” Mặt ta thoáng cái liền trắng bệch, vội chạy tới giúp đỡ hắn.

“Chính là mắc ói, muốn nôn... Oe...” A Lăng thở phì phì nói.

Cái kia, không phải là... có đi? “A Lăng, người có phải cảm thấy mùi khói dầu thật ghê tởm không?” Xác nhận một chút.

“Đúng vậy, vốn đang rất tốt, sườn hầm xong rồi, mở vung nồi ra, tỷ phu liền cảm thấy không thoải mái.” Ngũ lang cùng đi ra giải thích.

Xem ra, tám chín phần mười rồi, vẫn mời đại phụ xem một chút, xác nhận tốt nhất.

Ta một phát ôm lấy A Lăng vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường, kéo chăn lên, “A Lăng, chàng trước nằm một chút, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, chờ ta trở lại, ta lập tức sẽ trở lại!” Kêu Ngũ lang bưng chén nước ấm tới, lại tới cửa hàng thông báo một câu: “Thật xin lỗi các vị, ta có chút việc gấp, các vị ăn xong không cần trả tiền nữa, còn chưa ăn thì thật xin lỗi, lần sau lại mời ngài ăn.”

“Đại phụ, đại phụ, phu lang nhà ta không thoải mái, xin ngài lập tức đi xem một chút, đa tạ ngài!” Ta bị kích động vội vã tới y quán gần nhất, lôi kéo đại phụ liền đi.

“Này, từ từ, đây còn có bệnh nhân nữa, ta xem xong sẽ đi.” Đại phụ giật tay khỏi tay ta, một lần nữa ngồi ở trước mặt bệnh nhân.

Ta gấp muốn giơ chân, lại không dám làm gì, chính là mồ hôi ào ào chảy ra.

“Tiểu Bình, bốc thuốc cho vị phu nhân này, ta ra ngoài khám bệnh.” Đại phụ chậm rì rì đưa toa thuốc cho hỏa kế, lại xách cái hòm thuốc lên, cũng không quản ta lửa thiêu mông rồi, chậm rãi ra bên ngoài, ôi trời, gấp chết người rồi!

Cuối cùng cũng tới, ta vọt tới trong phòng: “A Lăng, chàng cảm giác thế nào, còn khó chịu không?” Nhìn hẩn ngoan ngoãn nằm trong chăn, ta thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“A Lăng, nào, đưa tay ra, cho đại phụ nhìn xem.” Ta cầm tay A Lăng từ trong chăn ra, đặt cẩn thận, đại phụ bắt đầu xem mạch, qua một lát, lại đổi tay kia, sau một lúc lâu, gật gật đầu.

“Thế nào, đại phụ?” Sao lại phiền toái như vậy chứ?

“Hỉ mạch, hơn một tháng.” Đại phụ thật khẳng định nói.

Hỉ mạch, thật sự là hỉ mạch, ta liếc mắt nhìn A Lăng, hẩn cũng ngây ngốc nhìn ta. Ha, hỉ mạch, đứa nhỏ, không uống công ta đã sớm chuẩn bị xong tiền sữa bột cho người!

Ta nhẹ nhàng ôm lấy cả chăn cùng A Lăng: “A Lăng, đứa nhỏ, chúng ta có đứa nhỏ, ta đã nói rồi, sẽ có.”

Nước mắt tràn khỏi hốc mắt A Lăng, lòng ta đau muốn chết.

“A Lăng, không khóc, vui vẻ vui vẻ –”

“Ừm, ta thật vui vẻ, ta có hài tử, con của chúng ta, Tứ nương!” A Lăng ngừng khóc, “Khi đó ta nằm mơ cũng không nghĩ đến ta sẽ có ngày hôm nay.”

“Ừ, chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng nhau, nhìn bọn nhỏ lớn lên, nhất định!”

Khụ khụ, đại phụ ngắt lời chúng ta thật tình thông báo, “Cái kia ta nói, hai người nên chú ý một chút, đàn ông có thai thân mình hơi yếu, bình thường nhớ rõ không được quá mệt nhọc, bồi bổ nhiều hơn.”

“Được, ta nhất định không để cho hẩn mệt, mỗi ngày hầm canh cho hẩn uống, ta sẽ thật cẩn thận. Còn có, đại phụ, A Lăng có cần uống thuốc không?” Có vẻ như mang thai đều phải uống chút thuốc an thai gì đó.

“Không cần, chăm sóc thật tốt là được. Ta trở về, có chuyện gì thì tìm ta.” Đại phụ đứng dậy cáo từ.

“Ta tiễn ngài...” Ta vội tiễn đại phụ đi ra ngoài, lại đưa một chút tiền khám bệnh.

“Tỷ phu, đệ sắp có cháu trai cháu gái nhỏ sao?” Ngũ lang gục vào đầu giường hỏi A Lăng.

“Ừm.” A Lăng nhẹ nhàng vỗ về bụng, còn tám tháng nữa sẽ có.

“Thật sao? Đệ có thể sờ sờ không?” Ngũ lang đưa tay định sờ lên trên bụng A Lăng.

Ta vội gạt bỏ móng vuốt Lộc Sơn, nên cẩn thận một chút, “Cẩn thận tổn thương tới đứa nhỏ, nào, chậm rãi chút.”

(*) Lộc Sơn chi thảo = móng vuốt Lộc Sơn. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dối tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực lại. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ “Lộc Sơn chi thảo” hình thành.

“Sờ cũng không được!” Ngũ lang tiếc nuối kêu lên.

“Ngốc, hiện giờ đương nhiên sờ không được rồi, chờ thêm mấy tháng, bụng nổi lên là được.” Giáo dục bất buộc cần phải phổ cập, ta cảm thán.

“A, đệ lại không biết.” Ngũ lang bĩu môi.

A Lăng cười nhìn chúng ta đùa giỡn, thật tốt!

18. Chương 18: Phong Ba Nổi Lên

Trong khoảng thời gian này Lam Lăng rất buồn bực, nguyên nhân chính là do nữ nhân coi hắn là bảo bối, nàng hiện giờ còn đông dài hơn mấy ông lưỡi dài kia, này cũng không được, kia cũng không được, đi nhiều thêm một bước đường cũng phải trông. Lại không cho phép ra cửa, sợ bị va chạm; không cho phép vào phòng bếp, sợ bị khói hun; không cho phép thêu hoa, sợ làm tổn thương mắt; không cho phép...

Thật nhàm chán — Lam Lăng lại một lần thở dài, cầm lấy kéo, cắt quần áo cho đứa nhỏ, quyền lợi này vẫn là phải thiên tâm vạn khổ mới giành được, haizzz...

“A Lăng, nhà dì cả tặng con gà trống già tới, ta mang đi hầm canh rồi, ta đặc biệt bỏ hết phần nhiều mỡ, nhanh uống chút xem...” Ta chạy nhanh bưng canh tới.

Quan hệ của một nhà dì cả và chúng ta càng ngày càng tốt, dì hai vẫn không đến, tuy rằng ở gần, ta cũng nghĩ tới vì Lam Lăng, dù sao năm đó đều ở trần trên, hơn nữa chuyện Trịnh Bình Nhi kia, thì càng không thoải mái đi.

“Không muốn uống, nàng xem ta đã mập thêm một vòng lớn rồi, ta không uống —” Làm nũng...

“Ngoan nào, uống nhanh đi, ta hầm thật lâu, thật thơm! Đại phụ nói thân thể chàng yếu đuối, phải bồi bổ nhiều, A Lăng, phải nghe lời đại phụ.” Ta lời nói thâm thía khuyên bảo.

“Mỗi ngày canh xương, canh gà, ta không bao giờ nữa muốn uống nữa!”

Được được được, đàn ông có thai lớn nhất, “Liên uống hai thìa, rồi buổi trưa ta dẫn chàng đi dạo trên phố một chút, được không.” Tiếp tục dỗ.

“Nàng nói đó, ta đây liền uống hai thìa.” A Lăng nhận chén, uống hai thìa xong như thế nào cũng không uống nữa, vì thế, còn lại đều vào bụng của ta, choáng váng.

Trong khoảng thời gian A Lăng mang thai này, trong cửa tiệm may mà có Lý Nhạc, cũng không biết nàng ấy thu phục lão nương bưng hân của nàng ấy như thế nào, ngày ở trong cửa tiệm hỗ trợ, buổi tối sẽ ngủ ở trong gian sương phòng cách vách kia.

Vốn định gọi nhà dì cả đến hỗ trợ, đáng tiếc hai người tỷ phụ ở đây cũng không thuận tiện, hai người tỷ tỷ lại là nữ nhân theo đúng chuẩn mực nữ tôn, làm triệt để đầy đủ lý thuyết nữ tử cách xa nhà bếp. May mà có bạn học Lý Nhạc bình thường vụng trộm học chút nấu ăn, làm mỳ sợi vẫn dễ như trở bàn tay.

Vì thế, phòng bếp tiệm mỳ Liễu gia liền đổi thành Lý Nhạc và Ngũ lang hợp tác, ta chào hỏi khách khứa ngoài ra còn chăm sóc Lam Lăng. Khi không có khách thì cùng Lam Lăng ở trong sân nhỏ xoay quanh, cây nho trồng lúc mới tới cũng bò đầy trên giá, nhìn thế này chắc năm nay sẽ có nho ăn.

Thai nhi ba tháng đầu chưa ổn định, phải đặc biệt cẩn thận, ta mặc dù chưa từng thấy nam nhân sinh con, nhưng cũng biết nhất định là không dễ dàng, lại càng thêm cẩn thận không một chút phân tâm. Chỉ cần có thời gian, ta liền xem dựng phu ăn kiêng , điều dưỡng cho dựng phu , chuẩn bị cho dựng phu ..., tranh thủ bóp chết tất cả uy hiếp trong trứng nước.

(*) dựng phu: đàn ông có thai, đàn ông mang thai

Mất thấy thai nhi đã ba tháng, đại phu cũng nói không có vấn đề gì, ta liền tính mang Lam Lăng lên trên đường đi dạo một chút, trong khoảng thời gian này nghen chết hẳn.

Buổi chiều đóng cửa tiệm, Lý Nhạc và Ngũ lang cùng đi ở phía trước, ta giúp đỡ Lam Lăng đi theo ở phía sau, thân mình hơn ba tháng, đã có thể nhìn ra. Lam Lăng mặc quần áo đã được sửa lớn, nhưng thật ra cũng không lộ rõ eo. Trời đã nóng, người trên đường cũng không phải rất nhiều. Nhìn tiệm nhỏ buôn bán này cùng mấy đại nương bán tạp vật, ta không khỏi nghĩ đến dáng vẻ lần đầu tiên khi vừa mới đến trấn trên, cũng chính là ở nơi này gặp gỡ Lam Lăng, ông trời già, cảm ơn ông!

“Tứ nương nghĩ gì thế?” Lam Lăng thấy ta còn đang ngẩn người hồi lâu không nói lời nào.

“A? Nha. Ta nhớ tới dáng vẻ ta lần đầu tiên tới trấn trên, cũng chính là lần đó gặp được chàng. Ta thật cao hứng đã gặp được chàng ở chỗ kia, không sớm cũng không muộn, vừa vặn.” Ta cảm khái.

“Đúng vậy, ta cũng vậy, vừa vặn liền gặp được nàng, người nhiều như vậy, ta hết lần này tới lần khác liền túm được nàng.” Lam Lăng cũng rất cảm khái: “Nhất định là nương phù hộ ta!”

“Ừm, lần khác chúng ta đi đốt hoá vàng mã cho nương đi, ta muốn dập đầu cho bà, cảm ơn bà sinh ra nhi tử tốt như chàng vậy, lại cho ta gặp được.”

“Ừ, chúng ta cùng đi.”

“Tỷ, tỷ phu, hai người nói cái gì đó, đi chậm như vậy? Tỷ phu, này, cho huynh kẹo hồ lô, ta thích ăn nhất.” Ngũ lang đưa một chuỗi kẹo hồ lô lại đây, miệng còn cắn một chuỗi.

Lam Lăng đưa tay ra lấy, trời ạ! Ta chạy nhanh lấy lại đây: “A Lăng không thể ăn, sơn tra dễ sinh non, thật sự không thể ăn.” Ta không nhìn ánh mắt mong chờ của A Lăng, không được, quá nguy hiểm.

“Về sau nhất định mua nhiều cho chàng ăn, hiện giờ không được. Kia, Lý Nhạc, người ăn đi.”

“Chỉ có biết ăn thôi!” Ngũ lang nhìn Lý Nhạc cắn kẹo hồ lô, chạy sang bên. Ha ha, chậm rãi bồi dưỡng đi!

Đã đi rất xa rồi, cần phải trở về. Ta đỡ A Lăng đi về, lại không chú ý tới một bên có một ánh mắt mang theo miệt thị và ý hận.

“Thật sự là Lam Lăng đồ sao chổi kia, hẳn lại còn không chết, còn...” Miệng nữ tử lẩm bẩm.

“Tộc trưởng, ngài nhất định phải quản, cái kia...”

“Hả, có việc này? Rất kỳ quái! Ngày mai phải đi tìm hiểu xem, người tìm nhiều người chút đi.”

“Dạ dạ, nhất định!”

A Lăng còn đang ngủ, ta lặng lẽ thức dậy, nhét chăn vào, buổi sáng tháng sáu còn chưa phải quá nóng. Đến trong viện, Lý Nhạc và Ngũ lang đã thức dậy, đang rửa mặt, ta thuận tay lần mò rửa mặt, vào phòng bếp bắt đầu nhào bột mì, Ngũ lang tiến vào hỗ trợ, để đồ ăn đã rửa xong ở bên cạnh. Bởi vì phòng bếp không lớn, liền mua hai cái bếp lò nhỏ đặt ở trong viện, chuyên môn hầm sườn, ngày còn có thể dùng để sưởi ấm. Chỉ chốc lát sau, mùi sườn tỏa ra nhẹ nhàng bay khắp sân.

Lý Nhạc mở cửa tiệm ra, cẩn thận lấy bàn ra, chuẩn bị buôn bán. Không lâu sau, có nhóm thôn phụ ở nông thôn đến trấn trên họp chợ lục tục đi vào, mang mỳ lên cho những vị khách này, Lý Nhạc lại thấy một đám người đi tới, đi trước chính là một lão thái thái tay cầm quả trượng.

“Mấy vị muốn ăn mỳ sao?” Lý Nhạc lập tức nghênh đón.

Lão thái thái không để ý, xoay người hỏi nữ tử đang cúi đầu khom lưng ở bên cạnh: “Là nơi này sao?”

“Dạ dạ, chính là chỗ này!” Nàng kia thật chân chó gật đầu: “Tuyệt đối chính xác, con đã hỏi thăm rõ.”

“Mấy vị đây là...?” Lý Nhạc lại hỏi.

“Người thành thật đứng bên kia đi, kêu Lam Lăng đi ra!” Giọng điệu của lão thái thái rất lớn.

“Không biết mấy vị tìm Lam tử phụ có chuyện gì?” Lý Nhạc cung kính dò hỏi.

“Kêu Lam Lăng đi ra, phí lời cái gì!” Nữ tử chân chó nữ kêu lên, “Tộc trưởng đến đây gọi hần tới hỏi han, nhanh đi!”

Sao Lý Nhạc lại đứng mãi ở cửa, nói chuyện với ai mà lâu như vậy, ta đi tới nhìn xem, “Lý Nhạc, sao vậy?”

“Tứ nương, Tộc trưởng gì đó này nói muốn gặp Lam tử phụ.” Lý Nhạc nhỏ giọng nói.

Tộc trưởng cái gì? Trong trấn nhỏ này lại còn có tộc trưởng? Không hài, này lại còn quản Lam Lăng chuyện gì?

“Chính là nàng ta, gian phụ của Lam Lăng!” Nữ tử chân chó một tay chỉ về phía ta, còn mang theo khinh bỉ.

Gì, gian phụ? Bản thân ta, gian phụ!

“Ở đâu ra chó hoang tới đây kêu bậy?!” Ta nổi giận, “Ta và A Lăng cưới hỏi dàng hoàng, tam môi lục sỉnh một chút cũng không thiếu, làm sao đến phiên con chó hoang này sửa loạn?”

“Cạch!” Âm thanh của quả trứng gõ xuống đất, mẹ nó, lại có dáng vẻ này à, sợ người!

“Kêu Lam Lăng đi ra! Ta hỏi hần mấy câu.” Tộc trưởng đại nhân trong truyền thuyết mở miệng.

“Bà tính là thứ gì, A Lăng nhà ta để chút chó và mèo có thể gặp sao?” Đối với người cho thấy rõ ràng là tìm đến kiếm chuyện, cũng không cần khách khí.

“Người dám nói như vậy với ta!” Lão thái thái thay đổi sắc mặt, nữ tử chân chó vui sướng khi người gặp họa quạt gió.

“Sao lại không dám, bảo ta nói được mười ngày mười đêm cũng không thành vấn đề!”

Chỉ chốc lát liền có một vòng người vây quanh chỉ trở, khách trong cửa tiệm cũng không ăn, mở to hai mắt bát quái.

“Tứ nương –” Ta quay người lại, sao A Lăng lại đi ra?

“A Lăng, mau trở về nằm, ta đuổi những người này đi rồi sẽ vào cùng chàng, ngoan, mau vào đi.”

“Tứ nương, không cần.” A Lăng mở miệng nói với nữ tử chân chó: “Dì ba, phòng ở nhà ta ở thật thoải mái đi?”

Dì ba? Chính là người chiếm nhà A Lăng, còn đuổi A Lăng ra? Tốt lắm, tốt lắm, oan gia ngõ hẹp, còn tự mình đưa tới cửa đúng không?

“Lam Lăng, ta hỏi ngươi, ngươi có phải đã sống chung với nữ nhân này rồi không?” Tộc trưởng đánh gãy cái nhìn chăm chăm của ta đối với nữ tử chân chó.

“Còn phải hỏi sao, tộc trưởng, người xem ngay cả đứa nhỏ cũng đã có.” Nữ tử chân chó kia lập tức chen miệng nói.

Ta giúp đỡ A Lăng ngồi trên ghế, xoay người chống lại cả đám người, “Chúng ta chính đáng hợp tình thành thân có mối có sỉnh rồi, sống cùng một chỗ là đúng đi, có đứa nhỏ cũng không có phạm pháp đi?”

“Các ngươi vốn không bái đường, không tính!” Nữ nhân kia kêu lên, “Tất cả mọi người đều biết!”

“Vị này là dì ba phải không? Tam môi lục sỉnh tất cả mọi người có thể làm chứng, sao lại không tính?” Ta cảm thấy hơi vô lực, những người này thật sự ăn no rồi việc!

“Lam Lăng ngươi nói, có phải ngươi bị ép không? Chúng ta làm chủ cho ngươi, ngươi đừng sợ, cứ việc nói thẳng.” Tộc trưởng lại chuyển hướng về phía Lam Lăng.

Xoa trán, không biết nói gì, sao cổ nhân đều là một dáng vẻ ra vẻ người tốt như thế này chứ?

“Ta tự nguyện, không có ai ép ta, sống cùng một chỗ với Tứ nương ta rất hạnh phúc.” Lam Lăng thản nhiên mở miệng.

“A Lăng –” Ta cầm tay A Lăng.

“Tự nguyện? Đó là gian phụ dâm phu sao!” Nữ nhân hưng phấn, náo nhiệt kêu lên với mọi người đang nhìn: “Phải không, các người nói đi?”

“Trong tộc Lam thị cũng không biết, không có người đi cầu hôn, cũng không có người đi đưa sính lễ, cũng không có trưởng bối đồng ý. Cho nên, tam môi lục sính của người cũng không thành lập được.” Tộc trưởng chậm rãi mở miệng.

“Cho nên, gian phụ dâm phu, ấn theo tộc quy phải trầm đường!” Nữ nhân kia nhảy dựng lên, “Nhanh lên nhanh lên, trầm đường.”

Con bà nó nữ nhân chết tiệt!

“Vị này là tộc trưởng phải không? Thời điểm mẫu thân A Lăng bị bệnh nặng người ở đâu? Thời điểm A Lăng bị đuổi ra khỏi nhà người ở đâu? Thời điểm nhà của A Lăng bị người gọi là dì ba này chiếm người ở đâu? Thời điểm A Lăng ở trên đường bán mình chôn cất mẹ người ở đâu? Thời điểm A Lăng ở miếu đồ nát thiếu chút nữa dúi chết người lại đang làm gì?” Ta phẫn nộ rồi, “Hiện giờ, A Lăng thật vất vả có cuộc sống tốt hơn, người cái người gọi là Tộc trưởng này lại muốn đến giết chết hắn, việc hôn nhân rành rành người há mồm liền bác bỏ, luôn mồm giúp đỡ nữ nhân vô sỉ kia, vị trí tộc trưởng này người làm tốt, uy phong thật lớn! Bất nạt tiểu dân chúng rất vui vẻ, xem ra chuyện như vậy làm không ít, đều mặt không đỏ tìm không đập rồi, ha ha ha!”

“Như vậy sao...”

“A... Quá vô sỉ rồi!”

“.....”

Một mảnh tiếng nghị luận...

“Người!”

Thẹn quá thành giận chứ gì? Không có ai không cho người mặt mũi như vậy đi? Tộc trưởng vẫy vẫy tay, còn có mấy nữ nhân cao lớn thô kệch đi tới đây.

“Các người dám!” Ta tiếp nhận dao làm bếp Ngũ lang đưa tới, con bà nó, sống hai đời, đây là lần đầu tiên tức giận như vậy!

19. Chương 19: Dẹp Yên Phong Ba

“Tránh ra, tránh ra!” Một đám nha dịch đẩy đám người ra, “Trấn thủ đại nhân tới rồi!”

Nữ nhân trung niên mặc quan phục đang đi tới, nhìn hai bên đang giường cung bạt kiếm. Lơ đãng nhìn về phía đám người, vừa mới nhìn thấy Diệp Hồng ra ám hiệu với ta, ta thoáng chốc hiểu được, thật sự đa tạ. Lan San tốt bụng, nhất định phải hạnh phúc!

“Sao lại thế này, náo loạn lợi hại như vậy?” Diệp đại nhân uy nghiêm nói.

Cuối cùng phá vỡ thông lệ luôn là khi sự tình chấm dứt thì cảnh sát mới xuất hiện. Diệp đại nhân rất nhanh biết rõ ràng ngọn nguồn sự tình, ý bảo mọi người im lặng, nghe bà nói.

“Chuyện này, Liễu Tứ nương quả thật tam môi lục sính rồi, cũng mời khách làm chuyện, trong tộc các người cũng đừng xen vào.” Diệp đại nhân tới dàn xếp.

“Nhưng trong tộc Lam thị cũng không nhận được thư mời, Lam Lăng chỉ là nam tử, bản thân vốn không thể làm chủ, sự tình sẽ không tính.” Tộc trưởng không nể tình.

“Thôi đi, các nàng người tình ta nguyện, các người cũng đừng quản, tất cả mọi người đều thuận tiện đúng không?” Thanh quan cũng không quản được việc nhà, khó khăn thế nào!

“Như vậy sao được? Không có mai mối tăng tị với nhau, ngay cả đứa nhỏ đều có rồi, nên đi trầm đường!” Nữ nhân chân chó lại đi ra kêu gào.

“Đây là chuyện gia tộc, cho dù đại nhân ngài cũng không tiện nhúng tay, xin đại nhân đừng quản.” Tộc trưởng tiếp tục nói.

Con bà nó, nhất định là đã thu chỗ tốt gì.

“Các người...” Diệp đại nhân cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Xin hỏi tộc trưởng, nói đến nói đi, có phải đều bởi vì ta họ Lam, là người trong tộc Lam thị không?” Lam Lăng đột nhiên lên tiếng nói.

Tộc trưởng nhìn Lam Lăng: “Đúng vậy!”

“Được, nếu ta không phải người Lam gia, không họ Lam, có phải chuyện gì cũng không có không?” Lam Lăng tiếp tục hỏi.

Nhìn Lam Lăng đột nhiên rất suy sụp, lòng ta đau muốn chết, cầm tay hắn.

“A Lăng, chàng có ta, ta sẽ vẫn cùng chàng, ta cái gì cũng không sợ, chàng đừng lo lắng.”

Lam Lăng buông tay ra, nhìn thẳng tộc trưởng: “Có phải không, tộc trưởng đại nhân?”

“Phải! Nhưng người là tộc nhân Lam thị, người phải nhận xử trí của tộc quy.”

“Người nếu không họ Lam, phòng ở kia người không bao giờ được ở nữa!” Nữ nhân chân chó lại đi ra.

A, hóa ra náo loạn nửa ngày cũng bởi vì này!

Ta đang muốn nổi đóa Lam Lăng lại ngăn lại: “Tứ nương, lấy hộp nhỏ kia của ta ra, chính là cái nàng vẫn hỏi ta là cái gì, ta không nói cho nàng ấy, ngay dưới ngăn kéo bên bàn trang điểm.”

A, nghĩ tới, vẫn là lúc trước chuyển nhà nhìn thấy cái này, sau lại không thấy, cũng không hỏi, chẳng lẽ còn có bảo vật gì hay sao?

“Ngũ lang, đệ đi lấy, nhanh chút!” Ta cầm tay Lam Lăng, chúng ta muốn cùng nhau đối mặt hết thảy.

Bên ngoài yên tĩnh lại, tất cả mọi người rất ngạc nhiên, cuối cùng là cái gì vậy? Lại làm cho Lam Lăng trấn định như vậy, lại có phần nói không nên lời... Bị thương?

“Tỷ phu, cho huynh.” Ngũ lang rất nhanh mang hòm tới: “Là cái gì vậy?”

Lam Lăng chậm rãi mở hòm ra, đưa tay lấy tờ giấy hơi nhăn, chậm rãi mở ra.

“Một tờ giấy rách thôi, có cái gì ghê gớm đâu.” Nữ nhân chân chó lăm bầm nói.

“Văn tự bán mình, văn tự bán mình của ta.” Lam Lăng thật bình thản nói, thấy rõ tay hắn đang run, cho dù ta ngốc hơn nữa cũng biết ký văn tự bán mình sẽ không phải là dân thường rồi, chính là nô tịch rồi, khó trách thần sắc A Lăng lại bi ai tuyệt vọng đau lòng như vậy!

“Toàn bộ mọi người ở trấn trên đều biết chuyện ba năm trước đây, ta ở trên đường bán mình chôn cất mẫu, cũng đều biết lúc ấy ta quý ba ngày không có người quan tâm, đúng không?” A Lăng nói tiếp.

“A Lăng, đừng nói nữa.” Ta ôm A Lăng, cứ vạch trần vết thương của hắn như vậy, quá khư thống khổ như vậy, ta nên gặp gỡ hắn sớm một chút, không để hắn ăn một chút khổ mới đúng!

“Ta không sao, Tứ nương, để cho ta nói.” A Lăng nắm lấy tay của ta: “Ngày thứ ba, ta vừa mệt vừa đói, trong hỗn loạn, bắt được chân một người, người kia cho ta mười văn tiền, tất cả mọi người nhìn thấy đi?”

“Đúng vậy a, ta nhớ được, cô bé kia cũng rất nghèo.” Một đại thúc nói.

“Đúng vậy, ta cũng nhớ được, sau đó ta cũng thả một đồng tiền.” Lại một đại tỷ nói tiếp.

“Ừm, đúng vậy.”

“Đúng, đúng...”

A Lăng chờ tiếng nghị luận nhỏ một chút, mới mở miệng nói: “Người kia chính là Tứ nương, lúc đó ta liền bán mình cho nàng rồi, từ khi đó ta liền bắt đầu là người Liễu gia, ta không phải họ Lam –”

“Lừa ai đó, mười văn tiền có thể mua một người?” Nữ nhân chân chó khinh thường.

“Ha ha, ta khi đó, mười văn tiền người mua sao?” A Lăng cười lạnh.

“Phi phi, xúi quẩy, cho không ta cũng không cần!” Chân chó phỉ nhổ nói.

“Vậy mười văn tiền còn không mua được ta?” A Lăng cười khổ: “Chỉ có Tứ nương không chê ta, còn vẫn chiều cổ ta, cho ta một cái nhà...”

“Đúng, là nàng, ta nhớ được, tuy rằng thay đổi chút, vẫn có thể nhận ra.” Quần chúng Giáp.

“Đúng vậy a, ta còn nhớ rõ, hôm đó chính là nàng bán túi thơm rất đẹp kia.” Quần chúng Ất.

“Đúng vậy, đây không phải là tiểu nam hài sợ người lạ năm đó sao?” Quần chúng Bính lại nhận ra Ngũ lang.

“Đúng vậy, sau đó không phải đều nói sao, một người bán túi thơm mang sao chổi kia, a không, người bán mình kia về nhà sao?”

“Đúng đúng! Hóa ra chính là các nàng nha.”

Lực lượng quần chúng quả nhiên là cường đại, lúc này muốn không nổi danh cũng khó!

“Như vậy, tất cả mọi người có thể làm chúng, ta không phải tộc nhân Lam thị, ta không họ Lam, các người không xen vào chứ?” Lam Lăng nhìn chăm chăm tộc trưởng hỏi.

“Người — hừ!” Tộc trưởng vung tay áo, xoay mặt liền mắng người gọi là dì ba kia: “Xem người làm chuyện gì!”

“Đúng vậy, chúng ta lại không mất mồm, liếc mắt một cái liền biết đâu là chuyện tốt, đâu là chuyện xấu, đúng không?” Tộc trưởng vẫn không nể mặt người, ai kêu người nổi giáo cho giặc!

Dì Ba kia then quá nghiêm mặt cười nói: “Phòng ở kia chính là của ta rồi, người đừng lại muốn!”

Hừ, ta cười nhạo một tiếng, “Phòng ở bị chó ở, người làm sao còn có thể ở được nữa? Mau rút về ổ chó của người đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ nữa!”

“Lý Nhạc, đi đặt tấm biển, liền viết lên ‘Lam Tam nương và chó không được đi vào’ đặt tại chỗ bắt mắt ở cửa.”

“Được, ta bây giờ liền đi!” Ha, bạn học Lý rất phối hợp!

“Người —” Lam Tam nương còn định trừng mắt. Bị tộc trưởng chụp một phát lôi về, cảm giận mang người rời đi.

Ha, mất mặt thật lớn đi!

Mọi người tan, thanh danh của chúng ta cũng lan ra ngoài, xem ra không bao lâu nữa sẽ nổi tiếng cả nước.

“Diệp đại nhân, hôm nay đa tạ sự giúp đỡ của ngài.” Ta nói cảm ơn với Diệp đại nhân, dù sao bên ngoài cũng do các nàng bảo vệ chúng ta, “Đi vào uống chén trà đi.”

“Không cần, bình thường nghe San nhi từng nói về người, nói các người đều là người rất tốt, hôm nay có thể giúp đỡ chút việc cũng tốt, đáng tiếc cuối cùng cũng không giúp được cái gì.”

Wow Diệp đại nhân tuyệt đối là quan tốt.

“Nếu không có đại nhân ngài, các nàng làm sao dễ dàng bỏ qua như vậy? Đại nhân lưu lại đi, chúng ta mời ngài ăn bữa cơm, cảm ơn ngài!”

“Không cần, ta còn có công vụ, phải trở về, San nhi các người tán gẫu đi, ta đi đây.”

“Ta tiễn ngài, đại nhân.”

Sau khi tiễn Diệp đại nhân, ta trở lại chỉ thấy trên mặt A Lăng tái nhợt, một tay ôm bụng, lòng căng thẳng: “A Lăng chàng làm sao vậy, có phải bụng không thoải mái không! Chàng đừng sợ, ta đi mời đại phu!”

“Lý Nhạc đã đi rồi, người đừng nóng vội.” Lan San ngăn cản ta.

Ta ôm lấy A Lăng, Diệp Hồng đỡ chân A Lăng, chúng ta đặt A Lăng yên ổn trên giường, dùng chăn đệm đỡ sau người, để A Lăng nửa nằm nửa ngồi. Lý Nhạc cũng mang theo đại phu lần trước đi vào.

“Động thai khí, uống hai thang thuốc là tốt rồi, nhưng phải nhớ kỹ, không thể lại tức giận lớn như vậy nữa.” Đại phu bắt mạch xong, tiếp theo lại kê đơn thuốc, Lý Nhạc lại cùng đi lấy thuốc, thật sự là may mà có nàng, bên người chúng ta đều là người tốt!

Lan San cũng mang theo hai người hầu cáo từ, ta vén chăn, nằm vật xuống giường, nhẹ nhàng ôm A Lăng, nói chuyện với hắn.

“A Lăng, đều đã qua rồi, không có chuyện gì rồi, đừng sợ đừng sợ.” Ta muốn khóc, nhưng không thể, A Lăng yếu ớt như vậy, khiến cho lòng đều níu chặt lại.

“Tứ nương, ta biết các nàng cũng không thích ta, ta cũng chưa từng trông cậy vào các nàng, nhưng sao các nàng lại ác như vậy, nhất định phải bức chết ta?” A Lăng nức nở, “Ta chỉ còn lại chữ “Lam” của mẫu thân thôi, hiện giờ đều không còn, ta thật có lỗi với nương –”

“A Lăng, đừng nhịn, khóc lên thì tốt rồi, khóc đi, ta ở đây.” Ánh mắt ta ê ẩm, trong lòng có ý tưởng, chờ đến lúc, nhất định cho A Lăng một kinh hỉ.

“A Lăng, chúng ta phải sống thật vui vẻ, mỗi ngày đều hạnh phúc nhất, không cho các nàng được như ý!”

“Ừm!” A Lăng gật đầu thật mạnh, lau khô nước mắt, khoe miệng khê cong, lộ ra nụ cười thật lớn, “Chúng ta thật tốt, còn có đứa nhỏ của chúng ta, chúng ta mỗi ngày đều vui vẻ, khoái hoạt!”

Ta ôm chặt A Lăng, không nói thêm gì nữa, chính là lẳng lặng nằm, nắm lấy thời gian thuộc về chúng ta.

“Cốc cốc!”

“Chuyện gì?” Ta đắp chăn cho A Lăng.

“Tứ nương, thuốc của Lam tỷ phu được rồi, mau thừa dịp nóng uống đi!” Là Lý Nhạc.

“Chờ một chút, đến đây.” Ta đứng dậy, nhận lấy thuốc: “A Lăng, đến đây, uống thuốc.”

Nhìn A Lăng uống xong thuốc, lại ăn viên kẹo, đắp chăn xong, để cho hắn trước ngủ một giấc.

Nhìn A Lăng đang ngủ, ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, đến trong cửa tiệm nhìn xem. Trải qua trận náo loạn như vậy, trong cửa tiệm lại vẫn có người đang ăn cơm, thật sự là khó được, tám phần là náo nhiệt chưa đã nghiền đi? Được rồi, sẽ thành toàn cho người!

“A Nhạc, tám bữa đã làm xong chưa?”

“Còn chưa xong đâu.” Lý Nhạc tiếp lời nói, tiếp theo hạ giọng: “Tứ nương, làm thật hả?”

“Đó là đương nhiên!” Ta đề cao giọng, nhìn bốn phía nhanh chóng vênh lỗ tai lên, “Ta buôn bán chú ý nhất chính là chữ tín, nói ra đương nhiên làm được!”

“Được, ta lại đi thúc giục, ngày mai nhất định liền treo lên.”

Ha ha, nhìn vị khách này nhanh chóng ăn xong, trả tiền đi ra ngoài. Hóa ra thế giới này nữ nhân cũng giống như nam nhân thật bất quá, bất quá quả nhiên chỗ nào cũng có!

20. Chương 20: Tuyển Tú Trong Truyền Thuyết

Ngày hôm sau, đầy ngập khách đến, tám phần là hướng về chuyện ngày hôm qua, đến điều tra thực hư đi? Lại qua một ngày, vẫn không còn chỗ ngồi, nhất định là nghe xong ngày hôm qua lan truyền giờ quay lại bát quái, đến tận mắt nhìn thấy mới là thật?

Ha ha, một tấm biển nhỏ, lại khiến chúng ta kiếm được một khoản lớn.

“Tứ nương, tấm biển đó treo tới khi nào, cũng không thể cứ treo mãi như vậy đi?” A Lăng cũng tò mò.

“Treo đi, đến khi nào hỏng, làm củi nhóm lửa đi!” Ta đốt chết người Lam Tam nương, hết lần này đến lần khác bắt nạt A Lăng nhà ta, nghĩ ta là mèo bệnh hả?!

“Ha ha...”

“Hi hi...”

“Có oán liền báo, quả nhiên thoải mái!” Lan San cũng tới.

“Mau tới đây ngồi, bên ngoài nóng, uống chén trà đi.”

Lan San ngồi xuống, cho bọn họ rót trà lên, cười tủm tỉm nhìn mấy người bọn họ nói chuyện phiếm, đột nhiên nhớ tới đậu đũa và cà chua nên đưa ra thị trường chứ? Cầm tiền liền chạy ra ngoài, cũng không để ý tới chào hỏi bọn họ.

“Tứ nương nàng đi đâu vậy?” Lam Lăng ngăn đón ta hỏi.

“Chờ ta trở lại, làm đồ ăn ngon cho chàng.” Ta thuận miệng đáp.

“Thật hấp tấp, đều làm nương người ta rồi, còn không có trầm ổn như vậy.” Lam Lăng thở dài.

“Ha ha, thật hâm mộ các người, cuộc sống thật đơn giản lại hạnh phúc.” Lan San tán thưởng, tiếp theo cười khổ: “Giống như nhà ta, những người thị phụ kia của nương cả ngày làm cho gà bay chó sủa, nhìn là thấy phiền.”

Phụ thân Lan San mất sớm, mẫu thân chỉ có một đứa con trai là hần, vì thế cưới một đám thị phụ vào cửa, nhưng kỳ quái là lại không có thêm được một đứa nhỏ nào, những thị phụ này càng không yên, cũng khó trách Lan San thích cùng một chỗ với chúng ta.

Lam Lăng nghĩ đến nghe được cái này, nhưng cũng không biết khuyên từ đâu, chuyện nhà người ta cũng không tiện mở miệng. Chuyển sang nói chuyện khác: “Lan San người cảm thấy, Tứ nương nghĩ ra món gì ăn ngon không?”

“Thật đúng là đoán không được, nàng luôn có thể làm mấy món ăn chúng ta chưa từng thấy.” Lan San nghĩ một lát, vẫn là lắc đầu. Đề tài cứ như vậy lại chuyển lên đồ ăn, nhất thời không khí tốt hơn, mỗi người đều nói ra khẩu vị mình thích nhất.

“Ách, các người làm sao lại nhìn ta như vậy?” Ta vừa vào cửa liền thấy khiếp sợ, năm người mười con mắt nhìn chăm chăm ta, may mà bên cạnh có một pho tượng.

“Cái gì ăn ngon?” A Lăng dẫn đầu mở miệng.

“Ta nhất định đã từng ăn.” Diệp Hồng cướp lời.

“Tỷ, đệ muốn ăn!” Ngũ lang bá đạo nhất.

“Tứ nương, nhanh đi làm đi, chúng ta chờ cũng sốt ruột.” Lý Nhạc cũng gấp.

Không hổ là Lan San công tử, chỉ mỉm cười, cũng không mở miệng, thật là có nội hàm, nếu bỏ qua ánh mắt sáng lên quá mức kia.

Pho tượng vẫn không phản ứng, quả nhiên không hổ là mặt than.

Nhận mệnh vào phòng bếp, chỉ có điều vẫn là thuận tay kéo Lý Nhạc lại đây, bọn họ đều là nam nhi gia coi như xong, người cu li hãy theo ta đi, không phải nói ‘có tội cùng nhau chịu’ sao.

Làm là món ăn ta thích ăn nhất, làm đậu đũa xào tái, lại kết hợp thêm chút đồ ăn là được, món chính hôm nay chính là mì om đậu đũa sắp được ra mắt. Đậu đũa bỏ đầu đuôi đi, cắt thành từng đoạn hơi dài một chút, ớt khô cắt đoạn ngắn, hành gừng tỏi cắt nhỏ, thịt heo cắt hạt lựu, để ở một bên.

Trong nồi đổ thật nhiều dầu, đun lửa nhỏ chờ dầu nóng, đổ đậu đũa vào, từ từ nấu tới khi vỏ ngoài nổi bọt nước, trở lên khô, hơi cháy, vớt ra để ráo dầu. Lại đốt lửa, trong nồi lưu lại một chút dầu, bỏ thịt heo vào, đảo cho chín tới bảy tám phần, bỏ hành gừng tỏi ớt vào, xào thơm, đổ đậu đũa vào, thêm muối, nước tương, dấm chua đến khi bốc mùi thơm, nhanh chóng đảo đều, múc ra, một đĩa làm đậu đũa xào tái đã làm xong.

Làm tiếp món khoai tây chua cay, trộn dưa chuột, đợi lát nữa lại mua tương thịt bò là được, hiện giờ nên làm mì om. Trong nồi thứ nhất chưng mì, một nồi nấu đồ ăn, trước tiên xào qua đậu đũa và cà chua, thêm nước, om, chờ mì nấu xong, đậu đũa cũng om xong, rồi cũng làm giống như những món mì om khác, đổ mì lên trên rau, dưới canh đã múc ra trước đó lên, lại om thêm một lúc. Mà canh sườn trên lò cũng sớm hầm thơm ngào ngạt, lại bỏ bí đao vào, từ từ nấu đi. Thừa dịp này, ta đến tiệm tương thịt đầu đường mua tương thịt bò.

Khi trở về, các nàng đã dọn xong bàn rồi, mang thịt bò lên, mọi người cuống quýt ngồi xuống, liền bày ra ăn.

“Đây là đậu đũa xào tái, đồ ăn ta thích ăn nhất, mau nếm thử thấy thế nào?” Ta lộ ra ánh mắt chờ đợi.

Quả nhiên thật nể tình, mọi người ào ào gặt đầu.

“A Lăng, chàng uống chút canh sườn, thứ này không nhiều dầu mỡ.” Ta múc cho A Lăng bát canh, những người còn lại liền tự mình động thủ, cơm no áo ấm đi!

“Tỷ tỷ thật bất công.” Ngũ lang kháng nghị.

“Có năng lực tìm người bằng lòng xới cơm cho đệ đi?” Ta kích thích người nào đó.

Người nào đó quả nhiên nghe lời, múc bát canh đưa qua, Ngũ lang liếc nhìn, nhận lấy.

“Này đâu rồi, đây chính là món ta vẫn muốn làm mà không làm được, mì om đậu đũa, mọi người nếm thử xem, ngày mai bắt đầu bán thế nào?”

“Này không tồi, cà chua thật chua thật ngon miệng, món này ăn thời tiết nóng thì vừa vặn.” A Lăng ăn hai miếng xong, cho bình luận tốt.

Ta thật may mắn A Lăng không có giống nhưng dựng phu kia mỗi ngày nôn, bằng không lại sẽ gây, khẩu vị A Lăng cũng còn tốt, tuy rằng ăn không được nhiều lắm, nhưng như vậy cũng không thiếu dinh dưỡng.

Mọi người cũng đồng ý, vậy cũng tốt, ngày mai lại có khoản thu mới rồi, còn có hiệu ứng của tấm biển kia, ha ha, làm ăn muốn không tốt cũng không được!

“Ồ đó sao lại người nhiều như vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Ta đang cùng A Lăng đi dọc theo bên đường tản bộ, bởi vì vận động thích hợp mới có lợi cho dựng phu, chúng ta liền kiên trì thực hiện.

Đỡ A Lăng ngồi xuống ở một tiệm tào phớ, lại kêu bát tào phớ, A Lăng miệng nhỏ uống, ta nhân cơ hội chen vào đám người đang xem.

Chỉ thấy trên tường dán thông cáo: Tân đế mới lên ngôi, hậu cung trống không, đặc biệt ban lệnh nam tử từ mười lăm tới mười tám tuổi, gia thế trong sạch chưa gả vào kinh thành dự tuyển, bất kỳ kẻ nào cũng không được giấu diếm không báo...

F.uck, không phải là cái gọi là tuyển tú kia sao? Chẳng qua đổi thành nam tử, haizzz, lại có bao nhiêu nam tử đi vào nơi ăn tươi nuốt sống kia! Thấy A Lăng đang nhìn chung quanh, ta vội chạy tới, đỡ lấy hắn.

“Tứ nương, xảy ra chuyện gì?” A Lăng vội vàng hỏi.

“Không liên quan tới chuyện chúng ta, là tuyển tú. Đáng tiếc là chàng không có cơ hội, ha ha!”

“Chán ghét, tiến cung có cái gì tốt.” A Lăng đánh ta một chút, nói thầm: “Nào có tốt như nàng chứ.”

“Ừm, trở về đi.” Ta đỡ thất lưng A Lăng, chậm rãi đi về.

“Không đúng, Tứ nương!” A Lăng mạnh mẽ quay sang.

Ôi trời, hù chết ta mà, “Chậm một chút chậm một chút, cẩn thận, chàng cũng không thể hành động mạnh như vậy được.” Ta chạy nhanh ôm lấy, “Cái gì không đúng?”

“Lan San hân –” A Lăng nhú đôi mi thanh tú.

“Hân –” Ta ngừng lại: “Không thể nào?”

“Hân nhỏ hơn nàng một tuổi, năm nay vừa vặn mười bảy...” A Lăng nói không được nữa.

“Phiền toái, người tốt như vậy, nếu thật sự đi vào, cùng một đồng lớn nam nhân tranh giành một nữ nhân, Lan San hân...” Ta không dám nghĩ, Lan San kiêu ngạo như vậy sao chịu được?

Mấy nhà vui mừng mấy nhà lo! Muốn nhân cơ hội muốn vinh hoa phú quý vui vẻ, không muốn nhưng cũng không thể không đi, xã hội cũ vạn ác a!

“San nhi, nương chỉ có một đứa con trai là con, nếu con thật sự không muốn đi, nương sẽ nghĩ cách.” Bản thân Diệp đại nhân cũng rõ ràng, gia thế địa vị không đủ, cho dù vào cung, cũng hy sinh hạnh phúc cả đời của nhi tử một cách vô ích, hưởng chi lấy điều kiện của San nhi, muốn không trúng tuyển cũng khó khăn. Người nào làm nương mà không hy vọng con của mình hạnh phúc chứ? Coi như mình cũng tham luyện quyền vị, nhưng sau nhiều năm làm trấn thủ có cũng được không có cũng không sao ở trấn trên nho nhỏ này, liền cũng chán ghét rồi, thật không bằng từ làm quan một tiểu dân chúng tốt hơn. Haizz, nếu San nhi thật sự cần phải vào cung, vì San nhi, vẫn phải ở trong quan trường tiếp tục lăn lộn đi, dù sao cũng phải cho San nhi có một thân phận không quá thấp!

“Nương, còn có thể có biện pháp nào?” Lan San cười khổ: “Hiện giờ lập gia đình? Cho dù lập tức gả, gả cho ai? Những nữ nhân quần áo lụa là kia? Lại nói, hoàng mệnh ở trên, nếu như có giấu giếm, tra được chính là tội lớn.”

“San nhi, sớm biết như vậy nên sớm gả con đi, cũng sẽ không như bây giờ.”

“Đều là mệnh, nương, con đi tham gia tuyển chọn là được, không được tuyển dĩ nhiên là tốt, nếu trúng tuyển, nương vẫn nên từ quan, con biết nương cũng mệt mỏi, không cần lại vì nhi tử mà cực khổ nữa.”

“Hài tử ngọc, là nương không tốt, nếu nương có bản lĩnh, cũng không cần lo lắng tương lai của con sẽ bị bắt nạt.”

“Nương, còn có thời gian một tháng, con muốn đi dạo trên đường thêm một chút.”

“Được rồi, mang theo Diệp Hồng và Diệp Chanh.” Diệp đại nhân đỏ mắt: “Ta cũng muốn bắt đầu chuẩn bị, để cho các nàng không đến mức quá làm khó dễ con.”

21. Chương 21: Tiến Quân Đi Ngàn Dặm

“Lan San, người đã đến rồi.” Nhìn vẻ mặt hân thật bình thản, có lẽ hân có biện pháp khác.

“Cái kia, tuyển tú –”

“Ta đi.” Giọng nói của Lan San càng bình thản: “Các người cũng đừng quá lo lắng, có lẽ sẽ không trúng tuyển đâu?”

Kỳ thật mọi người đều biết khả năng đó không lớn, chỉ cần từng gặp Lan San, không có nữ nhân nào không động lòng.

“Còn bao lâu nữa?” A Lăng hỏi vấn đề chúng ta đều muốn hỏi.

“Một tháng sau, sẽ phải lên đường.”

“Vậy, trước đừng suy nghĩ gì hết, xe đến trước núi ắt có đường, thừa dịp hiện tại vui vẻ hơn đi.” Ta luôn luôn rất lạc quan, không phải có câu nói: nếu người không thay đổi được hoàn cảnh, thì hãy thích ứng hoàn cảnh đi. Cũng có ý là, nếu không thay đổi được hiện trạng, vậy hưởng thụ đi!

Mấy ngày sau đó, Lan San trừ bỏ ở nhà cùng mẫu thân, đó là đi xung quanh một chút, chúng ta biết, hẳn muốn nhìn nơi mình sinh trưởng lần cuối cùng, về sau có lẽ sẽ không còn được gặp lại.

Bụng A Lăng càng lúc càng lớn, lại càng ngồi không yên, cả ngày đi cùng Lan San. Ta biết hẳn cũng muốn để cho Lan San có một kí ức tốt đẹp, thật sự lo lắng gần chết, đành phải mỗi ngày đi theo, cửa tiệm gần như toàn bộ ném cho Lý Nhạc và Ngũ lang trông coi. Vì thế, người trấn Vọng Liễu luôn có thể nhìn thấy đôi thê phu kinh thế hãi tục của tiệm mỳ Liễu gia kia, về mặt cứng chiều lại bất đắc dĩ của thê tử, giúp đỡ dựng phu bụng lớn, cùng phía sau luôn đi theo hai người hầu của Diệp đại công tử, đi đo từng tấc trên địa bàn trấn Vọng Liễu, quá — quá dị.

Cho dù không đành lòng thêm nữa, cũng không thể không đi, Lan San nói chuyện với Diệp đại nhân, A Lăng và Diệp Hồng sớm khóc không còn đáng vẽ, ta chỉ có thể gắt gao ôm A Lăng, cảm ơn ông trời, chúng ta còn có thể cùng nhau.

“Công tử, thuộc hạ muốn đi theo người.” Diệp Hồng kéo tay áo Lan San khóc.

“Diệp Hồng, ta nói rất nhiều lần rồi, không thể dẫn người đi, người tính tình quá thẳng thắn, lại nóng nảy, nếu có chuyện gì, ta không che chở cho người được.” Lan San kéo tay Diệp Hồng xuống: “Ta vì tốt cho người, ta tìm một nhà khá giả gả người đi.”

“Nhưng công tử người vì sao kêu tên ngốc kia đi theo?” Ta không phục, Diệp Hồng buồn bực.

“Diệp Chanh trầm ổn, lại có chút quyền cước, tự bảo vệ mình không là vấn đề.” Công tử thật kiên nhẫn khuyên giải, dù sao tình cảm từ nhỏ tới giờ, lại tận tâm hầu hạ mình nhiều năm như vậy.

“Nhưng đồ ngốc kia buồn bực như vậy, công tử người buồn thì làm sao bây giờ?”

“Diệp Hồng, nghe lời, đừng làm cho công tử người lo lắng.” Diệp đại nhân cũng nói, nhiều năm như vậy cũng không coi Diệp Hồng và Diệp Chanh là người hầu mà đối đãi.

“Ta sẽ làm chủ cho người, người muốn lập gia đình, hoặc muốn đi thế nào cũng được.”

“Công tử...”

Ta vẫn là quyết định xen vào một câu, rất thương cảm này. “Lan San, nhớ kỹ một câu: bảo vệ tim mình, ở nơi nào cũng là tự do. Bất cứ lúc nào nơi nào, làm chính người, vĩnh viễn là Diệp Lan San!”

“Bảo vệ tim mình.” Lan San mặc niệm: “Ta nhớ kỹ rồi, ta sẽ không để cho mình sống quá mệt mỏi.”

“Tiễn quân đi ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt, bảo trọng, Lan San!”

“Nương, người hãy chiếu cố cho các nàng nhiều hơn đi.”

“Ta sẽ, San nhi yên tâm, đến kinh thành thì gửi thư cho chúng ta.”

“Nương, tạm biệt gặp lại sau, Lam Lăng, Tứ nương, Ngũ lang, Diệp Hồng, bảo trọng!” Lan San vẫy tay với chúng ta, chúng ta cũng dùng sức vẫy. Lan San, bảo trọng...

Xe ngựa càng chạy càng xa, ngay cả bóng xám cũng nhìn không thấy.

“Quay về đi.” Diệp đại nhân lão đảo một cái, Diệp Hồng vội đưa tay đỡ lấy. Ta cũng đỡ lấy A Lăng, từng bước một đi về.

Lan San cuối cùng vẫn vào cung, sau đó cũng không gửi thư về, chúng ta đều lo lắng ngóng trông thư từ trong kinh, Diệp đại nhân lại không ngừng hỏi thăm từ chỗ người quen trong kinh, lại không thu hoạch được gì.

Đảo mất, đã là tháng chín, nho trong tiểu viện đã sắp tím đỏ tỏa sáng rồi, chúng ta cũng không còn tâm tư ăn nho. Lan San là người tốt tao nhã thiện lương như vậy, ông trời sao lại nhẫn tâm phụ lòng hẳn?

“Tứ nương, Lam Lăng, trong kinh có chỉ ý hạ đến đây.” Diệp đại nhân lại tự mình tới, lúc trước cũng chỉ phái một người tới nói một tiếng. Chẳng lẽ, Lan San xảy ra chuyện gì sao?

“Diệp đại nhân, Lan San có phải đã...” Giọng a Lăng nhanh chóng cũng thay đổi.

Ta cũng gật đầu, nói mau.

“Nữ Đế sắc phong San nhi làm hậu rồi!”

Rầm một tảng đá lớn, đè chết người! Lan San được phong hậu rồi!

“Xác định sao?” Nữ Đế có ý tứ gì rồi, làm sao có thể phong người không quyền không thế Lan San làm hậu đâu, này không hợp logic nha?

“Vô cùng chính xác! Ta cũng không thể tin được, nhưng ngày hôm sau Nữ Đế lại hạ chỉ, phong hiệu là Vũ Lâm, thánh chỉ này còn nói về sau, nếu như phượng hậu có điều bất trắc, hậu vị vĩnh viễn để trống; ngày thứ ba, lại là một đạo chỉ, sắc phong quý quân đã gần ba tuổi là Hoàng Thái nữ, San nhi về sau sinh nữ sẽ chỉ là Tiêu Dao Vương. Đây cuối cùng có ý tứ gì, Nữ Đế cuối cùng muốn làm cái gì?” Diệp đại nhân lắc đầu, thở dài.

“Nữ Đế thật là có tâm rồi, xem ra nàng ấy là thật tình thích Lan San.” Suy nghĩ một chút, ta lập tức rõ ràng mấu chốt trong đó rồi.

Có ý tứ gì? Ta lập tức ở trong N con mắt trông mong được giải đáp nghi hoặc. Ách, bức cung cũng không cần nghiêm túc như vậy đi?

“Khụ khụ...” Ta háng giọng, dời một cái ghế qua, làm thành dáng vẻ truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc.

“Nữ Đế sắc phong Lan San làm Hậu, có hai khả năng, thứ nhất là lợi dụng hấn cân bằng xung đột ích lợi hậu cung, Lan San là vật hi sinh; hai là thật tình thích hấn, không đành lòng để hấn chịu uất ức. Nhưng này hai khả năng đều khiến cho Lan San vạn kiếp bất phục. Nhưng sau đó Nữ Đế còn ra thánh chỉ, đó là bài trừ khả năng lợi dụng, Nữ Đế thật tâm thích hấn, đồng thời lại báo cho những người không an phận kia: các người không cần lo lắng, sẽ không có phượng hậu thứ hai nữa, liền ngăn cản sạch những người có quyền thế kia có ý tưởng bất lợi đối với Lan San. Đạo chỉ thứ ba, làm cho Lan San rời xa tranh giành vị trí Hoàng Thái nữ, an toàn của Lan San lại thêm một tầng bảo đảm. Cho nên, Nữ Đế vì Lan San đã làm ra tất cả việc nàng ấy có thể làm.”

“A, là như vậy, vậy ta vẫn lập tức từ quan thì tốt hơn, không thể cho người khác có cơ hội lợi dụng.” Diệp đại nhân quả nhiên có tầm nhìn xa.

“Lan San có thể hạnh phúc thì tốt rồi.”

“Diệp ca ca thật hạnh phúc, thật hâm mộ.”

“Ngũ lang, người cũng sẽ mà.” Bạn học Lý Nhạc vội thể hiện, vẫn nhận được một cái xem thường. Ha ha, đường dài mệnh mỏng kia, người chậm rãi cầu lấy đi!

“Nhưng kia dù sao cũng là hậu cung ba ngàn của Nữ Đế.” Lan San, ta thật không biết nên nói cái gì rồi, chúc người hạnh phúc.

Tiến Diệp đại nhân đi, mấy người chúng ta nhìn nhau không nói gì, chỉ có điều, này dù sao cũng không tính là tin tức xấu, chúng ta có thể làm cũng chính là xa xa chúc mừng.

Đảo mắt lại là tháng ba, a Lăng sẽ sinh, ta càng thêm cẩn thận, gần như là thời thời khắc khắc đều kề cận. Bởi vì sinh sản chẳng khác nào đi dạo một vòng ở Quỷ Môn quan, ta thật sự không thể không lo lắng. Ta đã trước tiên bái phỏng ông đồ ở trấn trên, cũng làm tốt tất cả chuẩn bị, chỉ còn chờ thời khắc a Lăng sinh.

“A Lăng, chàng làm sao vậy?” Trời còn chưa sáng, ta liền bị động tác của a Lăng làm thức tỉnh.

A Lăng ôm bụng, mày nhíu chặt lại, bộ dạng giống như thật vất vả.

“Bụng, bụng...” A Lăng cố nén đau đớn: “Tứ nương, ta không phải muốn sinh chứ?”

A, muốn — sinh?!

Ta cuống quýt đứng lên, tiện tay mặc bộ quần áo vào, vừa chạy vừa kêu: “A Lãng chàng nhịn một chút, ta đi gọi người.”

“Ngũ lang, Lý Nhạc mau dậy, a Lãng muốn sinh, các người nhìn một chút, ta đi kêu ông đỡ!”

Chờ ta kéo ông đỡ đến đây, a Lãng đã đau lợi hại, trên mặt đều là mồ hôi.

“A Lãng, a Lãng, chàng làm sao rồi?” Ta bỏ qua ông đỡ, liền chạy về phía a Lãng, một phát túm được tay a Lãng, run giọng: “A, a Lãng, chàng, chàng có sao không?”

Trời ạ, ta muốn té xỉu rồi, a Lãng, a Lãng!

Trong hỗn loạn, ta chỉ nghe được tiếng la của a Lãng, còn có a Lãng nắm chặt tay của ta, quần hần khi gió cái gì nữ tử không thể tiến vào phòng sinh, ta nhất định phải cùng hần!

Giằng co một ngày, cuối cùng cũng bình an rồi, phù — a Lãng sinh nữ nhi, đã mệt mỏi đi ngủ rồi.

Tiến ông đỡ đi, đặt nữ nhi ở bên người a Lãng, ta đi phòng bếp. A Lãng tiêu hao nhiều thể lực như vậy, nhất định phải bồi bổ thật tốt.

Hầm một con gà trống già, lại nấu một nồi cháo thập cẩm, chờ a Lãng tỉnh là có thể ăn.

22. Chương 22: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Liễu Gia

“Ừm, Tứ nương.” A Lãng mơ hồ.

“Ừm, a Lãng tỉnh.” Ta kéo lại chăn cho hần.

“Nữ nhi đâu?”

“Ở chỗ này, chàng xem một chút.”

“Ô, lớn lên giống nàng nha.”

“Nào có, ta có xấu như vậy sao?” Ta buồn bực.

“Đâu có xấu, rõ ràng dễ nhìn lắm mà.” A Lãng làm nũng thật sự đáng yêu. “Nàng ghét bỏ?”

“Không không, chỉ cần a Lãng sinh, đều tốt nhất, ta đều thích.” Ta lập tức tỏ rõ cõi lòng, từ khi sống cùng một chỗ với a Lãng, có vẻ như ta càng ngày càng nịnh nọt rồi, nhưng lại cố tình thích xem dáng vẻ hờn dỗi kia của a Lãng.

“Nữ nhi đã có tên chưa, gọi là gì?”

“Chàng đặt đi, ta nghĩ không được.” Kỳ thật ta là một người lười.

“Nàng lười đi?” A Lãng giận ta liếc mắt một cái: “Nào có ai để cha đặt tên? Đều do nương đặt cho.”

“A Lãng —” Ăn vạ làm nũng, ta ói, đúng là ghê tởm nha. “Vấn đề chàng đặt tên đi, gọi là gì cũng được, chỉ cần chàng thích.”

Lại dỗ ta, ừm, tuy rằng thích thật, sẽ không thừa nhận với nàng. “Được rồi, ta suy nghĩ.” A Lãng còn thật nghiêm túc suy nghĩ.

Ta tỏ vẻ chờ đợi nhìn, a Lãng, chàng đặt tốt nhất, tên của con bé nên cho chàng đặt.

“Ừa, trong viện làm sao vậy, náo nhiệt như vậy?”

“À, tuyết ngừng rồi, Ngũ lang và Lý Nhạc đắp người tuyết.”

“Haizzz, đáng tiếc ta không thể cùng chơi đùa.” A Lãng tỏ vẻ tiếc nuối.

“Chàng ấy, nghĩ cũng đừng nghĩ, ngoan ngoãn ở cũ, sang năm tuyết rơi lại chơi, ta chơi cùng chàng.” Đều nói trong tháng nếu bị bệnh, chính là bệnh cần cả đời, phải cẩn thận nuôi.

A Lăng vỗ chần, hưng phấn mở miệng: “Tứ nương, nàng xem, tuyết ngừng rồi, mặt trời lộ ra rồi, con gái chúng ta đặt tên là Tuyết Tinh được không?”

“Rất êm tai, vậy kêu Tuyết Tinh đi, Lam Tuyết Tinh!” Ta đánh nhịp xác định.

“Gi? Lam — Tuyết Tinh? Vì sao?” A Lăng choáng váng, nói cũng nói không thành câu.

“A Lăng.” Ta ôm chặt hân, cùng ôm với cả nữ nhi. “Ta đã sớm quyết định, nếu sinh nữ nhi, sẽ họ Lam.”

Ta ngăn a Lăng đang định nói chuyện lại, tiếp tục nói: “Lần đó trong tộc Lam thị làm hơi quá đáng, các nàng sớm muộn gì sẽ gặp báo ứng, nhưng chàng không phải cảm thấy thật có lỗi với nương chàng sao? Hiện tại nữ nhi họ Lam, nhà chàng đã có người, nương chàng dưới cửa tuyết cũng sẽ vui vẻ.”

“Tứ nương —”

“A Lăng, đừng khóc, ta không ngại cái này, cùng lắm thì về sau chúng ta lại sinh, theo họ Liễu của ta là được.” Ta ôm lấy cha và con gái hai người bọn họ, toàn bộ thế giới đều ở trong lòng, thật sự rất thỏa mãn.

“Ừm, Tứ nương, gặp được nàng là phúc khí lớn nhất đời này của ta, ta hiện giờ thật thỏa mãn, ta là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

Ta chỉ là ôm chặt bọn họ, nếu tất cả gặp phải trước kia, chỉ vì gặp chàng, ta cảm tạ vận mệnh, ta bằng lòng công trên lưng tất cả đau khổ.

“Tỷ, đệ có thể nhìn tiểu chất nữ không?” Ngũ lang mở hé cửa hỏi.

“Vào đi, chậm rãi mở cửa tiến vào, đừng mang theo gió lạnh vào, a Lăng không thể gặp gió.” Ta kéo kìm bọc lấy a Lăng thật chặt chẽ, kêu Ngũ lang tiến vào.

Ngũ lang tiến lại đây, nhìn tiểu chất nữ: “Thật nhỏ ha, tỷ.”

“Ngốc, vừa sinh xong đương nhiên là nhỏ.”

“Nào, kêu cậu.”

Ha ha, a Lăng cũng cười: “Tuyết nhi còn nhỏ, sẽ chưa biết gọi người.”

“Tỷ phu, là tiểu Tuyết nhi sao, thật là dễ nghe.” Ha ha...

“Tứ nương, Diệp đại nhân đến đây.” Lý Nhạc ở trong sân kêu một tiếng.

“Diệp đại nhân sao ngài tới rồi, có chuyện gì kêu người truyền lời là được.” Châm trà cho Diệp đại nhân, ta ngồi xuống với bà ấy.

“Nghe nói nhà người sinh nữ nhi, đến xem.”

Ta kêu Ngũ lang vào nhà ôm con ra cho Diệp đại nhân xem, “Vừa lấy tên, Lam Tuyết Tinh.”

“Họ Lam?” Diệp đại nhân hơi trầm ngâm: “Không tồi, đây là lễ gặp mặt cho đứa nhỏ.” Một miếng ngọc xinh đẹp liền đeo trên cổ đứa nhỏ.

“Đại nhân, chúng ta không thể nhận.” Ta vội chối từ, vừa thấy cũng biết là thứ tốt.

“Nhận lấy đi, một chút tâm ý của ta, cũng là tâm ý của San nhi, dù sao hân và các người hợp ý như vậy.”

“Đại nhân có tin tức của Lan San sao?”

“Một chút cũng không có. Tứ nương, ta có thể gọi người như vậy đi?”

Ta gạt đầu, đương nhiên được rồi, ngài là quan, lại là trưởng bối.

“Ta từ quan.” Diệp đại nhân thật bình thản tự thuật: “Mấy ngày nữa ta sẽ trở về quê nhà ở Thái thành.”

“Đại nhân ngài —”

Diệp đại nhân khoát tay, tiếp tục nói: “Ta đã sớm muốn từ quan rồi, vừa mới phê xuống. Ta vì chính mình, cũng vì tốt cho San nhi.” Diệp đại nhân nhìn thoáng qua Diệp Hồng, gật gật đầu. Lại nói: “Tứ nương, Diệp Hồng muốn lưu lại, hấn nghĩ lỡ như ngày nào đó công tử quay về, cũng sẽ có người nghênh đón hấn.”

“Cũng đúng.” Ta gật đầu: “Nhưng hấn một nam tử độc thân, không tốt lắm đâu?”

“Liều tiểu thư, ta muốn ở trong tiệm nhà ngươi, bình thường hỗ trợ cho các ngươi, cũng ở nhà các ngươi, được không?” Lúc này là Diệp Hồng tự mình cướp lời.

Ta ngẫm nghĩ, nhìn ánh mắt chờ mong của Ngũ lang, quên đi, không phải thêm miệng ăn thôi sao, hơn nữa đều có quan hệ tốt như vậy. “Được rồi, chỉ có điều không có phòng, ngươi và Ngũ lang chen chúc chen chúc trong một gian được không?”

“Không thành vấn đề!” Diệp Hồng và Ngũ lang nhất tề đáp.

Cứ như vậy, Diệp Hồng ở lại đây. Ta sai người báo hỉ cho dì cả cùng nhà dì hai, công việc trong cửa tiệm giống như trước ném cho Lý Nhạc, Ngũ lang và Diệp Hồng. Ta chuyên tâm hầu hạ a Lăng ở cũ, mỗi ngày hầm canh cá thục sữa, sữa của a Lăng mặc dù không nhiều lắm, cho nữ nhi ăn no cũng dư dả; lại có canh gà, bồi bổ a Lăng càng thêm đầy đặn, nhìn mà khiến ta đây muốn vươn ma trảo, thật nhịn hổng ta.

Dì cả mang theo dưỡng tự mình đến nhìn, ôm cháu gái vui vẻ không buông tay, tuy rằng chính bà cũng sớm ẵm cháu gái, vẫn còn thích đứa nhỏ như vậy. Dì hai cũng phái người đưa tới hạ lễ, hiện giờ hai dì đều không để ý thân phận a Lăng, nhìn chung là chuyện tốt, tuy rằng ta cũng không để ý ánh mắt của người khác, nhưng vẫn hi vọng a Lăng có thể càng vui vẻ hơn một chút. Đứa nhỏ này thật tham ăn, vừa kịp lễ mừng năm mới, chỉ có điều a Lăng không thể ra khỏi phòng, chúng ta định đơn giản trôi qua đi.

Lý Nhạc cũng sớm về nhà, chúng ta dứt khoát đóng cửa tiệm, xin miễn tất cả có qua có lại, cùng Diệp Hồng qua năm mới vô cùng náo nhiệt.

A Lăng đếm từng ngày, cuối cùng tới ngày lễ trăng tròn của Tuyết nhi, hấn cuối cùng có thể xuống giường, tắm rửa.

Nhìn a Lăng tắm hết vài thùng nước, ha ha, chết cười ta, nhưng lại sợ hấn cảm lạnh, dù sao thời tiết vẫn còn rất lạnh. Đành phải tự mình động thủ, không để ý phản kháng của hấn, liền ôm người ra, lau khô sạch sẽ, nhét vào trong chăn ấm.

“A Lăng, thật sạch sẽ, cũng thơm ngào ngạt.”

“Nhưng vẫn cảm thấy rất bẩn.”

“Đó là ảo giác, thật sự tốt rồi.” Ta cũng biết, một tháng không dính nước quả thật làm cho người ta hồng mắt, thật đúng là tốt rồi. “Tiệc đầy tháng của Tuyết nhi cần phải tổ chức, tuy nói chỉ mời vài người, nhưng vẫn phải chuẩn bị một chút. Một lát nữa dì cả sẽ đến đây, còn có nhà Lý Nhạc cũng tới. Lại có hàng xóm hai bên đưa chút trứng gà đồ gì đó.”

Nhịn kích động trong lòng xuống, ta mặc quần áo tử tế cho a Lăng. “Mau ra đây đi, thật sự được rồi.”

“A, được rồi.” A Lăng mặt đỏ hồng gật đầu, chọc ta đây lại sắc tâm nổi lên, đành phải miễn cưỡng nhịn xuống, chờ xem, chàng được lắm!

“Dì cả đến đây a, dưỡng, tỷ tỷ, tỷ phu, nào, đến ngồi.” Ta nhiệt tình kêu, a Lăng cũng ôm nữ nhi đi theo.

Một đám nhìn đứa nhỏ, đều khen lớn lên không tệ, thông minh nhiệt tình cái gì.

Ha ha, cũng không nhìn xem là đứa nhỏ của ai, có thể không tốt sao?

“Tứ nương, ta tới.” Thật xa chỉ nghe thấy âm thanh của Lý Nhạc.

“Đại nương, đại thúc hai người cũng tới, mau vào ngồi.” Lý đại nương cũng tới. Lý Hân ra ngoài thi khoa cử, vài năm không tin tức, đích thị là định áo gấm về nhà đi.

Thu chút lễ gặp mặt. Ta thấy mọi người đã đến, liền mở bàn.

Bàn trong cửa tiệm hai cái ghép làm một cái, ngồi đầy một vòng, người một ly ta một ly liền bắt đầu uống.

Ban đêm, a Lăng cho nữ nhi ăn xong rồi, cởi quần áo ra chuẩn bị ngủ.

Còn sớm đi? Ta nhưng không buồn ngủ chút nào.

“A Lăng, chàng buồn ngủ sao?”

“Ừm, có chút, Tuyết nhi hơi náo loạn chút, ta cũng mệt mỏi, a — a” A Lăng che miệng đánh cái ngáp.

“A Lăng —” Ta để nữ nhi sang bên, đưa tay cởi quần áo a Lăng ra.

“Ta muốn chàng, ta đã nhịn một năm.”

“Nào có một năm? A, nàng buông tay, Tuyết nhi ở đây.”

“Con bé đang ngủ.” Dê béo đến miệng sao có thể buông tha? Không ăn thì uống phí, thẳng ngực mới không ăn!

“Ô oa —” Ta choáng váng, cục nợ này, lại phá hư chuyện tốt của ta!

“Mau buông ta ra, Tuyết nhi khóc, nhất định là đói bụng.” A Lăng đẩy ra ta, nghiêng người liền bò dậy.

“Vừa ăn rồi, nào sẽ đói?” Ta buồn bực.

“Đó là đi tiểu.” A Lăng vừa nhìn, quả nhiên đi tiểu, thay tã, lại dụ dỗ ngủ, mới lại nặng nề chui vào trong lòng ta. Vậy, cứ tiếp tục đi! Người nào đó ăn no cảm thấy mỹ mãn ôm phu lang nhà mình sớm một ngủ, híp mắt — ngủ.

23. Chương 23: Nhà Ta Có Nữ Nhi

“Ô oa —” Trời ạ, mỗi ngày còn đúng giờ hơn gà mái gáy đánh thức, thật đúng là cái đời nợ! Một phen gà bay chó sủa sau, cuối cùng yên tĩnh.

Hôm nay là thanh minh rồi, chúng ta thu dọn một chút, chuẩn bị đi viếng mộ. Tới trước mộ nương a Lăng bên ngoài trấn, chúng ta đặc biệt dời mộ cha a Lăng qua đây hợp táng. Chúng ta cũng ôm Tuyết nhi tới dập đầu, lấp thêm đất, nhỏ cỏ.

“Nương, đây là Tuyết nhi, là cháu ngoại của người. Tứ nương tốt lắm, người yên tâm đi...”

“Nương, người yên tâm, con sẽ đối xử tốt với a Lăng, cả đời đều cùng chàng, chăm sóc chàng, để cho chàng mỗi ngày đều vui vui về về.” Ta chân thành nói lời trong lòng.

Chúng ta lại dập đầu, ta nâng a Lăng dậy, lên xe ngựa thuê đến, chạy về trong thôn, còn phải sớm hoá vàng mã cho nương và cha.

“Nương, cha, nữ nhi bất hiếu tới thăm hai người. Đây là phu lang và đứa nhỏ của nữ nhi, bọn họ rất tốt, nữ nhi rất vui vẻ rất hạnh phúc, hai người yên tâm đi.” Ta quỳ đốt giấy.

“Nương, cha, con rể dập đầu cho ngài, cảm ơn hai người cho con thê chủ tốt như vậy, con nhất định chăm sóc nàng thật tốt, còn có đứa nhỏ của chúng con, không để cho con bé cô đơn, tịch mịch.” A Lăng cũng cung kính dập đầu.

“Nha nha...” Tiểu cục cưng vung tay nhỏ bé, nói ngôn ngữ của con bé.

Ngũ lang cũng dập đầu cho nương và cha, ngồi bên cạnh nói liên miên cần nhàn xong.

Nhìn sắc trời không sai biệt lắm, chúng ta đứng dậy thu thập xong, liền đi tới nhà di cả.

“Phụ thân, phụ thân.” Tiểu nha đầu lắc la lắc lư đi tới.

“Ôi, chậm một chút, cẩn thận.” Ta vội lao qua chỗ tiểu nha đầu, đưa đến trước mặt a Lăng.

A Lăng vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy, cũng không dám ôm. Nguyên nhân ấy, chính là bụng a Lăng nổi lên. Đúng vậy, ba năm rồi, a Lăng lại có. Bởi vì đã có kinh nghiệm, chúng ta cũng không luống cuống tay chân như vậy. Nhưng a Lăng nôn nghén cũng rất nghiêm trọng, cái gì đều ăn không vô. Ta chỉ đành khai thác tốt tâm tư, làm chút đồ ăn có dinh dưỡng lại không ngán.

“Tuyệt nhi ngoan, phụ thân không thể ôm con.” A Lăng kiên nhẫn tán gẫu với tiểu nha đầu: “Tuyệt nhi muốn một muội muội hay đệ đệ đâu?”

“Ừm –” Tiểu nha đầu nghiêng đầu nghĩ. “Vẫn là đệ đệ đi, thú vị, con sẽ bảo vệ hần.”

“Ha ha, nam hài tốt.” Ta tiếp lời nói: “Nhi tử là áo bông nhỏ tri kỷ của phụ thân.”

“Tứ nương nàng muốn nhi tử?” A Lăng kỳ quái, không phải ai cũng đều thích nữ nhi sao?

“A Lăng, chàng sinh, nhi tử nữ nhi đều được.”

Ngũ lang hái được chùm nho, ngoắc tiểu nha đầu: “Tuyệt nhi, đến chỗ cậu này, cậu cho cháu nho ăn.”

“Cậu.” Tiểu nha đầu ngọt ngào ngây thơ kêu một tiếng, lại lắc lư đi qua. “Dì Nhạc, chú Hồng.”

“Tuyệt nhi ngoan.”

“Đến đây, Tuyệt nhi, dì dẫn cháu đi chơi.” Lý Nhạc ôm lấy Tuyệt nhi, cùng Ngũ lang đi trên đường chơi.

Ta giúp đỡ a Lăng đến trong cửa tiệm làm, Diệp Hồng cũng đang cầm đồ may thêu y phục nhỏ.

“A Lăng, mới vừa rồi chàng vẫn chưa ăn, hiện giờ muốn ăn cái gì không?”

“Vẫn không có khẩu vị, chỉ muốn ăn chút chua gì đó.”

Chua, chua, nhưng chỉ ăn quả mơ nhỏ gì đó cũng không được, phải có một món chính mới được. Ta ở phòng bếp xoay quanh, chua? Mỳ sợi?

A, ta đúng là đầu heo, làm sao lại quên mất mỳ thịt băm cải xanh chứ? Liệt kê lại các món mỳ a, vừa giải nhiệt lại kích thích vị giác.

Nói làm là làm, trước xào thịt băm xong mức ra, lại xào cải xanh, chờ xào cho cải xanh bớt hơi nước, đổ thịt băm đã xào xong vào, thêm đồ gia vị, mức ra chuẩn bị. Lại nấu một chén mì, nấu chín vớt ra, bỏ thêm hai muôi lớn cải xanh xào thịt băm đã nấu xong, rưới canh nóng lên, vị chua xông vào mũi, lập tức khẩu vị mở rộng ra, xong!

“A Lăng, nếm thử xem, thế nào?” Ta chờ đợi nhìn hần.

A Lăng uống trước chút canh, không tồi, lại ăn một miếng mỳ, “Ăn thật ngon, một chút cũng không ngấy, chua chua, ăn xong còn muốn ăn nữa.”

Ta nhìn a Lăng ăn sạch mỳ, cũng uống xong canh rồi, không tệ không tệ, như vậy cũng tốt.

Như vậy, lại có thể thêm một loại mỳ bán.

“Phụ thân, cho cha ăn.” Nha đầu bắt công đưa cho phụ thân nhà mình một miếng bánh xốp đường trắng.

“Chơi vui không?” A Lăng ôm tiểu nha đầu.

“Thật nhiều người, chơi thật vui nha.” Vui đến quên cả trời đất.

“Tứ nương, nghe nói yết băng rồi, cũng không biết đại tỷ của ta thế nào?” Lý Nhạc có chút bận tâm người đại tỷ của nàng đã rời nhà vài năm kia.

“Đợi chút đi, cuối cùng sẽ có tin tức.” Ta suy nghĩ thời gian không sai biệt lắm đi? Ta tuy rằng không quan tâm quốc gia đại sự, nhưng luôn có thể nghe được một ít tin tức.

Tuy trấn Vọng Liễu chỉ là một trấn nhỏ, nhưng vài năm này cũng phồn hoa không ít, dù sao chiếm đường chủ đạo, từ nam chí bắc cũng đều dừng lại nghỉ chân một chút, bất quá tự nhiên cũng linh thông hơn.

“Haizzz –” Lý Nhạc thở dài, mấy năm này, phụ thân nhà mình không biết khổ bao nhiêu lần, nữ nhi đi ngàn dặm cha lo lắng!

Nữ nhi nhà ta còn nhỏ, đợi nàng lớn, chỉ cần không gây tai họa cho hàng xóm láng giềng, có thể nuôi sống chính mình, sẽ tùy nàng đi thôi. Cái gì vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc, đều là chó má, ta mới không lạ gì. Phu lang hài tử tình cảm nồng nàn trên đầu giường đặt gần lò sưởi, mới là cuộc sống tốt nhất.

Một tiểu viện, trồng mấy loại cây, trước cửa dòng suối nhỏ chảy qua, trên bắc một cây cầu nhỏ, cá bơi lội, gột rửa chân, thả diều, treu chọc đứa nhỏ, nhìn ống khói bếp bay lên, cùng tiếng cười của người nông dân xuống ruộng trở về, đây mới là mục tiêu cuối cùng của đời người!

“A Lăng, nằm một lát.” Ta chuyển ghế nằm ra, đặt ở trong sân, ánh mặt trời ấm áp, thật thoải mái.

“Vừa ăn xong lại nằm, sẽ mập.” A Lăng vuốt lưng áo rõ ràng rộng thêm vài vòng.

“Làm sao có thể.” Ta phản bác, mang thai phải nghỉ ngơi nhiều chứ sao.

“A Lăng à, từng nghe một câu này chưa: chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc sống, chính là ăn no rồi việc phơi nắng!”

“Ha ha.” Mọi người đều cười.

“Nàng chỉ ngại biện.” A Lăng nín cười.

Ta vội giúp đỡ hần nằm xuống, lại đắp chăn mỏng lên. Cuối thu rồi, trời cũng lạnh, phải chú ý giữ ấm. Kỳ thật, lý tưởng của ta là làm một sâu gạo ngồi ăn rồi chờ chết, nhưng trăm ngàn lần không thể nói ra như vậy được.

“Lý Nhạc, ta giống như thấy đại tỷ người.” Một đại thẩm ở ngoài cửa tiệm kêu.

Cái gì? Lý Nhạc lập tức chạy ra, một phát túm được quần áo của đại thẩm kia: “Triệu đại nương, người nói cái gì? Ở đâu?”

“Ta nhìn thấy trên đường, cười ngửa, còn mang người, ta nhìn giống, không dám nhận.”

“Lý Nhạc, người vẫn là trở về nhìn một chút đi, xác định được mới tốt.” Ta cảm thấy tốt nhất đi xem, bằng không đoán hồi lâu cũng vô dụng.

“Ta đây đi về trước nhìn xem.” Lý Nhạc nóng nảy, nhắc chân bước đi.

Ta mời Triệu đại nương tiến vào uống trà, ăn chút điểm tâm, cũng cảm ơn bà nhiệt tình tới thông báo.

“Ta phải trở về, trời không còn sớm.” Triệu đại nương đứng dậy cáo từ.

Ta đột nhiên nhớ tới, trong nhà còn có chút đồ, không bằng nấu cho dì cả là được. Gói xong hai túi vải, lại chia thịt heo, điểm tâm thành hai bao. Cũng tặng Triệu đại nương một miếng thịt, nhờ bà mang về dùm.

Nếu người nọ thật sự là Lý Hân, đích thị là thi đỗ rồi, áo gấm về nhà đi. Quên đi, trước không nghĩ, ngày mai sẽ biết kết quả.

Nhớ tới hôm kia Diệp Hồng nói trong miệng không có khẩu vị, muốn ăn chút đồ ăn với cơm gì đó, nhìn thấy đậu tương và lạc dì cả đưa tới, linh quang chợt lóe, có. Bởi vì chúng ta đều đưa cho dì cả trồng rồi, cho nên mỗi khi đến thu hoạch vụ thu, dì cả đều đưa cho chúng ta một ít đậu tương và lạc, bình thường có thể nếm thử ăn vặt.

Đậu tương cho vào nồi trước, thêm nước nấu nhừ, vớt ra để lạnh. Trong nồi đổ nhiều dầu, thêm vào tôm khô, đảo lên xào, thả gừng thái sợi, hành cắt khúc, ớt khô cắt thành đoạn. Lại thêm vào một ít tương đậu, lửa nhỏ chút, trong tay không ngừng khuấy theo một hướng, cuối cùng đổ đậu tương đã nấu xong vào, tiếp tục khuấy, ước chừng sau hai ba phút, là được. Ăn một miếng, vừa thơm vừa cay, thật không tồi!

Chờ không có khách, chúng ta bắt đầu làm cơm nhà mình. Đã có tương rồi, đương nhiên không thể thiếu bánh nướng áp chảo.

A Lăng ở trong nhà trông Tuyết nhi, ba chúng ta hợp tác. Bên này xào đồ ăn, bên kia làm bánh nướng áp chảo, đợi được hơn mười cái bánh nướng xong, lại nấu một nồi canh trứng hầm đậu, cơm chiều đã xong.

Dọn xong cái bàn, liền bắt đầu.

Cầm một cái bánh, phết tương, đặt thêm dưa chuột cắt sợi lên trên, hành lá xắt sợi, khoai tây thái sợi đã xào chín, cuộn lại, đưa cho a Lăng. Vui vẻ nhìn a Lăng cắn một miếng lớn, cũng không khó chịu, lại bưng canh tới, cẩn thận nhen. Chúng ta đều bắt tay cuộn lại, tương cay, rất thơm ngon, bánh đủ dẻo, ăn rất thú vị, canh lại loãng, ăn xong mọi người mặt mày hớn hởi, ha ha.

Rửa mặt xong, thì đi ngủ sớm, bởi vì a Lăng mang đứa nhỏ dễ bị tỉnh, lại sợ Tuyết nhi ngủ không thành thật, nên cho con bé nằm trên giường nhỏ ở trong phòng. Nhìn Tuyết nhi ngủ, chúng ta cũng chuẩn bị ngủ, cởi áo khoác cho a Lăng, kéo chăn lại, ta chui vào, ôm a Lăng, nhẹ giọng nói, “A Lăng, nhi tử ta tên là gì thì tốt đây?”

“Không nhất định là nhi tử, lỡ như là nữ nhi thì sao?”

“Nhất định là nhi tử, mau ngấm lại gọi là gì thì tốt.”

“Nàng lại lười rồi, nữ nhi vẫn do ta đặt đây này.”

“A Lăng thông minh thôi!” Người nào đó mặt không hề đỏ.

“Không được, vẫn để nàng đặt, không được lười!” Vẻn miệng lên, làm nũng.

“Được được, ta đặt.” Người nào đó nịnh nọt nói. “Vậy kêu Bảo nhi, bảo trong bảo bối.”

“Nàng —” Phẫn nộ rồi: “Nàng quá lười rồi, không học vấn không nghề nghiệp. Trời ạ, lúc ấy sao ta lại coi trọng nàng chứ? Còn cảm thấy khắp nơi đều tốt, ta nhất định là hoa mắt, ừm, nhất định là vậy!”

“Hu — a Lăng chàng ghét bỏ ta, ta không muốn sống.” Giả khóc.

“Nha, không biết xấu hổ, nữ nhi đã lớn như vậy rồi, sao nàng giống như nam nhân nhà người ta vậy. Ta vừa nói chơi thôi, Tứ nương nàng tốt nhất, mọi chuyện đều làm cho ta, cưng chiều ta, sao ta có thể không biết chứ?”

“Vậy chàng còn để cho ta đặt tên cho nhi tử, ta sẽ đặt nữa nha.”

Xoa trán, Tứ nương sao càng ngày càng — ngây thơ, đúng, chính là ngây thơ, “Được được, vậy kêu Bảo nhi, tương lai đứa nhỏ trách nàng, sẽ không được trách ta nha.”

“Ừ ừ, Bảo nhi, bảo bối nhà chúng ta.” Ta gật đầu.

“Bảo bối nhà chúng ta...” A Lăng mặc niệm, liền Bảo nhi.

24. Chương 24: Lại Đưa Tiễn

Editor: Puck - Diễn đàn

Qua hai ngày, mới gặp lại được Lý Nhạc.

“Lý Nhạc, là tỷ người sao?”

“Đúng là tỷ ta, tỷ ấy thi hội thi được tốt, làm con dâu lão sư tỷ ấy.”

Ta gật đầu, chuyện như vậy rất thường gặp chứ sao, “Vậy cũng không tệ, sau đó thì sao?”

Lý Nhạc hơi buồn bực: “Lão sư tỷ ấy đề cử tỷ ấy vào trong phủ Tri phủ làm phụ tá gì đó, ba năm sau lại thi gì mà Trạng nguyên.”

Chần chờ một chút, Lý Nhạc nói tiếp, “Tỷ ấy định đón chúng ta qua ở.”

“Người phải đi?” Ngủ lang mở to hai mắt.

“Ta không muốn đi, ta thích ở đây, cuộc sống như thế.” Ta còn thích chàng, Ngủ lang, ta đi, gặp lại chàng sẽ khó khăn.

Nhất thời đều im lặng, Lý Nhạc nhất định rất khó xử đi? Một bên là người thân, một bên là cuộc sống mà mình muốn.

“Lá rụng cũng phải về cội!” Lúc Lý Nhạc đi, ta lớn tiếng cảm thán một câu, hy vọng nàng có thể hiểu.

“Lá rụng về cội? Có ý gì?” Lý Nhạc vừa đi vừa nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng toét ra, như vậy có thể lưu lại chứ?

“Nương, tỷ, con không muốn đi cùng mọi người.” Lý Nhạc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người một nhà.

“Nha đầu chết tiệt kia, là không bỏ được tên tiểu tử Liễu gia đúng không? Những năm này người một mực ở nhà bọn họ, còn không phải vì hắn?” Lý đại nương đúng là quá thông minh!

“Đúng thì thế nào!”

“Từ từ nói, a Nhạc, đừng mạnh miệng với nương con.” Lý đại bá vội vàng hòa giải.

“Cưới ai mà không giống vậy, ta cưới nhi tử của ân sư, còn không phải sống thật tốt?” Lý Hân mở miệng nói. di3n~d@n'13q21y”d0n

“Tỷ, từ nhỏ muội đã thích hắn, đợi nhiều năm như vậy, khó khăn lắm hắn mới trưởng thành, tại sao muội có thể buông tha chứ?”

“Vậy thì cưới hắn, cùng đi là được, gả thê theo thê.”

“Không được, Ngũ lang sẽ không đồng ý.” Lý Nhạc một miệng phủ quyết, “Ngũ lang chắc chắn sẽ không rời khỏi tỷ tỷ của hắn, lại nói Ngũ lang còn chưa đồng ý gả cho muội đâu?”

Cái gì? Nói hồi lâu như vậy đều toi công, đây còn là chuyện làm chưa chu đáo.

“Vậy đừng nói, cùng đi.” Giọng điệu Lý Hân thật cứng, “Lại nói qua mấy năm, chờ ta đậu Tiến sĩ, nhà nàng ta cũng không xứng với muội, còn nhiều công tử thế gia muốn gả cho muội, Ngũ lang này nhiều lắm chỉ làm người hầu cho muội.”

“Tỷ tỷ nói gì vậy?! Muội không cưới người khác, muội chỉ muốn một Ngũ lang thôi.”

“Nữ nhân tam phu tứ thị vô cùng bình thường, hễ là nhà có chút gia thế, nhà nào mà không cưới nhiều người? Nhiều lắm là muội cưng chiều hắn là được rồi.” Lý Hân rất khinh thường nói.

“Nương, cha, con muốn lưu lại. Không phải đều nói lá rụng về cội sao, con ở lại đây, tương lai hai người khi nào muốn trở về, cũng có chỗ ở.” Lý Nhạc nhịn tức, nói ra tính toán của mình.

“Cái này —” Lý đại nương chần chừ, đều nói lá rụng về cội, tương lai cũng không thể sẽ không trở lại chứ? “Chúng ta suy nghĩ một chút.”

“Đến chỗ con còn tốt hơn nơi hang cùng ngõ hẻm này nhiều, nương người còn nghĩ gì đây.” Lý Hân không kiên nhẫn, nhà rách này có gì hay mà luyến tiếc?

“Ồ vàng ồ bạc không bằng ồ rơm nhà mình, nương người không trở lại, bà nội ông nội còn ở đây đó?” Lý Nhạc nặn ra tất cả tế bào não.

Đúng vậy, đều đi hết, ngày lễ ngày tết, ai viếng mồ mả cho cha nương đây? Lý đại nương cũng do dự.

Lý Nhạc vừa nhìn sắc mặt nương và cha, liền biết chuyện tám phần đã xong rồi, “Con lưu lại, có thể coi chừng nhà, lại có thể thay nương hiếu kính bà nội bọn họ.”

Suy nghĩ một chút lại ới: “Nếu cha nhớ con, để cho người gửi thư, con đi thăm mọi người, từ đây đến Tế An phủ cũng chỉ chừng mười ngày, đúng không tỷ?”

“Được rồi, như vậy cũng tốt.” Tất cả mọi người đồng ý.

“Hân nhi còn có thể ở nhà mấy ngày, chúng ta mời mọi người ăn bữa cơm đi, phải đi, cũng nói lời từ biệt, dù sao là nơi sinh sống cả đời.” Lý đại bá đề nghị. dieendaanleequaydonn

“Cũng được, trong hai ngày này đi!”

“Ngũ lang, ta không đi, người vui mừng chứ?” Sáng sớm Lý Nhạc đã chạy tới, cười thấy rằng không thấy mắt.

“Người có đi hay không, liên quan gì đến ta?” Ngũ lang liếc mắt một cái, ta chỉ lo lắng ít đi một cu li mà thôi.

“Sao thuyết phục được bọn họ?” Ta rất ngạc nhiên, muốn giải quyết được nương và tỷ tỷ nàng, độ khó hơi cao!

“Ôi chao, nói đến miệng ta đây cũng khô, nhiều năm như vậy cũng chưa từng khản trương như thế, cuối cùng thuyết phục được.” Lý Nhạc tỏ vẻ cuối cùng thắng lợi, “Cũng may nhờ nói trúng đáy lòng nương, Tứ nương người thật giỏi.”

Ta vội che miệng nàng, “Không cho nói, nếu không nhà người còn nói ta dạy người, vậy ta có thể có tội.”

“Ha ha...”

Ta thừa nhận ta cũng có lòng riêng, Ngũ lang gả cho nàng, ta cũng yên tâm. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, phẩm hạnh đều biết, lại ở bên cạnh mình, như thế nào cũng tốt. Chỉ có điều, chủ yếu nhất vẫn chính là Lý Nhạc khẳng khái một mực với Ngũ lang, nhưng không biết Ngũ lang nghĩ như thế nào, nhìn dáng dấp vẫn đề không lớn, chỉ có điều vẫn phải tìm thời gian hỏi một chút. Ừm, vẫn để cho a Lăng đi hỏi đi, dù sao bọn họ là nam nhi gia dễ nói chuyện.

Bữa tiệc Lý gia bắt đầu, ta cũng mang theo a Lăng và Ngũ lang, ôm Tuyết nhi đi. Diệp Hồng nói không quen cũng không muốn đi, ta liền kêu hắn đóng kỹ cửa tiệm, ở trong nhà ngây ngô là được.

Mặc dù chúng ta lên trấn trên ở, nhưng bình thường cũng sẽ trở về, người trong thôn cũng thường lên trấn trên, có lúc còn có thể đến trong cửa tiệm của chúng ta nghỉ chân một chút, uống chút trà, vì vậy đều rất quen thuộc. A Lăng ôm Tuyết nhi, bị những phu lang gả cho người kia kéo sang bên, nói tới chuyện dạy con, phu lang chung đụng gì đó.

Mặc dù chúng ta rất khiêm tốn, vẫn là người thành danh, trở thành thê phu kiểu mẫu. Trùng hợp trong bát quái, cũng có thể nghe được không ít giọng điệu hâm mộ trong những người đó.

Chúng ta cũng không để ý tới người ngoài bàn luận, đóng cửa lại sống cuộc sống của mình là được rồi, quản chi gió bọn họ nói người ta như thế nào! die~nd a4nle^q u21ydo^u

Để Ngũ lang đi chơi với các bạn, ta cũng ngồi vào trong nhóm các tỷ tỷ a di, nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng xen vào đôi câu. Thật hài hòa, trong bình tĩnh hiểu ra, ta giống như trở lại trước kia lúc ở nhà, nói tới chuyện nhà, bình thản, chân thật.

Ngô đại nhân trấn thủ mới tới, đặc biệt bày tiệc trong tiệc rượu trong Bách Hương cư tửu lâu tốt nhất trên trấn, cùng với người có danh vọng ở trấn trên, làm tiệc đưa tiễn cho Lý Hân, một nhà Lý gia đều đi, nghe nói rất náo nhiệt.

“Nhạc nhi, về sau đi thăm chúng ta.”

“Nhạc nhi, hu hu...” Lý đại bá lau nước mắt.

Ta cũng quen những đại thúc kia chính là khóc lóc rồi rít, không cảm thấy hồng mắt.

“Con biết rồi, con nhất định sẽ đi!” Lý Nhạc nói.

Xe ngựa dần dần xa, chúng ta cũng nên trở về. Thật ra thì ta rất ghét cảnh tượng đưa tiễn, buồn bực không biết nói sao.

Cuộc sống vẫn phải trôi qua, tất cả trở về trước kia.

Ba người bọn họ trông nom cửa tiệm, ta chăm sóc a Lăng, bắt tri bắt giác, bụng của a Lăng càng lúc càng lớn, ta càng trở nên cẩn thận.

Suy nghĩ một chút, ta tìm tiền tích góp những năm này, hơn ba năm, kiếm không ít tiền, năm ngoài ta liền tốn ba mươi lượng, mua hoàn toàn cửa tiệm này, không cần tiếp tục mượn, hiện giờ tiền tích góp còn có tám

mười lượng. Tính toán một chút, lấy ra bốn mươi lượng, gói kỹ. Lặng lẽ thương lượng một chút với a Lăng, ta đến trong cửa tiệm kêu Lý Nhạc.

“Tứ nương, có chuyện gì sao?”

“A Nhạc, mấy năm nay nhờ có người, cái này người cầm.” Ta đưa bọc nhỏ qua.

“Cái gì vậy?” Lý Nhạc mở ra nhìn, “Tứ nương, nhiều như vậy, ta không thể nhận! Lại nói, các người còn bao ăn ở.”

“A Nhạc, người cầm đi, người cũng không nhỏ, nên tính toán một chút. Ta nghe nói tiệm tạp hóa bên cạnh định đóng cửa, người nghĩ cách mua xuống, sau này cũng coi như có nghề nghiệp.”

“Cái này —” Lý Nhạc chần chờ.

“Người không phải vẫn còn định trở về trồng trọt chứ? Địa tô cho người khác trồng, hàng năm thu chút tiền thuê là được.” Ta rèn sắt khi còn nóng, “Ngũ lang cũng đã trưởng thành, có thể lập gia đình!”

“Được, ta đi làm!”

Bạn học Lý Nhạc vẫn rất có tiềm lực. Không tới mấy ngày, đã tuyên bố tin tức tốt cho mọi người, nói là đã mua cửa tiệm bên cạnh, trước cho mượn một thời gian, chờ sau khi a Lăng sinh xong, trong cửa tiệm có thể bớt bận rộn, nài nỉ lại dời qua.

Hiện giờ, bụng a Lăng, thành đối tượng mọi người nhìn chăm chăm, sẽ chờ năm sau tiểu cục cứng ra đời.

25. Chương 25: Tâm Sự Của Ngũ Lang

Editor: Puck - Diễn đàn

Bông tuyết bay bay, lại một năm nữa tới. A Lăng nâng cao bụng hơn sáu tháng, tản bộ trong tiểu viện. Tuyết trong sân đã sớm xúc lên, đắp thành người tuyết. Tuyết nhi cũng ba tuổi, một thân xiêm áo đỏ thắm, thật vui mừng chạy trong sân

“Cha, cha, pháo trúc, đốt.” Tiểu nha đầu giơ pháo trúc chạy về phía cha con bé.

Quá nguy hiểm, ta vội kéo a Lăng qua, “Kêu dì Nhạc đốt cho con.”

Ta không dám đốt pháo trúc, trước kia đều núp xa xa.

“Dì Nhạc —” Tiểu nha đầu quả nhiên thông minh.

“Chú — Đùng!” Pháo trúc bay lên.

Cùng với tiếng pháo trúc gần gần xa xa, thật náo nhiệt, lại một năm nữa.

“Được rồi, đều tới dùng cơm thôi.” Diệp Hồng và Ngũ lang bày xong cơm.

Diệp Hồng cũng không nhỏ, nên tính toán cho hần một chút rồi, cũng không biết bản thân hần nghĩ như thế nào, haizzz, tốt nhất theo duyên đi, dù sao chuyện của hần chúng ta cũng không tiện hỏi tới.

Vô cùng náo nhiệt ăn cơm tất niên, vừa cười náo một trận, nhìn thấy a Lăng hơi mệt mỏi, liền dừng lại.

Lưu lại mấy người bọn họ đón giao thừa, ta và a Lăng trở về phòng nghỉ.

“Như thế nào, khá hơn chút nào không?” Ta xoa chân cho a Lăng.

“Tốt hơn nhiều.” A Lăng giật giật chân, ừm, không còn tê dại như vậy.

“Muốn ngủ không?” Dựng phu phải nghỉ ngơi nhiều, bảo đảm đầy đủ giấc ngủ mới phải.

“Ta —” A Lăng túm lấy tay áo của ta. die nda nle equ ydo nn

“?”

“Ta muốn —” A Lăng ấp a ấp úng nói không được nữa.

“Muốn cái gì? Đều là phu thê già, có gì không thể nói?” Ta kỳ quái.

Mới ba năm, nào phải phu thê già? Lam Lăng bĩu môi.

Một tay đưa tới, kéo đai lưng của ta ra, lại giật áo ngoài của ta ra.

Ngất, hiểu rồi, có gì mà ngại nói, cũng không phải lần đầu? Được rồi, cẩn thận một chút là được.

Nhẹ nhàng cởi quần áo, tránh cái bụng bự, cúi người xuống. Chỉ chốc lát sau, liền truyền ra âm thanh nhàn nhạt thật thấp. Dù sao Tuyết nhi ở bên cạnh dì Nhạc của con bé, vậy thì — thỏa chí đi!

Thấy không có buôn bán gì, ta cho a Lăng ánh mắt, hần đáp lại ta một cái, ý là hiểu.

“Ngũ lang, đi nói chuyện với tỷ phu của đệ đi, ở đây có tỷ là được rồi.” Ta nhận lấy khăn lau, bắt đầu lau bàn.

Ah, sao hôm nay lại gọi ta đi bình thường không phải đều là bản thân dính chặt lấy sao? Ngũ lang bồn chồn, trong miệng nói: “Đệ đi.”

“Ngũ lang vào nói.”

“Có việc gì thế, tỷ phu?” Ngũ lang đỡ tỷ phu bảo bối của mình vào trong phòng.

A Lăng dừng một chút, sắp xếp lại ngôn từ: “Ngũ lang, năm nay đệ mười lăm đi?”

Ngũ lang gật đầu, không sai, có vấn đề sao? Tò mò mở mắt to nhìn tỷ phu.

“Khụ khụ.” A Lăng ho khan, lần đầu tiên nói chuyện này, thật đúng là có phần nói không ra được, “Ngũ lang đệ xem, người lớn giống như đệ đều phải dính hôn, đệ có người trong lòng chưa?” d1en d4nl 3q21y d0n

Cái gì? Mặt Ngũ lang đỏ lên.

“Tỷ đệ kêu huynh nói.” A Lăng không được tự nhiên quay mặt sang, đúng là hơi thẹn thùng, “Tỷ đệ nói, nếu đệ có người trong lòng, tỷ cho đệ thành thân.”

“Tỷ phu huynh nói cái gì vậy?” Ngũ lang bụm mặt chạy, “Tỷ tỷ hư này!”

Có ý gì? A Lăng sững sốt, cuối cùng là có hay không có? Chẳng lẽ là — xấu hổ? Giống như năm đó khi nghe được Tứ nương nói thích mình vậy?

Không lâu lắm, chỉ thấy Tứ nương vén rèm đi vào.

“Như thế nào như thế nào?”

“Không biết.” A Lăng xòe bàn tay, “Ta vừa mới hỏi thăm, hần liền chạy.”

“Vậy chàng thấy có hy vọng không?”

“Có phải xấu hổ không? Hần bụm mặt chạy, còn nói nàng là ‘Tỷ tỷ hư’.”

Cái này, cái này, lại quan sát chút đi.

Tỷ tỷ hư, tỷ phu hư, sao lại hỏi người ta cái này. Ngũ lang nằm trên giường, dùng chăn phủ kín đầu.

Cái gì gọi là người trong lòng? Là như tỷ tỷ và tỷ phu sao?

Lý Nhạc rất tốt với ta, ta thích, nhưng Ngô tiểu thư ngày đó cũng tốt! Người ta đáng đẹp, lại có lễ phép, nói chuyện cũng dễ nghe, nàng ấy, nàng ấy còn nói rất yêu, yêu thích ta đó. Ta cuối cùng nên làm gì bây giờ? Đều là tỷ tỷ hư, khiến cho người ta thẹn thùng rồi.

“A Nhạc, mấy ngày nay người làm sao vậy, Ngũ lang cũng không quá thích hợp, sao lại cứ thích chạy trên đường?” Trạng thái a Nhạc không tốt lắm, còn chưa từng nhìn thấy nàng ấy như vậy, giống như — món rau dưới mặt trời, ỉu xiu.

“Tứ nương.” Lý Nhạc quay mặt sang, “Khoảng thời gian trước Ngũ lang gặp được nữ nhi của Ngô đại nhân, người nọ luôn tới tìm hần, cùng ra ngoài chơi.”

Hả, chuyện lớn như vậy, sao ta không biết? dinendian.lsqid]on

Vấn đề nghiêm trọng, cũng không thể mặc cho sự tình phát triển, nữ nhi của Ngô đại nhân này, cũng không phải mỗi nhân duyên tốt đâu nhé!

Lại nói phải nói từ ba năm trước đây, sau khi Diệp đại nhân từ quan, Ngô đại nhân trấn thủ mới đã tới.

Nghe nói Ngô đại nhân này, có hai nữ ba nam, đại nữ nhi, cũng chính là vị Ngũ lang biết, Ngô Thần Dư Ngô đại tiểu thư. Truyền thuyết nhân tài phóng khoáng phong lưu nhất, học sách hay viết chữ rất đẹp, là người hiền hòa không kiêu căng, có thể nói đến miệng ngọt như mật, dự được không ít lòng nam nhi Trong nhà đã có hai vị thị quân, chưa cưới chính phu, ngoài ra có vô số hồng nhan tri kỷ.

Có câu nói: Trong vạn bụi hoa, từng mảnh đều dính vào người. Tuy nói nữ tử nơi này đều tam phu tứ thị, nam tử cũng tam tòng tứ đức, cũng không có gì không đúng, nhưng người này không thích hợp với Ngũ lang đâu, ta cũng không thể cho phép Ngũ lang và người khác chung một thê.

May mà Ngũ lang và nàng ta quen biết thời gian không lâu, nên còn chưa tới một bước kia, còn nhanh chóng cắt đứt mối này sinh!

“A Nhạc, sự tình hơi phiền toái, người thấy Ngũ lang lại chạy ra ngoài, liền ngăn cản, nhưng ngàn vạn lần đừng xung đột với hần.” Ta cẩn thận dặn dò.

“Ta đi khuyên hần, kêu hần đừng lui tới với Ngô tiểu thư nữa, bọn họ không thích hợp.” Lý Nhạc đề nghị.

“Ngàn vạn lần đừng vậy, a Nhạc, chuyện này người không thể nói, nếu không hần trách người sẽ không tốt.” Ta trầm tư, “Để ta nói, ta là tỷ hần, giữa chúng ta không có thù cách đêm, như thế nào hần cũng sẽ không thật sự không để ý đến ta. Mà người không được, hần mà dè oán hận lên người, sẽ không tốt.”

“Ừm, ta biết rồi.”

Tình huống như thế, đã từng nhìn thấy nhiều trong tiểu thuyết. Một khi không tốt, lòng nghịch phản sinh ra, thì càng hồng бет, nhất là không thể để cho người trong cuộc đi nói. Ta phải cẩn thận cân nhắc, tranh thủ thời điểm thuận lợi đến giải quyết sự tình mới phải.

“Tứ nương, sao mặt ủ mày ê?” A Lăng vịn eo đi tới, một tay còn dắt theo Tuyết nhi bảo bối của hần.

“Haizzz, Ngũ lang có thể có cảm tình với Ngô tiểu thư rồi, nhưng người kia vốn không dựa vào được.”

Tuyết nhi làm ồ trong lòng ta, khó được khéo léo nghe chúng ta nói chuyện.

“Ta cũng nghe nói vậy, Ngô tiểu thư này giỏi dụ dỗ nam nhi gia vui vẻ nhất, lưu tình khắp nơi, cũng không phải phu quân tốt.”

“A Lăng, vẫn là thê chủ nhà chàng tốt, phu quân tuyệt đối!” Xoèn xoẹt, khoe khoang càng mạnh hơn.

“Đi! Chỉ lắm mồm! Nói chuyện chính đi.” A Lăng cho ta một cái tát, nhẹ nhàng.

“Hay lắm.” Ta bắt lấy cái tay làm loạn kia, đặt vào trong lòng xoa xoa, thuận tiện vuốt ve tay Tuyết nhi cũng đưa ra sờ tay cha mình. Nhóc con, giành với ta? Cũng không nhìn xem con do ai sinh?

Nói đại khái cho a Lăng cách nghĩ của ta, a Lăng cũng có khi đưa ra ý kiến, cũng không sai biệt lắm, bé trai mới biết yêu, không khó giải quyết lắm đúng không? Huống chi ta đây một thiên tài ra tay, một đánh hai.

Đã ăn cơm trưa, lưu lại Diệp Hồng và Lý Nhạc để ý cửa tiệm, a Lăng mang theo Tuyết nhi phơi nắng trong sân. Ta lấy có chút việc, trong ánh mắt mong đợi của mọi người, kéo Ngũ lang vào trong phòng của hần.

“Tỷ, tỷ sao vậy?” Ngũ lang chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta.

“Tỷ có chuyện hỏi đệ, chúng ta từ từ nói” Thái độ rất quan trọng, ta chỉnh chậm giọng.

“Tỷ tỷ nói, đệ nghe là được.” Ngũ lang cũng ngồi ngay ngắn.

Sắp xếp lại câu từ một chút, chúng ta bắt đầu lần nói chuyện chính thức đầu tiên sau từng ấy năm tới nay.

26. Chương 26: Không Phải Là Môi Nhân Duyên Tốt!

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ngũ lang, tỷ nghe nói, gần đây đệ luôn đi chơi với Ngô đại tiểu thư?”

“Lý Nhạc nói?” Ngũ lang nóng nảy.

“Không phải. Tỷ tỷ đệ cũng không phải người không có lỗ tai mắt?”

“Dạ, nàng ấy rất tốt.” Ngũ lang nhỏ giọng nói.

“Tốt bao nhiêu? Để tỷ tỷ nghe một chút, nếu như thật sự tốt, tỷ sẽ không nói gì.”

“Cái này —”

“Tỷ còn có thể đối xử không tốt với đệ sao?”

“Dáng vẻ nàng ấy đẹp mắt, lại thông minh.”

“Vậy càng trên hoa gheo nguyệt.”

“Nàng ấy nói chuyện rất êm tai, nghe rất vui vẻ, ngọt giống như ăn mật.”

“Đó là miệng lưỡi trơn tru, thủ đoạn lừa gạt nam trẻ tuổi ngu ngốc.”

“Nàng ấy nói đệ đáng yêu, khiến người thích.”

“Nàng ta đều nói vậy với nam tử khác.”

“Nàng ấy còn nói muốn kết hôn với đệ.”

“Nàng ta còn nói vậy với rất nhiều nam tử khác.”

“Không, nàng ấy chỉ nói với một mình đệ.”

“Nàng ta chính là nói như vậy với mỗi nam tử.”

“Nàng ấy còn nói sẽ hưu thị quân ở nhà, chỉ cần một mình đệ.”

“Hôm nay nàng ta có thể vì đệ mà hưu người khác, ngày mai có thể vì người khác mà bỏ đệ.”

“Nàng ấy sẽ không!” die nd da nl e q uu ydo n

“Sao biết được?”

“Tỷ!”

“Trong miệng nàng ta nói thích đệ, xoay người liền ôm người khác?”

“Nàng ấy không có!”

“Thật sự không có!”

“Tỷ! Nàng ấy tốt như vậy, sao tỷ có thể nói nàng ấy như vậy?”

“Tỷ nói đều là lời nói thật.”

Mắt thấy cục diện hơi bế tắc rồi, ta vội thả lỏng xuống, đưa nước trà qua cho Ngũ lang.

“Ngũ lang, nhớ một câu nói: Thà tin rằng trên đời có quỷ, cũng đừng tin cái miệng kia của nữ nhân.” Kinh điển đây nè.

“Phi!” Ngũ lang phun một ngụm trà, “Đệ đi nói cho tỷ phụ.”

“Tỷ đương nhiên không giống vậy, đệ đi nói cũng không sợ.”

Không khí lập tức hòa hoãn đi nhiều.

“Ngũ lang, sau khi nàng ta và đệ cùng nhau, còn đi tiểu quan quán sao?”

“Có đi, nàng ấy nói cưới đệ rồi liền không đi nữa.”

“Cưới sẽ không đi, không cưới còn đi? Về sau nàng ta sẽ thật sự không đi? Đệ tin không?”

“Nữ nhân không phải đều đi sao? Tỷ phụ đệ phải tỷ, đó là vận khí của tỷ phụ tốt.”

“Được rồi, coi như đệ có thể tiếp nhận, trong nhà nàng ta có hai thị quân, sau này sẽ còn có nhiều hơn, đệ có thể tiếp nhận không?”

“Đệ —”

“Hôm nay nàng ta vừa mới ôm đệ, ngày mai lại đi ôm người khác, trong lòng đệ còn có thể dễ chịu không?”

“Đệ —”

“Khi đệ vườn không nhà trống, lại lạnh lẽo tịch mịch, nàng ta lại đem xuân ngại ngán trên giường người khác, trong lòng đệ còn dễ chịu hơn sao?”

“Đệ —”

“Khi đệ ngã bệnh không thoải mái, lúc khổ sở, nàng ta lại ôm người khác nói lời ngon tiếng ngọt, đệ sẽ cứ vậy mà chịu đựng sao?”

“Đệ —”

“Đệ đau khổ cay đắng ưỡn bụng, sinh con cho nàng ta, nàng ta lại cùng người khác uyên ương liền cành, sinh ra đứa bé khác, đệ vẫn cứ vậy mà chịu đựng sao?”

“...”

“Đệ tuổi già sắc kém, thanh xuân không còn nữa, nàng ta dẫn từng hồ ly tinh trẻ tuổi về, sủng thị diệt thê, đệ vẫn cứ vậy mà chịu đựng sao?”

“...”

“Đệ vì để cho nàng ta có thể nhìn đệ một cái, đệ tranh giành tình nhân, chanh chua, âm hiểm độc ác tranh đấu với những tiểu thị kia, lại không đổi lấy được một ánh mắt, lấy được chỉ là chán ghét nhiều hơn. Đệ sẽ thay đổi đến chính đệ cũng ghê tởm mình, đệ chịu đựng sao?”

“...”

“Ngũ lang đệ làm sao vậy?” Hơi là lạ, ta quay đầu nhìn lại, Ngũ lang cúi đầu, không nhúc nhích.

“Ngũ lang, Ngũ lang.” Ta cất cao giọng, dùng sức nâng mặt Ngũ lang lên, lại thấy lệ rơi đầy mặt.

“Tỷ —” Ngũ lang nhào vào trong ngực ta, lòng ta thắt chặt, đau lòng muốn chết, nước mắt cũng chảy ra. Ta biết rõ, có một số việc phải dứt khoát, nhưng sẽ tổn thương tới Ngũ lang.

Nhưng đau dài không bằng đau ngắn, ta phải làm như vậy.

Ta không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Một lát sau, tiếng khóc nhỏ dần.

“Tỷ —” Ngũ lang nức nở, “Đệ vừa nghĩ tới những lời tỷ nói, liền chịu không được, đệ không dám nghĩ, đệ sợ!”

“Có tỷ đây rồi, sẽ không có chuyện đó.” Ta nhẹ giọng dụ dỗ.

“Tỷ, sẽ thật sự như vậy sao?”

“Cũng không nhất định, tỷ chỉ nói một chút.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ngũ lang suy nghĩ trong chốc lát, “Tỷ, đệ hiểu rõ, tỷ nói đều là sự thật. Đệ cũng nghe được mấy thúc ông kia nói một chút, chỉ có điều không muốn tin tưởng.”

“Ừm.” Ta không nói nhiều, Ngũ lang phải tự suy nghĩ rõ ràng.

“Tỷ, đệ vẫn khó chịu, đệ thật sự thích nàng ấy, mặc dù không như tỷ tỷ tỷ phụ.”

“Tình yêu đầu tiên của nam nhi gia, thích những tiểu thư có dáng dấp tốt lại có tài phong lưu, là bình thường, chỉ cần đệ hiểu, đó không phải là mối nhân duyên tốt, không cho đệ được hạnh phúc lâu dài.”

“Vậy, người khác có thể sẽ cười nhạo đệ, xem thường đệ không?”

“Dĩ nhiên sẽ không, đau lòng còn không kịp đây.” Ta điểm trán hấn một cái, hai người đều cười.

“Đệ nghĩ thông suốt là tốt rồi, tỷ đi ra ngoài trước, lát nữa ra ngoài ăn gì đó, Diệp Hồng chiền thịt viên.”

“Vâng.”

Ta đi ra ngoài rồi, chừa cho Ngũ lang chút không gian, hấn còn phải tự cân nhắc suy nghĩ.

“Như thế nào?” Ôi trời, làm ta giật cả mình, vừa ra tới đã nhìn thấy N ánh mắt tỏa sáng.

“Trên căn bản không sao, để cho đệ ấy ở một mình một lúc, dù sao đệ ấy đã động lòng, để xuống cũng cần thời gian.”

Phù, mọi người thở phào nhẹ nhõm, như vậy thì tốt.

“Nên làm cái gì thì làm cái đó đi, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, đừng khiến Ngũ lang thẹn thùng.”

“Cậu, đi chơi.” Tuyết nhi đi gõ cửa.

“Tuyết nhi ngoan, cậu con có chuyện, chúng ta không đi quấy rầy cậu con.” A Lăng dụ dỗ Tuyết nhi đi xa.

Haizzz, một chữ tình, phiền toái nhất.

Một buổi chiều, Ngũ lang cũng không ra ngoài, chúng ta trừ lo lắng, cũng không có cách nào.

Mắt thấy trời đã tối, cửa tiệm cũng đóng lại. Ngũ lang cuối cùng đi ra rồi, mắt trừ hơi đỏ chút, cũng không nhìn ra cái gì. Xem ra, thật sự tốt rồi.

“Tỷ, đệ nghĩ xong rồi.” Ngũ lang len lén nói với ta, “Nhưng sau này làm như thế nào?”

“Nói rõ ràng cho nàng ta.” Ta xoa xoa đầu hấn.

Hả? Nói thế nào, nói gì? Ngũ lang sững sốt, “Tỷ, đệ không biết.”

“Ngũ lang, tỷ nói rõ ràng cho đệ, chính đệ cũng đã nghĩ xong, liền nói ý tưởng chân thật của đệ cho nàng ta biết. Nếu nàng ta thật sự hiểu lý lẽ, rồi sẽ hiểu đệ nói đúng. Chủ yếu nhất là, hai người nhất định phải nói rõ, nếu không chỉ thành dây dưa không rõ ràng hơn, sẽ chỉ là hành hạ đối với hai người.”

“Vâng, tỷ, đệ nghe tỷ.” Ngũ lang hạ quyết tâm, “Tỷ tỷ đi theo đệ, đệ không dám.”

“Được, đệ và nàng ta nói chuyện, tỷ ngồi sát vách, đệ không cần phải sợ.” Thêm can đảm rất quan trọng.

Trước kia đọc tiểu thuyết quá nhiều, tình tiết tương tự càng thêm đêm không xuể, cho nên ta cũng tổng kết nhiều N kinh nghiệm, chuyện tình cảm, phải nói rõ ràng, tuyệt đối không thể lưu lại một tia cơ hội tổn thương đến mình. Mặc dù có vẻ hơi tuyệt tình, nhưng đây chỉ biết mang đến nhiều khổ sở hơn, vậy cũng coi như tự bảo vệ mình thôi.

Nếu không có khả năng, vẫn nên lưu loát chút, không phải có lời: Do dự không quyết đoán, sẽ sinh ra hậu họa sao?

27. Chương 27: Cuối Cùng Giải Quyết Rồi

Editor: Puck - Diễn đàn

Cách mấy ngày, Ngũ lang và Ngô tiểu thư hẹn uống trà ở trà lâu. Chúng ta đến trước, đặt hai căn phòng nhỏ. Gọi trà, ta đến phòng cách vách ngồi vào chỗ của mình, lưu lại Ngũ lang ngồi chờ Ngô tiểu thư.

“Tỷ đã đến rồi?” Sát vách truyền tới âm thanh, ta đã uống một bụng trà.

“Ừm.” Giọng nói nghe còn rất dễ nghe, nhất định là Ngô tiểu thư rồi, “Ngũ lang, lần đầu tiên chàng hẹn ta đó, có chuyện gì?”

Ngũ lang lấy khăn tay bọc chút đồ gì đó, để lên bàn, “Dư tỷ tỷ, những thứ đồ này trả lại cho tỷ.”

“Những thứ này đều là ta đưa cho chàng, chàng có ý tứ gì?”

“Ta đã nghĩ, chúng ta không thích hợp, cho nên đồ tỷ đưa, ta cũng không thể nhận.” Ngũ lang đưa khuyên tai, vòng tay cùng một vài món đồ chơi nhỏ, đẩy tới phía đối diện.

“Cái gì không thích hợp, chàng cuối cùng đang nói cái gì?” Trong giọng nói đã có mấy phần tức giận.

“Dư tỷ tỷ, ta nói hoàn cảnh gia thế và ý tưởng của chúng ta đều không giống nhau, chúng ta không có khả năng.”

“Gia thế ý tưởng gì đó ta đều không quan tâm, có phải tỷ tỷ chàng không đồng ý không? Ta đi tìm nàng ấy nói!”

“Là ý của ta, tỷ chậm rãi nghe ta nói, xem có đúng không.”

“Được, ta ngược lại muốn nhìn xem chàng nói làm sao.”

Ngũ lang nâng tách trà lên, suy nghĩ một chút, lấy dũng khí nói: “Dư tỷ tỷ, tỷ là tiểu thư nhà quan, lại có nhiều người ái mộ như vậy, về sau tỷ sẽ không chỉ cưới một phu lang, đúng không?”

“Ta có thể —”

“Đừng nói tỷ có thể làm được, nương tỷ sẽ không đồng ý, huống chi chính tỷ cũng không làm được. Bây giờ tỷ có hai phu thị, hơn nữa với tính tình của tỷ, tỷ chính là sẽ cưới thêm.”

“Ta nói rồi ta có thể hưu bọn họ, cho bọn họ một khoản tiền là được.”

“Bọn họ đi theo tỷ bao lâu, tỷ cứ nói hưu liền hưu, ngày sau ta còn chưa nhất định có thể tốt hơn bọn họ.”

“Vậy không giống nhau, ta thật tâm với chàng, bọn họ do nương đưa.”

“Vậy nương tỷ lại đưa nữa?”

“Ta không muốn là được.”

“Nếu đây không hết thì sao?”

“Ngũ lang, chàng phải hào phóng một chút, nữ nhân tam phu tứ thị rất bình thường, cùng lắm thì chàng làm chính phu, ta cũng chiều chàng nhiều hơn một chút là được, ta đồng ý chàng tạm thời không đi chỗ người khác.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Chính phu thì như thế nào, còn không phải cùng nam nhân khác tranh giành một nữ nhân?”

“Ngũ lang, chàng không cần để tâm như vậy, hễ là nữ nhân có chút tiền đều có mấy người. Huống chi ta là nữ nhi trần thủ, nếu chỉ có một mình chàng, sẽ bị người chê cười.”

Quả nhiên nữ nhân đều không thể tin được, trước còn nói ta chỉ cần một mình chàng, hiện giờ lại muốn ta hào phóng một chút, vẫn là tỷ tỷ nói đúng, nàng ấy thật sự không thích hợp với ta.

“Dư tỷ tỷ, tỷ tỷ ta và tỷ phu rất hạnh phúc như vậy, ta muốn giống như bọn họ.”

“Ngũ lang, cũng chỉ có bọn họ như vậy, chàng xem nhà khác có không?” Ngô tiểu thư tiếp tục tận tình khuyên nhủ.

“Nhất định sẽ có, ta tin tưởng.” Ngũ lang ngẩng đầu lên, nhìn Ngô tiểu thư, “Ta không muốn tranh giành tình nhân với nam nhân khác, hục hặc với nhau.”

“Ngũ lang, nào có nghiêm trọng như vậy, bọn họ đều rất ôn hòa, tính tình rất tốt.” Ngô tiểu thư nhớ tới hai nam tử ngoan ngoãn trong nhà, nào sẽ hại người?

Người cũng không nghĩ đến, như thế nào cũng không thể hại người, cả đời đều ở trên người người, ở trước mặt người dĩ nhiên ngoan ngoãn, kỹ xảo tranh thủ tình cảm mà thôi, nhìn đủ nhiều kịch bản rồi. Ta ở phòng bên cạnh oán thầm nói, đồ háo sắc!

“Dư tử tử, ta không muốn không ta muốn tử ở bên cạnh, tử lại đang bên cạnh người khác, ta không muốn trên người tử dính mùi vị son phấn của nam nhi khác, ta không muốn cả ngày lẫn đêm chờ tử ngẫu nhiên bớt chút ánh mắt.”

“Ngũ lang, chàng nghĩ nhiều rồi.”

“Dư tử tử, tử biết ta nói đều là sự thật.” Ngũ lang nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ta nghĩ chẳng qua chính là, khi ta nghĩ tới người đó, người đó đang ở ngay trước mặt, ta liếc mắt là có thể thấy được, giống như tử tử và tử phu, cho tới bây giờ đều không tách ra.”

“Còn tử có quá nhiều chuyện, quá nhiều người thích tử, tử không thể chỉ thuộc về một mình ta.” Ngũ lang thở dài nói.

“Ta —” Ngô tiểu thư nhớ tới, mình thường đi tham gia các hoạt động xã giao, đó cũng là thân bất do kỷ, kết giao bằng hữu là nhất định!

“Dư tử tử, nếu tử thật sự vì tốt cho ta, liền nghĩ nhiều thay cho ta. Nhốt ta ở trong nhà cao cửa rộng chờ thê chủ về nhà, không phải là ta rồi.”

“Ngũ lang, nhưng mà ta thật sự thích chàng.” Ngô tiểu thư kêu lên.

“Dư tử tử, đừng tìm ta, là ta không tốt.” Ngũ lang đứng lên, “Ta đi trước, Dư tử tử.”

“Ngũ lang —”

“Sao vậy?” Ngũ lang dừng bước chân đã bước qua ngưỡng cửa.

“Chàng cuối cùng có từng thích ta không?”

“...” Ngũ lang trầm mặc một chút, xoay người ra cửa, “Từng thích.”

Ta nghe không sai biệt lắm, vội đi ra, kéo Ngũ lang đã rời khỏi trà lâu.

Ta nên làm như thế nào, thật sự buông tay sao? Mà ta không cam lòng đâu!

Nếu không buông tay, Ngũ lang không vui, lại nên làm gì? Ngô tiểu thư ngơ ngác ngồi trong trà lâu, một hồi lâu không động.

Liếc nhìn đồ trang sức Ngũ lang trả lại trên bàn, nhớ tới lúc mới gặp dáng vẻ đáng yêu của Ngũ lang, đơn thuần như vậy, làm cho người ta không hận được mà thương tiếc. Sau đó chung đụng, càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp được bé trai như vậy. Hiện giờ càng không tham luyện một chút quyền thế, dứt khoát rời đi như thế. Thở dài, cất đồ, xoay người xuống lầu, vẫn nên sống cuộc sống của mình đi, Ngũ lang lưu ở đây lòng là được rồi.

Về đến nhà, Ngũ lang đi vào phòng. Haizzz, nhìn tự nhiên, nhưng vẫn không buông tay được.

“Ngũ lang, có vài lời không có chỗ thả ra, liền đào hố chôn đi!” Ta nói vào khe cửa một câu, nói xong liền đi ra.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, chỉ thấy Ngũ lang đi ra. Cầm một cái xẻng nhỏ, đào xuống chỗ cây nho, sau khi đào một hố nhỏ, nói mấy câu, lại chôn xuống, rồi đứng ở đó không động đậy.

Mấy người trong phòng nhìn lên thò đầu ra, ngừng thở, chỉ sợ kinh động đến Ngũ lang.

“A Nhạc, người có mắt hứng không?” Lý Nhạc vẫn do ta định là chuẩn em dâu, hiện giờ ta rất lo lắng đến phản ứng của nàng, nếu như nàng để ý một chút, vậy thì vào danh sách đen đi, ta sẽ không để cho Ngũ lang chịu chút uất ức nào. Thật may là, đáp của Lý Nhạc khiến cho ta rất hài lòng.

“Ta chỉ cảm thấy đau lòng, ta muốn đối xử với hắn càng tốt hơn.”

“Tốt là nên, nhưng đừng làm hư hắn.”

“Ừm.” Lý Nhạc gật đầu.

Qua vài ngày nữa, Ngũ lang liền tất cả bình thường, cuối cùng tính tình trẻ con, tới nhanh đi cũng nhanh, mọi người đều yên tâm.

Trong nháy mắt, đã đến tháng ba, chính là mùa tốt để thả diều. Mà mừng ba tháng ba, chính là tiết thả diều. Ta suy nghĩ đã rất lâu không ra ngoài chơi, liền có tính toán. Khi xác định đi xác định lại thân thể a Lăng không có vấn đề gì, chỉ phải chú ý một chút, mượn chiếc xe ngựa lớn, chúng ta thanh thế to lớn đi du lịch rồi.

Vẫn đi đến bãi đất trống trên ngôi miếu đổ nát đó, trải lên một miếng vải lớn, sắp lên đủ thứ đồ ăn, thoáng nghỉ ngơi chút. Lý Nhạc lấy ra diều bướm bướm thật to, đón gió chạy.

“Tuyệt nhi chạy chậm chút, đừng ngã.” A Lăng vội kêu lên.

Dường như ta quan tâm Tuyệt nhi hơi ít một chút, bình thường đều ném cho bọn họ quản, ta đây làm nương dường như quá không xứng chức, mà ta thật sự không biết chung đụng với đứa bé như thế nào đâu. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Đợi diều bay lên cao rồi, cũng ổn, Lý Nhạc đưa trực dây cho Tuyệt nhi, để cho con bé ngồi dưới đất chơi.

“Tứ nương, cảm thấy thật thoải mái, tự tại.” A Lăng nhìn người một nhà náo loạn thành một đoàn, “Hi vọng chúng ta vĩnh viễn đều giống như hôm nay.”

“Sẽ, chúng ta vĩnh viễn đều như vậy, dĩ nhiên —” Ta sờ sờ bụng của hắn: “Còn có Bảo nhi của chúng ta.”

“Ừm, Bảo nhi. Cục cưng mau ra đây, cha nhớ con.”

“Nói bậy bạ gì vậy, mới bảy tháng sao ra được?” Ta ôm lấy hắn, vuốt ve bụng của hắn. Bụng động đây, “Con đá ta!”

“Đúng vậy, cục cưng vẫn luôn yên tĩnh, nhất định là do nàng nói gì khiến cho con không vui.”

“Nào có? Thằng nhóc chết tiệt, chờ con ra ngoài lại dạy dỗ con!” Ta cắn răng.

“Tứ nương, nàng dám đánh nhi tử của ta? Ta liều mạng với nàng!” A Lăng nhịn cười, cả giận nói. Biết nàng sẽ không, bình thường còn không thấy nàng đụng tới Tuyệt nhi một đầu ngón tay cái.

“Có nhi tử quên thôi, a Lăng, ta không sống được.”

“Nàng ấy, không nghiêm chính, đừng kêu Tuyệt nhi học hư theo nàng.”

“Chúng ta vào trong miếu được không?”

A Lăng gật đầu, thật ra bản thân cũng muốn nhìn một chút, ngôi miếu đổ nát này ra sao.

“Ngũ lang, đây chính là nữ nhân chàng nghĩ liền có thể thấy?” Vô tình nhìn thấy Ngô Thần Dư đang một ngón tay chỉ vào Lý Nhạc.

“Người định làm gì?” Lý Nhạc vội chắn trước mặt Ngũ lang.

“Ta có thể làm gì?” Ngô Thần Dư nhìn về phía Ngũ lang, “Ngũ lang, ta chờ chàng nghĩ rõ, ta sẽ không bỏ qua.”

Mấy tháng không gặp, ta cho rằng không có gì, nhưng vừa thấy được chàng cười với người khác, ta liền không nhịn được, có phải ta còn để ý đến chàng hơn mình nghĩ không? Chỉ cần chàng một ngày không gả cho người, ta còn có hy vọng!

“Người đừng hy vọng đi, ta muốn gả cho Nhạc tỷ tỷ rồi.” Ngũ lang đi tới trước mặt nàng, “Hy vọng đến lúc đó người tới uống rượu mừng, Ngô tiểu thư.”

“Ngũ lang, chàng bằng lòng gả cho ta?” Lý Nhạc không để ý tới ánh mắt một đường, một phát ôm Ngũ lang lên, “Thật tốt quá!”

Trong lòng Ngô Thần Dư trống rỗng, “Ngũ lang, chàng ngay cả Dư tỷ tỷ cũng không gọi rồi sao”

“Ngô tiểu thư, đi thông thả.” Ngũ lang quay mặt sang, chôn trước ngực Lý Nhạc, chỉ chốc lát sau, nước mắt liền thấm ướt quần áo.

“Ngũ lang, chàng thật sự đồng ý gả cho ta?” Lý Nhạc nhìn nhóm người nàng ta đi xa, lắc lắc Ngũ lang.

“Xin lỗi Nhạc tỷ tỷ, ta chỉ không muốn để ý đến nàng ấy.”

“Ngũ lang, ta sẽ chờ, chờ ngày chàng bằng lòng.”

Ngũ lang không lên tiếng, biết Nhạc tỷ tỷ đối xử tốt với mình, nhưng vừa nhìn thấy nàng ấy, vẫn khó chịu, có phải ta thật quá đáng không?

Một lũ ngốc, vẫn như ta vậy tự tại chút. Diệp Hồng ăn điểm tâm, nhân tiện nhìn Tuyết nhi đừng chạy lung tung.

28. Chương 28: Bảo Nhi Đến Đây

Editor: Puck - Diễn đàn

Đoạn nhạc đệm nhỏ đó, ta và a Lăng cũng không biết, chúng ta đang ngồi trên đồng rơm trong miếu, dựa vào tường bồi dưỡng tình cảm.

“A Lăng.”

“Ừm.”

“A Lăng.”

“Ừm.”

“A Lăng —”

“Nàng muốn chết hả!”

“Chàng lại hung ta?”

“A, Tứ nương nàng lại náo loạn.”

“Mỹ nhân nhi, cười một cái cho tỷ.” Ta làm dáng vẻ háo sắc.

“Đăng đồ nữ *!” Tay a Lăng run run, “Ban ngày ban mặt, nàng dám!”

(*) Đăng đồ nữ: từ đăng đồ tử - yêu râu xanh.

Ta giả bộ nhào qua, trong miệng kêu lên, “Sao không dám? Chàng xem ta có dám không!”

“Cứu mạng với, người mau tới đây!” A Lăng hạ thấp giọng kêu.

“Kêu đi, chàng chính là kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu chàng, vẫn ngoan ngoãn để tỷ hôn một cái.” Ta làm tạo hình thô bỉ hơn, nắm cằm của hắn định hôn lên.

“Đăng đồ nữ, nạp mạng đi —” Một trường kiếm kèm với tiếng la phá phong cảnh xông tới.

“A!” Ta vội né tránh. Đúng là đủ máu chó, vì sao tình tiết mới có trong tiểu thuyết, lại xảy ra trên người chúng ta?

“A Lăng —”

“Tứ nương —”

“Đồ háo sắc, ngay cả bụng bự cũng không bỏ qua, người có tính người không!” Một nữ tử chính là hiệp khách giang hồ cả giận nói.

“Chúng ta đang đùa giỡn, ta là thê chủ của hần.” Ta vội vàng giải thích, chuyện gì chứ, người ăn no không có việc gì làm hử?

“Phi! Nạp mạng đi!” Nữ tử vùng vẫy tới đây.

“Tứ nương —” A Lăng nhào lên người ta, che chở chặt chẽ cho ta. Nàng kia vội vàng thu kiếm, để tránh tổn thương đến a Lăng. di3n~d@n'13q21y”d0n

Ta vội vàng tránh ra, bụng a Lăng, mới vừa rồi động tác lớn như vậy, “A Lăng, chàng sao vậy, bụng có không thoải mái không?”

“Ách, các người?” Nàng kia cũng buồn bực.

“Hai chúng ta mở miệng đùa giỡn, mắc mớ gì tới người!” Ta nổi giận quát.

Sắc mặt a Lăng trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra ngoài, cắn môi thật chặt, nói không ra lời.

Nước mắt của ta liền ào ra, cũng không kịp lau, “A Lăng, chàng sao rồi, có phải đau bụng không?”

“Ừm.” A Lăng yếu đuối gật đầu.

Nước mắt của ta càng không ngừng được, vội vàng ôm a Lăng lên đi ra ngoài xe ngựa, trên tay nâng chân a Lăng ướt nhoét, khăn định chảy máu, trong miệng càng thêm đắng nghét muốn chết.

A Lăng, chàng ngàn vạn lần không thể gặp chuyện xấu!

“Diệp Hồng mau tới giúp một tay, a Nhạc người chăm sóc bọn họ, ta phải nhanh chóng tìm đại phụ!”

Diệp Hồng vừa thấy đã xảy ra chuyện, vội vàng chạy tới đây, giúp ta chăm sóc a Lăng, ta đi đánh xe.

“Ta tới!” Nữ tử kia phát hiện ra vấn đề lớn, vội leo lên xe ngựa, vùng vẫy lên liền chạy lên trần trên.

Ta ôm chặt a Lăng, ngay cả thở cũng không dám thở.

“Tứ nương — đừng khóc, ta — không có việc gì.” A Lăng cầm lấy tay ta, gian nan nói ra lời an ủi.

“A Lăng, chàng nhất định sẽ không có chuyện gì, a Lăng, đừng nói chuyện.” A nhìn nước mắt, liền gào về phía nữ nhân nhiều chuyện, “Nếu a Lăng có chuyện gì, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

Nàng kia tự biết đuối lý, không dám nhiều lời, chỉ buồn bực trong lòng đánh xe.

Trên đường không có nhiều người, một đường xông tới chạy thẳng tới cửa y quán, xe còn chưa dừng lại ổn định, ta liền nhảy xuống, Diệp Hồng đỡ ỏn a Lăng, ta liền ôm xuống, ôm vào y quán.

“Đại phụ, đại phụ, mau đến nhìn xem —”

Đại phụ vừa nhìn đã xảy ra chuyện, vội bỏ lại bệnh nhân xem bệnh hơn một nửa, sang đây nhìn a Lăng.

“Nhanh tìm ông đỡ, đây là muốn sinh!” Đại phụ mạch cũng không chẩn, liếc mắt nhìn liền phân phó. Một mặt lấy miếng nhân sâm ra, để a Lăng ngậm trong miệng.

Không còn kịp đổi chỗ nữa, ta bố trí cho a Lăng trong một gian nhỏ, chuẩn bị nước nóng khăn lông cây kéo các loại, người đi mời ông đỡ cũng trở lại rồi.

“A Lăng, a Lăng, không sợ...” Ta cầm lấy tay hần, mình cũng run rẩy không ngừng.

“Tứ... Nương... Ta... Không được...” dieendaanleequuydonn

“Sẽ không, a Lăng, sẽ không, nghe lời ông đỡ, sinh ra được là tốt...”

“Dùng sức — hô hấp, dùng sức. Đúng, cứ như vậy, lặp lại —” Ông đỡ quả nhiên đã nhìn quen tình cảnh này, vẫn rất bình tĩnh chỉ huy.

“A Lăng, không có chuyện gì, cực kỳ sẽ đi ra, kiên trì một chút.”

“A —”

“Oa —”

“Ra rồi ra rồi! Chao ôi, là một tiểu công tử!” Ông đỡ ôm lấy đứa bé, ôm lên cho chúng ta nhìn.

Đứa bé gầy tong teo yếu ớt, nhắm hai mắt không ngừng khóc.

A Lăng gắng gượng liếc mắt nhìn, liền ngất đi.

“Không sao, chính là mất máu quá nhiều, ta viết cho người phương thuốc, điều dưỡng cho tốt đi.” Đại phụ chẩn mạch, nhìn ta, “Thân thể bị tổn hại, về sau sợ rằng không thể sinh.”

Không thể sinh? Ta thở phào nhẹ nhõm, không sao cả, ta lại ít quan tâm những chuyện kia, chỉ cần a Lăng thật tốt là được, không sinh nữa, hắn cũng có thể ít chịu tội chút.

A Lăng cũng không thể vẫn luôn ngây ngô ở đây, chúng ta bao bọc lấy hắn cực kỳ chặt chẽ, ôm lên xe ngựa, mang theo thuốc, về nhà dần xếp đi.

Bố trí xong cho a Lăng, để nhi tử Bảo nhi nằm trong ngực hắn ngủ. Bên kia Diệp Hồng đã sắc xong thuốc, chờ a Lăng tỉnh có thể uống.

“Đều là lỗi của người, làm hại tỷ phụ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, may nhờ tỷ phụ không có chuyện gì, nếu không ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!” Ngũ lang đáng về bát phu, chỉ vào nữ nhân cùng trở về mắng.

“Xin lỗi, ta cũng không ngờ có thể như vậy.” Nữ nhân kia thừa dịp, nam tử này thật ngang ngược, ai dám lấy chứ.

Ta chặn Ngũ lang đang giận dữ nhảy nhót lại, liếc mắt một cái về phía Lý Nhạc, Ngũ lang lập tức yên tĩnh, trợn mắt nhìn Lý Nhạc một cái, ai bảo người nhìn chuyện cười của ta! Xoay người đi vào nhà nhìn tỷ phụ của hắn.

Ách, ta làm gì sai? Lý Nhạc sờ đầu một cái, cũng buồn bực.

“Cái đó —”

Nữ tử kia vừa định nói chuyện, ta liền cản lại, “Không sao, người cũng chỉ có lòng tốt làm chuyện xấu, ta không trách người.”

“Được rồi, ta đi đây.” Nữ tử nói xong xoay người đi ra ngoài, phút cuối cùng lại quay đầu nói thêm một câu: “Ta tên Đoàn Văn Phong, về sau nếu cần trợ giúp, đến Thái thành tìm ta, vừa hỏi sẽ biết.” Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

A, ta không có chuyện gì, tìm người làm gì? Một kẻ kỳ quái, ta không để ý, phải trở về nhà. die~nd a4nle^q u21ydo^u

Không đúng! Đợi chút, Thái thành? Thái thành, ta dường như từng nghe tới, là ở đâu?

“Người nghĩ cái gì vậy? A Lăng tỉnh.” Diệp Hồng ở ngưỡng cửa nhà gọi ta.

“A.” Trong miệng ta đáp lời. Đúng rồi, nghĩ ra, năm ấy Diệp đại nhân nói quay về chính là Thái thành đi?

“Diệp Hồng, mới vừa rồi nữ nhân kia nói nàng ta là người Thái thành, người nhanh đi hỏi một chút xem có phải là chỗ đại nhân nhà người nói không?” Ta nhận lấy chén thuốc, đi vào trong nhà, “Ta đi nhìn a Lăng.”

Diệp Hồng ngăn ngõ, vội đuổi theo ra rồi.

“A Lăng, mau uống thuốc.” Đỡ a Lăng dậy, nhét gói đầu ra phía sau, để cho hắn nửa nằm, đưa thuốc qua, a Lăng ực một cái uống cạn rồi, lưu loát hơn ta nhiều.

A Lăng ăn mút quả, lại súc miệng, tinh thần tốt hơn nhiều.

“A Lăng chàng cảm thấy như thế nào? Đợi lát nữa liền ăn chút gì đó.”

“Ừm, Tứ nương, là nhi tử, thật sự là Bảo nhi.”

“Đó là đương nhiên, Bảo nhi tốt, là tri kỷ của chàng.”

“Tứ nương nàng thật tốt.”

“A Lăng —”

“Oa —”

Đồ sát phong cảnh này, giống hệt tỷ tỷ hần, thời khắc mấu chốt liền quấy rối.

“Oa —” Tiếng khóc càng vang hơn.

Nhất định là đói bụng, a Lăng vội vén váy lên dứt.

Sau một lúc, quả nhiên dừng khóc, a Lăng dụ dỗ vỗ về liền ngủ mất.

Diệp Hồng trở lại, hần đã hỏi nữ nhân đó, quả nhiên chính là Thái thành đó, chỉ có điều lại không nghe nói tới một nhà Diệp đại nhân, xem ra Diệp đại nhân chỉ khiêm tốn thu xếp. Đoàn tiểu thư ra ngoài lịch luyện, trong nhà mở tiêu cực buôn bán, làm ăn cũng không tệ. Đoàn tiểu thư là truyền nhân một đời mới, sau khi lịch lãm có thể chính thức đón lấy tiêu cực.

“Đã rất nhiều năm không gặp, ta muốn đi thăm đại nhân một chút.” Diệp Hồng thương lượng với chúng ta.

“Người đi như thế nào? Một nam tử độc thân quá không an toàn.” A Lăng đưa ra nghi vấn.

“Qua ít ngày nữa Đoàn tiểu thư sẽ đi về, ta đi cùng nàng.” Diệp Hồng nói ra đáp án khiến cho chúng ta rớt mắt kiếng.

“Ách — khi nào đi?” Mấy năm nay, giống như người một nhà, thật sự có phần không nỡ.

“Ba ngày sau đi, ta thăm đại nhân xong sẽ trở lại.” Diệp Hồng sáng khoái nói, thật ra thì bản thân cũng không nỡ, mấy năm này rất thoải mái rất vui vẻ.

“Được rồi.” Chúng ta gật đầu.

Ba ngày sau, Đoàn tiểu thư đúng hẹn đi tới trước cửa tiệm chúng ta, điều khiển xe ngựa mình mua.

Chúng ta đưa Diệp Hồng lên xe, đưa hành lý lên, cái ăn dọc đường với đồ có thể sử dụng đến, còn có mấy bao thổ sản nơi này, làm quà tặng cho Diệp đại nhân. Phút cuối cùng ta nhét chút bạc cho hần, trên đường có lẽ sẽ dùng tới, lo trước khỏi họa luôn luôn tốt hơn.

Ngũ lang nước mắt lưng tròng kêu: “Diệp Hồng, trở về sớm chút!”

Ta vỗ vỗ bả vai hần, trở về thôi.

“Đi rồi?” A Lăng ở trên giường hỏi.

“Ừm.”

“Phụ thân, con ôm đệ đệ.” Tuyết nhi hơn ba tuổi đang chơi đùa với đệ đệ.

“Không được, Tuyết nhi con còn nhỏ, sẽ làm ngã đệ đệ, chờ con trưởng thành là được.” A Lăng một tay ôm nhi tử, một tay ôm nữ nhi, vẻ mặt hiền từ.

“Vâng, chờ con trưởng thành, bảo vệ đệ đệ của con!” Tiểu Tuyết nhi nắm quả đấm nhỏ, chọc cười người một phòng.

Ha ha ha.

29. Chương 29: Cực Kỳ Vô Sĩ

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nương, con nghe nói Lam Lăng đồ tiện nhân kia sinh non, không thể sinh nữa.”

“Thật sao?”

“Thật sự, chủ phu nhà y quán kia trong lúc vô tình nói ra với người khác.”

“Ha ha, sao chổi, ta xem ngươi còn hả hê cái gì!”

“Nương, con có chủ ý.”

“A, nói một chút coi.”

“...”

“Chuyện này — không tốt lắm đâu, sao con có thể đi nhìn sắc mặt tiện nhân kia?”

“Nương, con có tính toán, người cứ như vậy như vậy...”

“Được, cứ làm như thế!”

Tiệc đầy tháng của Bảo nhi đến, Diệp Hồng vẫn chưa về, chỉ cho người nhắn tin nói hân đã đến nơi.

Chúng ta vẫn như trước làm nhỏ một chút, chỉ mời thân thích họ hàng thân quen tới ăn một bữa cơm.

A Lăng ôm Bảo nhi ra ngoài, mỗi người nhìn rồi, liền ôm trở về cho bú sữa, mấy người chúng ta mời mọi người uống trà. Những nam nhân gả cho người không lập gia đình đều vào trong phòng, trêu chọc đứa bé, trêu chọc nhau mấy câu, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền tới. Chúng ta cũng vui vẻ nói chuyện, khen đứa bé nhà khác tốt, thuận tiện chê bai nữ bất tài nhà mình.

“Cơm chín chưa, ăn cơm đi!” Nhìn các tỷ phu đã làm xong đồ ăn, ta kêu mọi người vào bàn, lấy trà thay rượu kính một vòng, mọi người liền ăn ngấu nghiến. Trong phòng cũng làm một bàn, để cho các nam nhân tránh tị hiềm.

Cơm nước no nê, mọi người ngồi một lúc, liền lục tục đứng dậy cáo từ. Ta đứng dậy tiễn khách, vừa tới cửa, chỉ thấy một người làm cho người ta nhận không được đau nhức một phen.

“Ái chà, ai đây ta? A đúng rồi, đây chẳng phải là gì kia, Lam — Tam nương đúng không?” Ta liếc nhìn a Nhạc, dẫu môi, “A Nhạc à, biến cái gì kia và chó không được vào trong đâu?”

Lý Nhạc quả nhiên tiếp lời: “Ôi trời, ta nhìn quá rách nát, dốt rồi. Ta lập tức làm một cái khác, Tứ nương.”

“Phì —” Người vây chung quanh đồng thời bật cười, ai lại không nhớ rõ trò cười một nă kia chứ.

“Tứ nương, ta tới tìm ngươi nói một chuyện.” Lam Tam nương da mặt dày hơn tường thành.

“Miễn, giữa chúng ta không có lời gì để nói, người và động vật không có tiếng nói chung.” Ta không trông cậy vào miệng chó kia có thể phun ra răng ngà gì.

“Tứ nương, ta có nhi tử, năm nay mới mười lăm, dịu dàng hiền thực, gả cho người làm trắc phu như thế nào?” Lam Tam nương trơ mặt nói. die nda nle equ ydo nn

“Biến, ta sẽ không tái giá, ta có a Lăng là đủ rồi!” Người chán ghét luôn có thể làm ra chuyện làm người buồn nôn hơn, dù sao đã sớm vạch mặt rồi, không có gì tốt để quan tâm.

Nữ nhân kia chỉ lo nói cho mình: “Con ta xinh đẹp hơn Lam Lăng, người nhất định sẽ thích.”

“Tiên trên trời hạ phàm ta cũng không thích!”

“Lam Lăng không thể sinh, người cũng biết đi! Người phải cưới mấy người về nhà sinh đi!

Chung quanh thoáng chốc yên tĩnh, ta vừa quay đầu, chỉ thấy a Lăng bám cửa, sắc mặt tái nhợt. Ta vội đỡ, vừa nói; “A Lăng, không có chuyện gì, chúng ta đã có Tuyệt nhi và Bảo nhi.”

“Lam Lăng, nghe dì ba nói một câu, người không thể sinh, sớm muộn gì cũng bị người mới bắt nạt, còn không bằng để cho biểu đệ người vào cửa, cũng tiện giúp đỡ người một tay.”

Ta muốn học máu, tại sao có thể có người vô sỉ đến mức này?

“Dì ba, dì chết ý niệm này đi, cho dù ta không thể sinh, ta cũng sẽ không để cho Tứ nương cưới người khác, chứ đừng nói tới đứa con trai kia của dì.”

Nói lời này, mắt a Lăng lóe sáng, mắt lấp lánh kia, a Lăng chàng thật đẹp trai!

“Người đồ bát phu, lại đồ kị, nên ‘thất xuất’ hừ người!”

“Dì ba, hừ hay không hừ cũng không phải chuyện dì quản đi? Phải thế nào cũng là Tứ nương nói, dì đây đưa cũng quá rộng đi?”

A Lăng, cố gắng lên, ta liền thích đáng vẽ bát phu này của chàng.

“Người! Nữ nhân nói chuyện, nam nhân chen miệng cái gì!” Dì ba then quá thành giận.

“Nhà chúng ta chính là nam nhân nói chuyện!” A Lăng không nhường bước chút nào.

“Hừ! Ai không biết người, sao chửi! Tam môi lục sính không tính, ngay cả hôn lễ cũng không có, năm ấy không trảm người coi như người mạng lớn, cười chết người!”

“Người!” A Lăng tức không nói ra lời.

Ông nội nó, quá mức rồi, cứ vạch vết sẹo của a Lăng ra, coi như ta không tồn tại, ta ôm lấy a Lăng đang run rẩy. d1en d4nl 3q21y d0n

“Người ngu không có kiến thức! Chưa từng nghe phu không bằng thị, thị không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được sao? Ta cứ thích như vậy, người quản sao?”

“Ha ha.” A Lăng lập tức bật cười, cũng không quản ánh mắt của mọi người, thoải mái ôm ta.

“Ban ngày ban mặt, các người thành cái dạng gì!” Lam Tam nương này hồi lâu mới nặn ra một câu.

“Ta vui mừng, ta thích, người cần ta à!” Ta giương nanh múa vuốt tức chết bà ta là tốt nhất.

“Các người — đòi phong bại tục!” Nữ nhân kia xoay người định đi.

“Cút xa xa, đừng ô nhiễm ánh mắt của mọi người khắp nơi. Lớn lên xấu không phải sai, lớn lên xấu mà còn ra dọa người chính là sai lầm của người rồi. Mau cút về ổ chó của người mà ngủ đi!” Ta ở phía sau giơ chân.

Ha ha ha ha...

Tất cả mọi người bật cười lên, cảm giác đánh chó mù đường thật thoải mái!

“Nương, như thế nào?” Nam tử nhéo cằm làm dáng chào đón.

“Bốp!”

“Nương người đánh con?” Nam tử che mặt, mở to hai mắt.

“Người ra chủ ý cùi bắp, lão nương hôm nay bị mất mặt quá mức rồi!”

Người cũng không phản đối, nam tử oán thăm, “Nương người có phải chưa nói xong không?”

“Thật sự không biết người nhìn trúng nữ nhân bát phu này ở điểm nào, muốn tiền không có tiền, muốn dung mạo không có dung mạo, còn làm lão nương mất mặt!” Nữ nhân giận dữ dậm chân.

“Nhà nàng ấy mở cửa tiệm mấy năm rồi, sao có thể không có tiền? Nàng ấy chưa từng đồ mặt với người khác, đối với ai đều tốt, con muốn gả cho nàng ấy, còn không phải cái gì đều nghe con, con chỉ hưởng phúc.”

“Nàng ta không cưới, Nguyệt nhi à, ta tìm người khác đi?”

“Nương, sao người vô dụng như vậy, con nhất định muốn gả cho nàng ấy, nếu không làm sao phun ra một ngụm ác khí này của con, tại sao Lam Lăng sao chửi đó cứ hạnh phúc như vậy?” dinendian.l0qidjon

“Nguyệt nhi —”

“Nương, người đừng xía vào.” Lam Nguyệt Nhi cắn răng nói.

“Được, nương ủng hộ con, nương nhất định làm cho kẻ tiện nhân kia đẹp mắt!” Lam Tam nương cười âm hiểm.

Lam gia đáng chết! Chuyện mấy năm trước ta không so đo, hiện giờ lại làm ra nhiều chuyện. Ngoài mặt a Lăng không có việc gì, còn không biết trong lòng đau như thế nào đây, không muốn sinh và không thể sinh, sự khác biệt lớn đi.

A Lăng quả nhiên rúc trong chăn khóc, sao hắn lại không đau lòng chứ. Ta đưa tay kéo chăn, không động, lại kéo nữa, vẫn không động, xem ra, phải dùng tuyệt chiêu. Đánh một cái lên mông nhi tử, “Oa —” Nhi tử quả nhiên nghe lời, không tệ không tệ, có tiền đồ.

“A Lăng, nhi tử khóc, mau lại đây!”

A Lăng vội từ trong chăn bò ra, cướp lấy đứa bé, vừa cho bú, vừa dụ dỗ.

“Ah, không đói bụng mà.” A Lăng kỳ quái, sờ sờ phía dưới, cũng không ướt, sao lại khóc đây? Nhìn một vòng, a Lăng nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn ta.

Ách, có thể đừng thông minh như vậy không. Hi, ta giơ một tay lên, cười theo.

“A Lăng, ta không ngại, thật.” Ta tỏ rõ côi lòng trước.

“Tứ nương, ta biết rõ nàng sẽ không ngại, nhưng ta cảm thấy không đúng với nàng.”

“A Lăng, chỉ cần chàng tốt đẹp, ta cái gì đều không cầu.” Sống hai đời, còn không biết cái gì quý giá thật, thật sự sống vô dụng rồi, “A Lăng, ta biết rõ chàng để ý bao nhiêu, nhưng hiện giờ ta muốn nói chuyện khác. Nương và cha đã đi trước chúng ta, đứa bé sớm muộn gì cũng phải rời khỏi chúng ta, sống cuộc sống của mình, cho nên, cùng nhau đến già, vẫn là người bên cạnh!”

“Tứ nương —” A Lăng nhào vào trong lòng ta, nức nở.

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ, tự nhiên nói: “Hai hài tử là đủ rồi, nam nữ song toàn rồi, nhiều hơn nữa cũng quá náo loạn.”

“Nàng ghét bỏ chúng?”

“Ta nào dám, đây không phải đau lòng chàng sao?”

“Ừm.” Lam Lăng im lặng, ta vẫn sẽ một mực cùng nàng, không khiến nàng cô đơn.

“Cha lại khóc nữa, haizzz...” Tuyết nhi nhân tiểu quý đại ở bên ngoài cửa sổ than thở, “Đúng là người mít ướt, vậy mà nương còn thích.”

(*) Nhân tiểu quý đại: thành ngữ, chỉ tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ rất khôn khéo, làm người nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ.

“Được gọi là củ cải trắng, ai cũng có sở thích riêng.” Lý Nhạc ở bên cạnh giáo dục.

Tuyết nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đồng ngôn thật vô kỵ: “Giống như dì Nhạc cũng yêu cậu út của cháu sao?”

“Ách —” Lý Nhạc á khẩu, len lén nhìn về phía Ngũ lang.

Ngũ lang quay người đi vào phòng, bên tai ửng đỏ.

Ặc, không có chuyện gì chứ? Lý Nhạc gãi gãi đầu, ta không nói sai cái gì chứ?

“Cậu —” Tuyết nhi đuổi theo cậu của bé.

Ha ha.

30. Chương 30: Chuyển Đổi Một Phen

Editor: Puck - Diễn đàn

Tiệc đầy tháng của Bảo nhi làm xong không tới mấy ngày, Diệp Hồng trở về, dĩ nhiên còn mang theo một xe quà tặng lớn.

“Chú Hồng, Tuyết nhi nhớ chú.” Nha đầu chết tiệt kia miệng ngọt, còn chưa từng thấy con nói nhớ ta đấy?

“Tuyết nhi ôm nào, chú nhớ cháu muốn chết, còn có tiểu Bảo nhi, mau cho ta nhìn một chút.” Diệp Hồng để đồ xuống, muốn đi ôm Bảo nhi, trẻ con thật đáng yêu.

“Ta muốn làm cha nuôi!” Diệp Hồng tuyên bố.

Dĩ nhiên được rồi, ta giờ hai tay tán thành, “Cho một lễ ra mắt đi!”

Ha ha, đều nở nụ cười. Vẫn trở về là tốt, người một nhà nhiều vui vẻ.

“Liều Tứ nương!”

Ai kêu ta vậy? Chưa từng nghe thấy âm thanh này.

“Vị công tử này, ngài muốn ăn mỳ sao?” Ta nhướn miệng cười nghênh đón.

“Ta xinh đẹp không?” Công tử kia hỏi.

Ặc, không hiểu ra làm sao, “Cũng không tệ lắm.” Qua loa cho xong, tuyệt đối không thể cho rằng có người xinh đẹp hơn a Lăng.

“Vậy sao người không cưới ta?”

Cái gì? Ta ngã. Cái gì và cái gì đây?

Nam tử thấy ta không có phản ứng, càng tức giận hơn, “Ta chỗ nào không tốt, ta làm trắc phu cho người cũng không cần, có phải do Lam Lăng con cộc đực kia không?”

A, thì ra là biểu đệ trong truyền thuyết kia, nhi tử dụ dàng đảm thắm gì đó của Lam Tam nương.

“Người đi đi, ta chỉ thích một mình Lam Lăng, sẽ không lấy người khác, ta đã nói rất rõ cho nương người rồi.” diee ndda fnleeq uysd doon

“Ta không tin, nhất định do tên tiện nhân Lam Lăng kia không để cho người cưới!”

“Bốp!” Nam nhân ta cũng đánh, dám mắng a Lăng nhà ta, “Người ngay cả đầu ngón chân của a Lăng nhà ta cũng không bằng, người đi đi, ta không muốn nói chuyện với người, ta ghê tởm!”

Nam tử bùm mặt, không dám tin, nữ nhân chết tiệt này lại dám đánh hấn! Giận dữ xoay người đi: “Người chờ đó, ta sẽ không bỏ qua!”

Bệnh thần kinh, cả nhà đều bệnh thần kinh! Ta giận, quả nhiên là rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, con chuột chỉ biết đào lỗ, nhi tử của Lam Tam nương không hổ là nhi tử của bà ta!

“Tứ nương, sao nàng có thể đánh người chứ, lại còn đánh nam nhân, để cho người nhìn thấy sẽ không tốt lắm.” A Lăng nghiêm túc nói với ta, “Nếu nàng để cho người nhìn thấy, sẽ ném thân phận của nàng.”

Ha ha, a Lăng chàng thật đáng yêu, “Được được, lần sau ta nhất định đóng kín cửa.”

Ta cuối cùng thấy được cái gì gọi là cao da chó. Ta chỉ vừa ra khỏi cửa, nhất định sẽ gặp phải nam tử tên Lam Nguyệt Nhi phiền chết người kia. Không để ý tới hấn, hấn không quan tâm, tự nhiên thao thao bất tuyệt. Để cho hấn đi, không động chút nào, đánh không được mà mắng cũng không xong, khiến cho các hàng xóm lân cận đều cho rằng ta sắp cưới trắc phu rồi, mỗi khi nhìn thấy a Lăng đều mang theo ánh mắt đồng tình. Hộc máu, ta sắp chết rồi, ta úp mặt trên bàn nửa chết nửa sống.

Ông trời, mau đưa nữ nhân tới cưới hần ta đi!

Ông trời cuối cùng nghe được cầu nguyện thành kính của ta, sau một tháng khi ta trốn trốn tránh tránh, miếng cao dán kia cuối cùng không xuất hiện nữa rồi. Phù — thật tốt quá! Nghe nói là bị một nữ tử từ trong hoa lầu ra ngoài nhìn trúng, lúc ấy ôm về nhà, Lam gia vì che giấu, đành không biết ngượng xử lý việc vui, bởi vì không phải là chính phu, ngay cả thư mời cũng không có.

Ha ha ha ha! Ta cười điên cuồng, ta thật sự không phải hả hê, ta chỉ vì thật vui, cuối cùng đã trút cơn giận cho a Lăng.

Tứ nương, người thật ác độc! Mọi người cùng nhau lắc đầu thở dài, không chơi như vậy, quá không hiền hậu.

“Bảo nhi, cười một cái cho nương.” Ta trêu đùa tiểu nhi tử.

“Tứ nương, nàng đang dạy hư tiểu hài tử.” A Lăng giận lườm ta một cái, ý bảo Tuyết nhi ở bên cạnh, cũng đừng thành dang dở nữ nha.

“Bảo nhi, tiểu Bảo nhi của nương.” Ta ôm yêu thích không buông tay, dáng dấp của Bảo nhi giống như a Lăng, đều kiểu khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, hàng mi nét mày cong cong cười lên giống như trăng non. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Nương người thiên vị, cho tới bây giờ nương chưa từng ôm con như vậy!” Tuyết nhi ở bên cạnh kháng nghị, không được trọng nhi khinh nữ như vậy.

Ta ôm Bảo nhi, vừa đùa, vừa dạy Tuyết nhi: “Tuyết nhi à, nữ nhi phải nuôi nghèo, để cho nàng biết cuộc sống không dễ dàng, phải đi phấn đấu, mới sẽ không biến thành nữ bại gia; nhi tử không giống vậy, phải nuôi giàu, mới sẽ không vì một miếng bánh ngọt mà bị người ta lừa.”

“Cha, con không muốn —” Tuyết nhi nặn ra nước mắt, kể khổ với phụ thân nàng, “Con muốn giống như đệ đệ, hưởng phúc.”

Tuyết nhi đáng thương không biết, vận mệnh bi thảm của nàng vừa mới bắt đầu, hai chữ ‘hưởng phúc’ này, trong từ điển của nàng vốn chưa từng có.

“Tứ nương, nàng nhiều ngụy biện như vậy từ đâu ra, nhìn xem chộc Tuyết nhi khóc.” A Lăng bày ra dáng vẻ cha hiền.

“A Lăng, cha hiền nhiều bại nữ!” Hơn nữa, Tuyết nhi họ Lam nha, xoèn xoẹt.

“Oa —” Tuyết nhi cảm phẫn.

“Oa —” Bảo nhi bị đánh thức bắt đầu diễn bè theo.

A Lăng vội ôm đứa bé qua, lại bú sữa, lại đi tiểu, đỡ hồi lâu, tiểu tổ tông này, giãy vò chết người!

“Mau tới giúp một tay, có khách rồi!” Diệp Hồng từ trong cửa tiệm kêu.

Ta vội đi ra ngoài nhìn: “Mấy người Ngũ lang đâu?”

“Ngũ lang và Lý Nhạc đi mua thức ăn, còn chưa về.”

A, sao hôm nay đi lâu như vậy? Ta cũng không để ý, có thể trì hoãn trên đường đi, tự đi phòng bếp bận rộn đi, thỉnh thoảng ra cửa tiệm tiếp khách.

“Tứ nương, mau tới!” Liền nghe Lý Nhạc kêu.

“Sao vậy?” Ta chui ra khỏi phòng bếp, chỉ thấy Lý Nhạc ôm Ngũ lang, bản thân cũng tập tễnh.

“A, xảy ra chuyện gì?” Ta vội qua đỡ lấy Ngũ lang, nhìn không có gì, mới yên tâm.

Thì ra là, bọn họ mua đồ ăn xong, đang định trở lại, nhưng không ngờ ở đầu đường có chiếc xe ngựa lao ra, mắt thấy sẽ đụng phải Ngũ lang. Ngũ lang sợ choáng váng, cũng không biết tránh đi, Lý Nhạc vội xông lên ôm Ngũ lang lăn lông lốc vài vòng, mới tránh thoát xe ngựa, lúc ấy Ngũ lang bị dọa ngất đi rồi, Lý Nhạc cũng bị trầy mấy chỗ, trên cánh tay trên đùi đều bị thương.

Đại phụ nói Ngũ lang không có chuyện gì, chỉ bị kinh sợ hù dọa đến, tỉnh lại là được, lại bôi thuốc cho Lý Nhạc, một lần nữa xác định không sao, nàng mới ôm Ngũ lang trở về.

Cuộc sống khắp nơi đều là máu chó, anh thư cứu mỹ nhân rõ ràng rành rành, cứ bị bỏ lỡ như vậy ha ha.
dilenda4nle3qu21ydo0n

Dưới tình huống bình thường, nam chủ nên cảm động mà lấy thân đền đáp đi? Có phải Ngũ lang có thể gả ra ngoài không, ta sờ cảm ảo tưởng.

“Tỷ.” Ngũ lang vừa mở mắt chỉ thấy trước giường vây quanh một vòng người.

“Ngũ lang, còn khó chịu chỗ nào không?”

Ngũ lang lắc đầu một cái, xoay mặt về phía Lý Nhạc, nhưng cái gì cũng không nói.

“À, ta không sao, đã bôi thuốc, đã tốt hơn.” Lý Nhạc vội giơ cánh tay chen chân vào.

Ngũ lang đỏ mắt, quay mặt đi.

Thôi, chúng ta vẫn ra ngoài đi, để cho hắn nghỉ ngơi thêm một lúc, sợ hãi lợi hại như vậy, thế nào cũng phải từ từ.

Lý Nhạc đáng chết! Ngũ lang tức giận mắng một câu, mặt lạnh lẽo.

Tại sao phải xông lại như vậy, che chở ta không bị gì, cũng không quản thân thể của chính mình, làm hại tim mình thành thịch, chỉ muốn ôm không buông tay, mắc cỡ chết người! Hiện giờ lại nhảy nhót, vết thương thật sự không đau sao? Hừ, đau chết người! Ai bảo người khiến cho người ta lo lắng, đầu gối chết tiệt, thật ngốc!

Ngũ lang rất nhanh sẽ không sao, chính là ánh mắt nhìn Lý Nhạc thật sự muốn ăn nàng luôn, một lời tốt lành cũng không cho.

Ặc, Lý Nhạc chỉ có thể tránh liên tránh, lại một con cạp đực nha!

Chúng ta xem nào nhiệt, ngược lại nhìn rất rõ ràng, Ngũ lang nhất định đã động lòng! Xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là giả bộ đáng vẻ hung ác, để cho mình thêm can đảm, chỉ có điều bản thân còn không quá rõ mà thôi.

Hai đầu gối này, cả ngày người né qua ta tránh đi, có ý tứ cọng lòng gì? Nhìn thấy mà chúng ta những người liên quan này gấp tới bốc lửa.

Nhớ năm đó, ta thật lưu loát, một phát liền hạ được a Lăng, đứa bé cũng sinh hai đứa. Không được không được, ta không nhìn nổi nữa, vẫn để lão tướng ra tay đi.

Ngoắc ngoắc tay với Lý Nhạc, người này lập tức hấp ta hấp tấp chạy tới.

“A Nhạc à, Ngũ lang giờ cũng không nhỏ, người không thích hắn, ta liền tìm người cho hắn là được.” Đào một bầy rập trước.

Lý Nhạc quả nhiên nóng nảy, “Không không, Tứ nương, a không, tỷ —, muội thích hắn, vẫn luôn muốn kết hôn với hắn. Nhưng tỷ xem, hắn vừa thấy muội liền giận muội.”

“Ngốc.” Ta gõ một phát, “Đó là xấu hổ, hắn động lòng, lại sợ người ta cười, mới cố ý giả bộ đáng vẻ hùng hùng hổ hổ.”

“Hả, thật sao?”

“Thật.”

“Vậy muội nên làm cái gì?” Lý Nhạc vò đầu.

“Ngu hết biết, ta dạy cho người.” Ta hạ thấp giọng, làm như vậy, như vậy như vậy.

Ừm ừm, Lý Nhạc gật đầu không ngừng.

Vỗ vỗ tay, làm xong, Lý Nhạc, ta xem trọng người đó!

31. Chương 31: Ngũ Lang Xuất Giá

Editor: Puck - Diễn đàn

Buổi chiều không có ai, Ngũ lang trở về phòng mình nghỉ ngơi. Vừa định đóng cửa, cửa bị chặn lại, dùng sức đẩy, vẫn không động.

Ngẩng đầu, đầu tiên là một bàn tay chặn cửa, nhìn lên nữa, là khuôn mặt rực rỡ, nụ cười kia chói hoa mắt. Ngũ lang vừa buông tay, người kia liền chen vào rồi, cũng thuận tay đóng cửa, gài chốt lại. Chúng ta những người này, nhân cơ hội trốn dưới cửa sổ, chen thành một đồng — nghe lén.

Trong phòng đầu tiên cạch một tiếng, tiếp theo đó là tiếng mắng: “Người làm gì thế? Mau đi ra!”

“Ta không ra! Ngũ lang, ta có lời muốn nói với chàng.”

“Nói đã nói, việc gì phải đóng cửa?”

“Ặc, Ngũ lang —”

“Người làm gì thế!”

“Ngũ lang, ta thích chàng, từ nhỏ đã thích rồi, chàng gả cho ta đđi!”

“Vì sao ta phải gả cho người? Người buông tay ra!”

Tiếng giấy giụa... Bàn ghế cũng rầm rầm.

“Ta không buông, cũng không buông, trừ phi chàng đồng ý gả cho ta!”

“Ta còn lâu mới đồng ý, người nói gả liền gả à.”

“Sẽ phải gả cho ta, chàng chỉ có thể gả cho ta!”

“Vô lại, buông ra.”

“Ừm ừm —”

Ha ha, bá vương! Liệt nam sợ thiên nữ, đây là ta dạy cho Lý Nhạc, năm đó ta chính là giải quyết a Lăng như vậy.

“Ừm... Ừm... Chàng đồng ý gả cho ta không?”

“Không — ừm ừm.”

“Ừm... Chàng đồng ý không?”

“Ừm... Ta không, ta — đồng sy!”

“Thật tốt quá, Ngũ lang, ừm —”

“Vô lại, người đi mau!”

Ha ha, chúng ta tranh thủ rút lui, cũng đừng để bị nhìn thấy.

“Nàng dạy?!” A Lăng cắn răng, đỏ mặt, năm đó chuyện này nàng làm cũng không ít.

“Ha ha...” Ta cười ngốc, “Bảo nhi tỉnh, mau ôm!”

“Hừ hừ.” A Lăng không bỏ qua ta, ôm hài tử đi.

Ặc, sờ đầu một cái, dịch sang bên đi.

Chuyện tiếp theo, đơn giản hơn nhiều, Lý Nhạc gửi tin đi cho mẫu phụ ở Tế An phủ, liền thu hồi cửa tiệm cho thuê của mình, chuẩn bị gây dựng rồi. Bởi vì ở bên cạnh, cho nên, liền trực tiếp mở tiệm gạo, hai nhà đều tiện. Diễn ddàn lee quy đôn

Chọn ngày lành, tiệm gạo Lý ký liền nhiệt nhiệt nháo nháo khai trương, Lý Nhạc liền về ở trong cửa tiệm của mình, ban ngày nàng không bận rộn sẽ tới giúp chúng ta một tay, khi chúng ta ở không cũng sẽ đi giúp nàng ấy, cũng chỉ là người một nhà mở ra hai cửa tiệm mà thôi.

Gần nửa tháng, Lý đại nương và đại thúc trở về. Cả nhà chúng ta cũng nghênh đón từ xa, thân mật thăm thiết tới trước cửa tiệm của chúng ta, lại làm một bàn lớn món ăn đón gió.

“Nhạc nhi, cha cuối cùng chờ đến.” Lý đại thúc lau nước mắt.

“Cha, xem cha nói kìa.” Lý Nhạc nhìn Ngũ lang, nói thẳng thắn như vậy, Ngũ lang lại không để ý tới con.

Quả nhiên, Ngũ lang cúi đầu nói một tiếng no rồi, đầu vội vã chui vào trong phòng mình. Nam tử đợi gả, nào không sợ thẹn thùng, còn ngay mặt bàn về hôn sự?

Ặc, tất cả mọi người ngẩn người một chút, liền bật cười.

Ta và Lý đại nương trao đổi hôn thư, định ra sinh lễ, đồ cưới vật phẩm cần thiết đại khái, coi như chuyện chính định ra rồi. Tiếp theo đó, chính là chọn ngày lành lập gia đình rồi. Mở hoàng lịch, đại khái tính toán thời gian, thế cho nên sẽ không quá vội vàng, cuối cùng, liền định ngày, mừng tám tháng mười, nên gả cưới.

Sau đó, chính là hạ sinh lễ. Mừng tám tháng bảy này, Lý Nhạc mang theo sinh lễ, một đường diễn tấu sáo và trống từ cửa nhà mình lên đường, vòng một vòng, dừng ở trước cửa nhà chúng ta. Thu sinh lễ, tiện tay chuẩn bị đồ cưới cho Ngũ lang rồi.

Không thể quá nghèo đói, cũng không thể quá hoa lệ, ta cũng ra không nổi đúng không?

Đặc biệt mời người làm giường, bàn ghế, bàn trang điểm các loại đồ dùng trong nhà, lại làm đồ trang sức, thêm tất cả quần áo theo mùa chần mền các loại, ta còn sai người mua vài mẫu đất ở quê nhà, khế đất cũng thêm làm đồ cưới. Những thứ này ở đây đã rất phong phú, nhìn chuẩn bị không sai biệt lắm, ta cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, những chuyện này đúng là không dễ dàng.

Danh phận đã định, tự nhiên phải kiêng dè rồi, Ngũ lang và Lý Nhạc cũng không tiện quang minh chính đại gặp mặt rồi. Chỉ có điều không thể quang minh chính đại, âm thầm còn không được à? Lý Nhạc vẫn luôn sẽ vô tình gặp gỡ Ngũ lang, gặp mặt vừa khéo giúp đỡ nói một vài câu gì đó, ta liền kệ đi. Hai người tình cảm tốt, ta cũng yên tâm, Ngũ lang nhất định sẽ sống rất tốt.

Ngũ lang cũng sẽ trốn trong phòng, len lén thuê giá y gì đó, còn nói là di phụ nói, giá y nhất định phải tự mình thuê, mới may mắn nhất. Ta cũng đừng nói lời quạ đen gì.

Hôn lễ tự nhiên vẫn về quê tổ chức, dù sao cũng là quê nhà, nơi đó lớn, bạn bè người thân đều ở đó. Lý đại nương và đại thúc ở trong nhà suốt, nói muốn xem chuyện vui xong mới trở về. Thật ra thì ta biết rõ, bọn họ nhất định nhớ nhà, dù sao là nơi sinh sống hơn nửa đời người, lại không tiện nói thẳng với đại nữ nhi, liền nhân cơ hội lần này, yên ổn ở lại.

Phụ thân không có ở đây, mời đại di phụ tới đây dạy những chuyện của người làm phu. Không cần đoán, cũng biết nhất định rất đặc sắc, ha ha, nhìn đáng về Ngũ lang không muốn ra khỏi phòng đã biết.

Cuối cùng chờ đến ngày mừng tám tháng mười này, chúng ta dậy thật sớm, ngay cả Tuyết nhi và Bảo nhi cũng đã thay xiêm áo đỏ thắm, vui vui vẻ vẻ. Đại di phụ chải đầu cho Ngũ lang, trang điểm, đội khăn voan đỏ Ngũ lang tự tay thuê lên. Bởi vì tân lang không thể ăn đồ, ta sợ Ngũ lang đói bụng, liền len lén đốt bánh ngọt vào trong vật áo của hắn, dặn dò hắn đói thì ăn một miếng. die nd da nl e q uu ydo n

Đội ngũ rước dâu của Lý Nhạc đã đến cửa, sau khi vượt qua mọi người nặng nề gây khó khăn, Lý Nhạc cuối cùng gặp được tân lang quan của nàng.

Ngũ lang được hỉ cha nâng lên kiệu hoa, “Khởi kiệu!” một tiếng thổi kèn, Lý Nhạc cưỡi ngựa, kiệu hoa đi theo phía sau, một đoàn người thanh thế to lớn từ trên trấn chạy thẳng tới thôn Thập Liễu.

“A Lãng, sao giống như nhi tử lập gia đình?” Trong lòng ta hơi chua.

“Ừm, đúng là không bỏ được, Ngũ lang đây chính là của người khác rồi hả?” A Lãng cũng lau nước mắt.

“Nếu cậu nhỏ gả cho con là tốt rồi, chúng ta cũng không cần tách ra.” Tuyết nhi xen vào.

Phụt, con cũng thật là, câu nói đầu tiên đã chính tổn thương của chúng ta không còn.

“Nha nha.” Bảo nhi phát biểu ý kiến của hần, nhưng không ai để ý tới.

“Haizzz, lần này chỉ còn ta một mình, Ngũ lang cũng gả đi.” Diệp Hồng hồi lâu nói một câu.

Đúng vậy, Diệp Hồng cũng lớn tuổi rồi, chẳng lẽ cứ sống như vậy? Ta nghiêng mắt liếc nhìn a Lăng: Đi bát quái đi.

Còn kêu ta hỏi, rõ ràng là nàng tò mò mà? A Lăng lườm ta một cái, vẫn không ép được lòng hiếu kỳ của mình, hỏi ra miệng, “Diệp Hồng, Ngũ lang cũng đã gả đi, ngươi có tính toán gì không?”

“Hiện giờ ta không định lập gia đình, như vậy rất không có ý nghĩa, nhìn ta hiện giờ nghĩ làm gì, nhiều tự tại!” Diệp Hồng không chút suy nghĩ đáp.

Ặc, thật sự không có ý tưởng gì? Vẫn không ép được suy nghĩ bát quái hỏi: “Đoàn Vân Phong gì kia, như thế nào?”

Thời gian một đường ở chung cũng không ngắn, chẳng lẽ cũng chưa có chút gì kia?

“Nàng ấy như thế nào liên quan gì đến ta?” Diệp Hồng nhếch miệng lên, liền rời khỏi nhà, lưu lại một nhà bốn người chúng ta mất to trống mắt nhỏ. Ặc, thật sự không có? Rất không có tinh thần đi!

Ngũ lang choáng váng được hỉ cha đỡ xuống cổ kiệu, cầm một dải lụa trong tay. Người phía trước đi rất chậm, cũng rất ổn. Đây chính là người mình muốn sống cùng cả đời, trong lòng thành thích không nghe được bất cứ âm thanh gì.

Cho nên khi hai người đứng vững, mới phản ứng được, tiếp theo, nên bái đường thôi.

“Nhất bái thiên địa!”

Quỳ xuống, dập đầu.

“Nhị bái cao đường!”

Quỳ xuống, dập đầu lần nữa.

“Thê phu giao bái!”

Được hỉ cha đỡ, xoay người qua, có thể nhìn thấy một đôi chân to trước mặt, váy màu đỏ, là Nhạc tỷ tỷ đi. Quỳ xuống, lạy lẫn nhau.

“Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng —”

Ngồi trên giường hỉ, Ngũ lang còn hơi sững sờ, cứ lập gia đình như vậy? Từ hôm nay trở đi mình chính là phu lang của Nhạc tỷ tỷ rồi hả? A, còn có những thứ đại di phu nói kia, ưm, thật mắc cỡ! di3nd@nl3qu.yd0n

“Ngũ lang.” Bên cạnh trầm xuống, Lý Nhạc ngồi xuống.

“Ừm.”

Hỉ cha cột váy hai người cùng một chỗ, đưa một cây tiểu xứng. Lý Nhạc nhẹ nhàng vén khăn voan, đập vào mắt chính là khuôn mặt đỏ bừng của Ngũ lang, vội nuốt nước miếng, trấn định để tiểu xứng xuống. Hỉ cha lại bưng ly rượu qua, hai người liền uống rượu giao bôi.

Trên giường trải đầy long nhãn hạt sen đậu phộng táo đỏ v.v..., ngụ ý “Sớm sinh quý tử”, hỉ cha liền lui ra.

“Chàng ăn một chút trước đi, ta đi một lúc sẽ tới.” Lý Nhạc nhanh chóng hôn Ngũ lang một phát, liền vội vàng đi ra ngoài mời rượu cho khách.

“Nàng đi luôn đi!” Ngũ lang đỏ mặt, đẩy Lý Nhạc ra ngoài, chọn thức ăn trên bàn ăn vài miếng, lại vội súc miệng, ngồi xuống bên giường. A, sau đó làm như thế nào? Đại di phu nói rất đau, còn phải chịu đựng, làm thế nào?

“Không cho náo loạn, tất cả giải tán!” Bên ngoài hò hét ầm ĩ, đáng tiếc Ngũ lang còn đang ngẩn người, không hề nghe thấy.

Nghĩ đi nghĩ lại, cửa phòng liền bị đẩy ra, chỉ thấy Lý Nhạc say lảo đảo tiến vào, trở tay cài cửa, liền đi về phía mình. Làm thế nào? Ngũ lang co rúc lại trên giường, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt to cười ngu ngốc của Lý Nhạc.

“Khó ngủ chết được, một thân mùi rượu.” Ngũ lang dùng sức đẩy, không động, đẩy nữa, lại bị ôm lấy. Ta có nên giãy giụa không đây? Ngũ lang do dự.

Chờ lấy lại tinh thần thì quần áo trên người đã bị cởi xuống hơn phân nửa, cả ngực đều lộ ra ngoài.

“Đừng mà —” Ngũ lang vội đưa tay ra bảo vệ trước ngực.

“Ngoan nào, Ngũ lang, đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ.” Đưa tay tiếp tục cởi quần áo.

“Đừng mà.”

“Ngũ lang, chàng cuối cùng là của ta! Ha ha.”

“Nàng buông ra, ưmh — ừ.”

“Ngũ lang, Ngũ lang —”

“A — đau chết!”

“A, đều là ta không tốt, Ngũ lang tốt, đừng khóc, chàng đánh ta đi.”

“Ưmh —”

“Ừ —”

Trăng sáng đều tròn, mắc cỡ chết người!

32. Chương 32: Tân Phu Lại Mặt

Editor: Puck - Diễn đàn

Ba ngày sau, chính là ngày tân phu lại mặt rồi!

Chúng ta chờ thật sớm ở cửa ra vào.

Ba ngày không gặp, ta nhớ muốn chết rồi!

Xa xa thấy xe ngựa tới đây, Lý Nhạc nhảy xuống trước, tiếp theo đó ôm Ngũ lang từ trong buồng xe xuống.

“Mau buông ta ra, để cho người nhìn thấy thành dạng gì?” Ngũ lang nhéo một cái.

“Nha.” Lý Nhạc lưu luyến buông Ngũ lang xuống, lập tức lại đưa tay đỡ.

Ặc, có thể dùng thân thiết ở trước mặt chúng ta, còn ngay giữa cửa không?

“Tỷ, tỷ phu, Diệp Hồng, Tuyết nhi Bảo nhi.” Ngũ lang gọi từng người, cũng đưa tay ôm lấy Tuyết nhi.

“Cậu út, Tuyết nhi nhớ cậu, nương cũng nhớ cậu, tất cả mọi người nhớ cậu.” Tuyết nhi nằm trong ngực cậu của nàng khoe mẽ.

“Ngũ lang, mau vào đi” Ta kéo Ngũ lang vào nhà.

“Ngũ lang, chàng thật sự gả đi?” Một giọng nói không thể tin.

“Ngô tiểu thư, đây là phu quân của ta, người nên gọi là Lý phu quân.” Lý Nhạc nắm tay Ngũ lang, nhìn về phía Ngô tiểu thư.

“Ngũ lang, chàng —”

“Ngô tiểu thư, ta đã lập gia đình, người đừng gọi khuê danh của ta, không tốt đâu?” Ngũ lang rất bình thản, xem ra đã hoàn toàn buông xuống.

Ngô tiểu thư rất mất mát, không tiếng động hỏi: “Chàng hạnh phúc sao?”

“Ta rất hạnh phúc, a Nhạc đối xử với ta rất tốt cực kỳ tốt.” Ngũ lang cầm tay Lý Nhạc, khuôn mặt hạnh phúc.

“Thần Dư, sao nàng lâu như vậy?” Trong xe ngựa sau lưng Ngô tiểu thư thò ra một bàn tay, vén rèm lên.

Một nam tử ăn mặc kiêu chưa lập gia đình, lộ ra thân thể.

“Thân thể chàng không tốt, mau mau đi vào, chúng ta đi bây giờ.” Ngô tiểu thư đỡ nam tử ngồi vào trong, lại quay người nhìn chúng ta, “Đây là vị hôn phu của ta, ta vừa mới tới kinh thành đón về, qua vài ngày nữa sẽ thành hôn.”

Phụt, quả nhiên đủ khả năng, vị hôn phu cũng có thể đón về trước. Còn dám nói thích Ngũ lang, may mà Ngũ lang đủ lý trí, nếu không nhất định sẽ đau lòng.

“Ngô tiểu thư mau trở về đi thôi, đừng để cho người ta đợi lâu.” Ta lạnh lùng tiễn khách, ta vẫn không nên lui tới thì tốt hơn.

“Ngũ lang —” Ngô tiểu thư không cam lòng, chàng tuyệt đối không lưu luyến?

“Ken két —” cửa đã đóng lại, lưu lại nhóm người ngựa.

Chúng ta mới không cho nàng ta mặt mũi đâu, mang theo vị hôn phu, chạy đến trước cửa chúng ta thổ lộ chung tình, đầu óc người bị cửa kẹp?

“Nàng dám không ngừng dẫn người về nhà, xem ta thu thập nàng như thế nào!” Ngũ lang hung hăng nhìn chằm chằm Lý Nhạc. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lý Nhạc cười hắc hắc không ngừng, “Ta có chàng là đủ rồi, những thứ dong chi tục phần kia cũng không nhìn một lần.”

(*) dong chi tục phần: chỉ người con gái bình thường, hay dùng trong bối cảnh mang ý nghĩa tiêu cực, đại loại chỉ người con gái ăn mặc trang điểm hoặc thần thái lờ lợt, thiếu tinh tế, kém văn hóa.

Ôi, thật làm khó cho Lý Nhạc rồi, độ lượng như thế, không so đo chuyện cũ của Ngũ lang, còn mặc hấn làm ầm ĩ, đúng là yêu hấn đến thăm.

“Ngũ lang bị ta chiều hư rồi, muội chịu đựng hấn một chút.” Ta và Lý Nhạc nói chuyện, Ngũ lang đã bị a Lăng và Diệp Hồng kéo vào trong phòng rồi.

“Tỷ, muội sẽ đối xử tốt với hấn, Ngũ lang chỉ giả bộ hung dữ, thật ra rất dịu dàng. Lại nói Ngũ lang rất tinh thần như vậy, thật đáng yêu, muội thích đáng vẽ gờ chân của hấn.” Lý Nhạc cười cười.

Chết ngất, người cuồng chịu ngược này, đúng là nỗi nào úp vung này.

“Ngũ lang, như thế nào, nàng đối xử tốt với người chứ?” Diệp Hồng cười như trộm hỏi.

“Nàng dám!” Ngũ lang nhú mào, nhóc con, dám không tốt, ta bỏ nàng! Ặc, vẫn là không hưu trước.

“Ngũ lang, Lý Nhạc ngây ngô như thế, nàng sẽ cái đó sao?”

“Diệp Hồng chết tiết, ngày khác giả người ra ngoài, xem người còn nói!” Ngũ lang đỏ mặt, nàng nào không được chứ, ta đều sắp không dậy nổi, nữ nhân chết tiết, học được từ đâu!

Diệp Hồng khinh thường bĩu môi: “Ta còn lâu mới giả, như vậy thật tốt, dù sao ta cũng có con trai nuôi, không sợ không ai dưỡng lão.”

Được rồi được rồi, a Lăng ngăn hai người lại, mới giả phu da mặt mỏng, cũng đừng nổi giận.

Qua vài ngày sau, Lý đại nương và đại thúc quay về Tế An phủ rồi, Lý Nhạc và Ngũ lang cũng liền dọn về nhà bên cạnh chúng ta, buôn bán cũng tiếp tục làm. Tất cả đều như lúc trước, duy nhất có biến hóa, chính là Ngũ lang ở nhà bên cạnh rồi. Bởi vì Lý Nhạc dọn ra ngoài trước, gian phòng cũng trống một gian.

Vì vậy, Tuyết nhi đáng thương dưới mọi cách chống lại, vẫn bị ném vào, bắt đầu từ đó nàng bị thương sống kiếp sống một mình. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Tứ nương, Tuyết nhi còn nhỏ, trước kia vẫn ngủ với a Nhạc, hiện giờ một mình con bé có được không?” A Lăng hơi lo lắng, Tuyết nhi còn nhỏ đó.

Hừ, luôn ngăn cản chuyện của ta, không thương lượng, “Không nhỏ đâu, qua hai năm nên đưa đi học, không thể không dưỡng thành cho con bé độc lập một chút.”

“Ừm, cũng đúng. Nhưng Tuyết nhi vẫn còn quá nhỏ chút.”

“Quen là được.” Một tay ôm, một tay liền sờ vào trong quần áo.

“Nàng làm gì đấy, cẩn thận đánh thức Bảo nhi.” A Lăng đẩy tay của ta ra.

“Sẽ không đâu, ta nhẹ nhàng.” Tiếp tục cởi quần áo, cởi đai lưng, cởi áo khoác, lại cởi áo trong, cuối cùng chỉ còn sót lại áo lót, móng vuốt sói chậm rãi duỗi tới.

“Oa —”

Mẹ nó, không chơi như vậy, ghen nhiều cũng sẽ tổn thương thân thể có được không? Trơ mắt nhìn a Lăng ôm nhi tử đi, bỏ lại một mình ta lệ rơi đầy mặt. Khó khăn lắm mới đuổi đi được một đứa, đứa này cũng không yên, thứ gì đâu! Tiểu tử chết toi, nhất định phải sớm gả con ra ngoài! Thở dài —

Người nào đó chưa thỏa mãn dục vọng, nhìn phu lang và nhi tử ngủ say sưa, cuối cùng nhịn ma trảo, đến góc tường vẽ vòng tròn đi.

Cuộc sống bi ai này!

“Lão bản, một chén mỳ om đậu đũa!”

“Được rồi, khách quan ngài chờ, lập tức tới ngay!” Ta một tay bưng khay, một tay khăn lau, xoay quanh bận rộn trong cửa tiệm không lớn.

Một cửa tiệm nhỏ như vậy, cũng không đáng mời người làm việc vặt, huống chi dễ dàng gây chuyện, vẫn là người trong nhà kiếm ít chút cũng được, yên ổn quan trọng nhất. Đường như ta chưa bao giờ đơn độc đi đâu, dĩ nhiên tránh được một chút phiền toái không cần thiết và hiểu lầm. A Lăng cũng cố hết sức ít đi ra ngoài, có chuyện gì ta cũng sẽ theo cùng.

“Lão bản, tới hai chén mỳ xào!”

“Được rồi, tới đây!”

“...”

“Tới —”

Ôi ôi, mẹ nó, mệ chết ta.

“Tỷ, đệ tới giúp tỷ.” Ngũ lang từ tiệm bên cạnh tới đây.

“Không cần, tỷ làm được, Ngũ lang đệ mau ngồi xuống.” Ta đặt Ngũ lang ngồi trên băng ghế.

“Tỷ, muốn ăn mỳ thịt băm dưa chua rồi.” Ngũ lang thấy ta không bận rộn, mới cảm râm với ta.

Mỳ nhanh chóng làm xong, bưng đến trên bàn trước mặt Ngũ lang.

“Ừm, ăn ngon thật, chua chua thật có khẩu vị.” Ngũ lang ngay cả nước cũng uống sạch sẽ.

Ngũ lang không thích ăn chua, sao hôm nay?

A Lăng nhìn thấu nghi ngờ của ta, thay ta hỏi ra miệng: “Ngũ lang, mấy ngày gần đây, có phải không muốn ăn đồ không, nhìn thấy dầu mỡ liền ghê tởm?” dfienddn lieqiudoon

“Là có phần như vậy, chỉ muốn ăn chua.” Mặc dù Ngũ lang cảm thấy vấn đề này hơi kỳ quái, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Có phải có vấn đề gì không?”

“Không thành vấn đề.” A Lăng nở nụ cười: “Lúc trước khi ta có Bảo nhi, chính là như vậy.”

Hả? Ta há to mồm, chẳng lẽ có?

Ngũ lang cũng ngây ngốc, có ý gì, sao lại liên quan đến Bảo nhi?

Nhìn a Lăng gật đầu với ta, ta ném khăn lau trong tay xuống liền hướng đi ra ngoài, không quên đến nhà bên cạnh kêu: “A Nhạc, đi chăm sóc một chút, ta liền trở lại.”

Chờ lúc ta mang theo đại phụ trở lại, Lý Nhạc đã xoay quanh Ngũ lang rồi, luôn xoa xoa tay, giống như kẻ ngu.

“Hỉ mạch, hơn một tháng.” Đại phụ đưa tay kiểm tra mạch, liền đã xác định.

“A, hỉ mạch? Ta thật sự có?” Ngũ lang không dám tin, mới thành hôn được hai tháng, đã có, còn hơn một tháng?

“Ngũ lang, Ngũ lang, chúng ta có hài tử rồi, ha ha.” Lý Nhạc ôm lấy Ngũ lang, lại vội buông ra, sợ nặng tay tổn thương hân.

Lý Nhạc ngu ngốc lại kéo lấy tay áo đại phụ: “Đại phụ, chúng ta phải chú ý những thứ gì, bình thường ăn những thứ gì thì tốt?”

Đại phụ nhìn người ngu ngốc này, kéo tay áo lại, “Thai nhi rất tốt, chú ý một chút tới dạ dày phu không nên ăn là được. Còn có, chuyện phòng the tiết chế chút, hài tử có thể không chịu nổi giày vò.”

Ừm ừm, Lý Nhạc gật đầu như gà con mổ thóc.

Ha ha, tiết chế chút? Lý Nhạc người thật giỏi, một nhóm người cũng cười.

Đều là lỗi của nàng, để cho các nàng chế giễu! Ngũ lang trợn mắt giận dữ nhìn Lý Nhạc.

Đều là sai lầm của ta, cẩn thận một chút, Lý Nhạc vội chân chó đỡ Ngũ lang đi về nghỉ.

Ha ha ha —- bọn họ vừa đi, chúng ta càng thêm cười lớn, rất lâu không có chuyện cười nhìn.

Sau khi cười xong, vẫn phải chuẩn bị chút thuốc bổ gì đó đưa qua.

33. Chương 33: Diệp Hồng Cự Tuyệt

Editor: Puck - Diễn đàn

A Lăng đã sinh hai đứa, cũng coi như kinh nghiệm phong phú rồi, thỉnh thoảng đi nói một chút kinh nghiệm của dạ dày phu cho Ngũ lang, những thứ cần kiêng kỵ, những điều phải chú ý trong sinh hoạt hàng ngày.

Ta còn hơi bận tâm, Ngũ lang mới mười sáu, tuy nói ở nơi đây số tuổi này sinh con rất bình thường, nhưng ta vẫn lo lắng Ngũ lang có phải nhỏ một chút không, tỷ lệ khó sinh ở đây quá cao, Phật tổ phù hộ thôi.

“Ta muốn ra đường chơi!” Ngũ lang nhìn hồng kéo tay áo Lý Nhạc kêu.

“Không được không được, bây giờ chàng phải cẩn thận.” Lý Nhạc nở nụ cười, kể từ sau khi Ngũ lang có đứa bé, liền có phần hỉ nộ vô thường rồi, số khổ mà.

“Ta nhàm chán muốn chết.” Ngũ lang bĩu môi, thật sự không chịu nổi.

“Ngũ lang, tỷ phu chàng khi đó còn không phải như vậy sao, chàng đi tìm Tuyết nhi chơi được rồi?” Lý Nhạc cũng rất bất đắc dĩ, mình không thể lúc nào cũng theo cùng, ra đường cái cũng không yên tâm đâu.

Khi Ngũ lang đến đây, chúng ta đang đùa đùa với Bảo nhi đấy.

“Trước cửa một cây nho,

Non xanh vừa nảy mầm,
Ốc sên đeo vỏ nặng,
Từng bước bò lên trên.
Trên cây hai con hoàng anh,
Ríu rít đang cười nó,
Quả nho chín còn lâu,
Hiện giờ tới làm gì?
Hoàng anh đừng có cười,
Chờ ta leo lên nó sẽ chín —”

“Nương, thật dễ nghe, nương thiên vị, đều không hát cho con nghe.” Tuyết nhi dẫu môi làm nũng.

“Tiểu nha đầu, không phải con cũng nghe thấy rồi sao.” Ta gõ gõ đầu của nàng: “Con bao lớn rồi, vẫn giành với đệ đệ mình.”

“Phụ thân, nương có đệ đệ cũng không cần nữ nhi nữa.” Tuyết nhi bĩu môi.

Ha ha, a Lăng kéo con bé qua: “Có phụ thân thương con mà.”

“Cậu út.” Tuyết nhi nhìn thấy cậu mình, ném lại phụ thân bỏ chạy qua.

“Tuyết nhi ngoan, nhớ cậu cháu không?” Ngũ lang nhìn Tuyết nhi, không biết đứa bé của ta sẽ là đáng về gì đây. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Tuyết nhi làm ỏ trong ngực Ngũ lang: “Tuyết nhi rất nhớ cậu, nương thiên vị, chỉ thương đệ đệ.”

Ha ha, mọi người cười. Đỡ Ngũ lang ngồi xuống, bưng điểm tâm ra, còn mang chút đồ ăn vặt chua chua ô mai các loại hiện giờ Ngũ lang thích ăn.

“Tỷ, đệ chưa từng nghe tỷ ca hát đó, tên gọi là gì?” Ngũ lang bốc một viên ô mai lên, bỏ vào trong miệng.

“Trước kia tình cờ nghe được, là ốc sên và chim hoàng anh.” Vẫn rất thích bài hát này, liền nhớ.

“Tỷ tỷ hát một lần nữa có được không, đệ vẫn không nhớ.”

Ta gạt đầu, uống miếng nước, hắng giọng một cái, lại hát một lần.

“Nương, nhà chúng ta cũng có cây nho, vậy có ốc sên không?” Tuyết nhi nhìn chằm chằm về phía cây nho kia.

“Con đi tìm xem một chút, chẳng phải sẽ biết.” Chỉ có điều lúc này, trên cây nho ngay cả lá cũng không có, ốc sên cũng sẽ không có đi?

Tuyết nhi tìm một vòng, kéo lật toàn bộ dây nho, cái gì cũng không tìm được.

Nương gạt người! Tuyết nhi sử dụng ánh mắt không tiếng động tố cáo ta.

Ha ha, Tuyết nhi ngốc, “Không nghe thấy trong ca khúc nói, cây nho mới vừa nảy mầm, lá cây này đã rụng sạch rồi, ốc sên đã sớm ăn xong rồi đi rồi.”

Phụt ha ha, tất cả mọi người không nhịn được.

Hu, nương là người xấu! Tuyết nhi chui vào trong ngực a Lăng, không bao giờ đi ra nữa.

Đang cười nói, chỉ thấy bên ngoài cửa tiệm đi vào một nhóm người, cầm đầu chính là tốt lắm lâu không thấy Đoàn Văn Phong Đoàn tiểu thư.

Kỳ quái, nàng tới làm gì? Trừ lần đó đã giúp Diệp Hồng, dường như mọi người không có lui tới đi?

“Đoàn tiểu thư sao người lại tới đây?” Ta ứng phó trước.

Đoàn tiểu thư nói lời kinh người: “Ta tới cầu hôn.”

Hả? Ta theo bản năng nhìn về phía mấy người trong sân. Cầu hôn, ai vậy?

“Diệp công tử, ta muốn nói mấy câu với riêng người được không?” Đoàn tiểu thư đi tới bên cạnh Diệp Hồng, nhẹ giọng hỏi.

Hả? Tròng mắt rớt đầy đất. Nàng định cưới Diệp Hồng? Chẳng lẽ, lần đó trên đường xảy ra — gian tình gì không muốn người biết?

Mấy người chúng ta thoáng chốc liền lộ ra ánh mắt bát quái, dựng lỗ tai lên. Nhưng đáng tiếc, bọn họ qua bên cạnh nói rồi, cũng không nghe gì được, thật tiếc nuối! Mấy người đồng thời thở dài. di3n~d@n‘l3q21y”d0n

Cũng không lâu lắm, hai người bọn họ lại tới, chỉ có điều nhìn dáng dấp không đúng lắm, Diệp Hồng không có biểu cảm gì, mà Đoàn Vân Phong lại có dáng vẻ rất tức giận.

“Quấy rầy rồi, chúng ta đi trước.” Đoàn Vân Phong ôm quyền nói với chúng ta, mang người đi, lúc gần đi lại xoay người nói một câu với Diệp Hồng: “Ta chờ người suy nghĩ một chút, nghĩ xong hãy tới tìm ta, tâm ý của ta sẽ không thay đổi.”

Dựa vào cái gì, chảnh như vậy? Ai nghe cũng sẽ không vui mừng đi.

Nhưng mà, mới vừa rồi cuối cùng nói cái gì? Tò mò, tinh thần bát quái vạn tuế!

Cuối cùng, vẫn là a Lăng à Ngũ lang kéo Diệp Hồng vào trong nhà, nghiêm hình bức cung, ta liền chờ báo cáo trước tiên.

Mới đầu Diệp Hồng cái gì cũng không chịu nói, cuối cùng không chịu nổi một dựng phu, một bạn thân đeo bám dai dẳng, thẳng thắn được khoan hồng rồi.

Thì ra, hai người một đường đi Thái thành, Đoàn Vân Phong kia không cẩn thận sinh bệnh, làm phiền Diệp Hồng tỉ mỉ chăm sóc, mới có thể hồi phục. Nàng thấy Diệp Hồng lương thiện lại hiền thực, tỉ mỉ với nàng lại như vậy, tự cho là có ý, sau đó Diệp Hồng trở lại, nàng càng nghĩ càng thấy tốt, cuối cùng không nhịn được, không để ý người nhà phản đối, tới cầu hôn rồi.

“Đây cũng là chuyện tốt, Diệp Hồng cũng sắp hai mươi, có người thích cũng muốn hần, tốt vô cùng.” Ta kỳ quái, sao hần lại không đồng ý chứ, Đoàn Vân Phong kia vẫn rất tốt, mặc dù thô lỗ chút, cũng là một người biết thương người.

“Nhưng nàng đã có chính phu rồi, cho dù nàng ấy đối xử tốt với Diệp Hồng, cũng chẳng qua chỉ là trắc phu.” A Lăng nói như vậy.

Hoá ra là như thế, vậy vẫn thôi đi. Nếu thật sự thích một người, lại vì tốt cho hần, cũng không nên uất ức hần. Trong hậu viện một người vừa vặn tốt, hai người sẽ xảy ra chuyện

“Vậy, Diệp Hồng không thích nàng ấy sao?” Ta quan tâm cái này hơn.

“Diệp Hồng chẳng qua cảm thấy bản thân nàng ấy không tệ, cũng không đến tình trạng thích kia.” A Lăng dừng một chút: “Diệp Hồng nói, cả đời này hần cũng không muốn gả, hần chỉ nghĩ có một ngày có thể đi theo công tử lần nữa.”

Vậy chuyện này chúng ta cũng không nên nhúng vào, Diệp Hồng quyết định thế nào, chúng ta đều ủng hộ đến cùng. dieendaanleequydonn

Đoàn Vân Phong lại tới mấy lần, Diệp Hồng đều tránh không gặp, chúng ta cũng liền ứng phó. Dù sao, Diệp Hồng là người một nhà chúng ta, đương nhiên phải giúp đến cùng. Đoàn Vân Phong cuối cùng bỏ qua, không cam lòng rời đi.

“Diệp Hồng, người thật lòng không hối hận, dù sao nàng ấy cũng đủ thật lòng với người rồi.” Ta còn là lắm mồm hỏi một câu.

“Không nên nhắc lại rồi, ta không có lòng kia.” Diệp Hồng nói rất dứt khoát.

Ặc, vậy thì không đề cập nữa, tiếp tục sống qua ngày thôi.

“Bảo nhi, gọi nương.” Ta lấy trống bỏi trên đũa.

“Dương.”

“Là nương, Bảo nhi.”

“Dương.”

Được rồi, đổi lại, “Bảo nhi, gọi cha.”

“Cha.”

Ta ngã, gọi cha rõ ràng như vậy, thương hấn không công rồi.

“A Lăng, Bảo nhi hấn bắt nạt ta.” Ta chen vào trong ngực a Lăng cọ cọ, ta đau lòng.

“Ha ha, là ta sinh, dĩ nhiên thân với ta.”

Hu hu, che mặt, a Lăng chàng cũng bắt nạt ta.

“Bảo nhi, gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ dẫn đệ đi chơi.” Tuyết nhi lắc lắc tay nhỏ bé của hấn.

Bảo nhi gạt ra cũng không gạt ra, xụ mặt quay mặt đi.

“Nương, nương nhìn Bảo nhi kìa.”

“Tuyết nhi, nương sai lầm rồi, nương thật sai lầm rồi.” Ta kéo tay Tuyết nhi, nước mắt đầy vạt áo: “Tuyết nhi con mới là bảo bối của nương, nương sai lầm rồi, không nên thương bạch nhãn lang đó, hu hu.”

“Nương thật giả dối.” Tuyết nhi trực tiếp đả kích ta, ta đẩy lại ngồi chồm hổm góc tường đi.

Tứ nương càng lúc càng giống đứa bé rồi, ghen với con trai con gái cái gì? Lam Lăng lặng yên, chẳng lẽ là chê ta theo nàng quá ít ỏi.

Ban đêm, Lam Lăng dỗ Bảo nhi ngủ, đưa tay kéo kéo ta.

“Sao vậy?” Ta kỳ quái, hấn không phải dỗ nhi tử đi ngủ sao.

“Tứ nương, nàng mệt không?”

“Ồ thì, chưa buồn ngủ, chàng nằm ngủ đi.”

“Tứ nương.”

Hử, hôm nay sao ấy nhỉ? Đưa tay sờ sờ, đầu không nóng.

“Tứ nương nàng —”

“A Lăng hôm nay chàng sao vậy, là lạ.”

A Lăng cả giận, nghiêng người úp sấp trên người ta, vén quần áo của ta, liền hôn lên.

Hơ, đầu mơ màng, a Lăng khó có được chủ động, giang tay ra, vậy thành toàn cho hấn là được.

Ha ha, thật là một đêm ấm áp!

34. Chương 34: Trong Tộc Lam Thi

Editor: Puck - Diễn đàn

Trời đã rất sáng rồi, nhi tử ta đã thu xếp xong rồi, a Lăng còn trùm chăn không ra.

“A Lăng, dậy đi, mặt trời chiếu lên mông rồi!” Ta bắt đầu túm chăn, không ngọt ngọt à?

“Ừm.” Lam Lăng túm chăn thật chặt, cũng không ra ngoài. Ôi, tối ngày hôm qua mắc cỡ chết người, giống như một dâm phu, nào còn có mặt mũi gặp người. Tứ nương nhất định cười nhạo rồi, nữ nhân xấu!

“A Lăng, chàng thật sự không dậy?” Ta dè lên chăn, hạ thấp giọng: “Vây chúng ta ngủ tiếp đi, tối ngày hôm qua thật tốt, vừa đúng ôn lại.”

A Lăng đẩy ta ra, mới vừa vén chăn lên, lại vội che, “Nàng xoay qua chỗ khác, không cho nhìn!”

Ặc, được rồi, không nhìn thì không nhìn, dù sao cũng từng nhìn không ít.

Chờ chúng ta ra ngoài, Diệp Hồng cần mẫn đã vội mở ra, ngay cả Tuyết nhi đều đã tỉnh dậy. Ôi, mặt mỗ đỏ bừng.

Mở cửa chính cửa tiệm ra, bắt đầu buôn bán.

Mấy năm, vẫn bán mì, mì xào, mì sốt, mì om, tuy là buôn bán vốn nhỏ, cũng kiếm không ít. Tiền kiếm được lấy đi mua đất, sau đó cho thuê thu tô, chờ chúng ta không muốn làm, đi về phơi nắng giày vò, sống cuộc sống bà địa chủ.

Người bên ngoài sao đều chạy tới chạy lui, xảy ra chuyện gì sao?

Ta đưa tay chặn một nữ nhân lại: “Vị đại tỷ này, sao trên đường lại loạn như vậy?”

“Nghe nói triều đình phát băng, Lam tướng quân trấn thủ biên thành tư thông với địch phản quốc, nên bị giải về kinh thành đây.” Nữ nhân nói xong liền chạy tới chỗ nhiều người

Ta buông tay, tư thông với địch? Phản quốc? Không phải oan uổng đi, dù sao chuyện như vậy thường thấy, cuối cùng là tư thông với địch thật hay là công cao chấn chủ, cũng không phải là chuyện chúng ta quản. Trong tộc Lam thị cũng không nghe nói có quan cao gì, chắc không phải người bên này, càng không liên quan đến ta. Vỗ vỗ tay, bán mì của đi, một ngày ba bữa, mới là chuyện thăng đấu tiểu dân chúng ta quan tâm.

Không tới mấy ngày nữa, chúng ta liền phát hiện chúng ta quá ngây thơ rồi, người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống, người muốn trốn cũng trốn không được

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Lam Vô Nhai tư thông với địch phản quốc, chứng cứ phạm tội như núi, nhốt vào Thiên lao, sau thu xử trảm. Giết tam tộc Lam thị, răn đe, người dám can đảm lẩn trốn, lại giết cả tộc!”

Khắp nơi đều là binh mã, đầy đường bắt người. Cửa tiệm đóng cửa thật chặt, chúng ta núp ở bên trong không dám ra cửa.

A Lăng có kế ước bán thân, sớm không phải tộc nhân Lam thị, cũng không biết những người một lòng muốn thăng quan phát tài kia nghĩ làm sao, họ có thể thừa nhận không, hiện giờ duy nhất có thể làm chính là nghe theo mệnh trời.

“A Lăng, không phải sợ, chúng ta không có việc gì.” Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, ta đã sớm kêu Diệp Hồng cầm tất cả ngân lượng và kế đất trong nhà, mang theo Tuyết nhi và Bảo nhi đi tìm Lý Nhạc và Ngũ lang, để cho các nàng cùng nhau đến nông thôn ngây ngô. Nếu như chúng ta thật sự tránh không khỏi, Tuyết nhi và Bảo nhi đã ngoài tam tộc, sẽ không chịu dính líu.

“Tứ nương, đều là ta liên lụy nàng, nàng cho ta hưu thư đi, nàng cũng sẽ không có chuyện rồi.”

“Ta không đâu! Chúng ta nhất định không có chuyện, cho dù thật sự không được, chúng ta sẽ chết ở một chỗ, xuống đất cũng không cô đơn.”

“Nàng đừng như vậy, chúng ta còn có Tuyết nhi và Bảo nhi, hai đứa nhỏ như vậy, không có cha, lại không có nương, hai đứa làm thế nào?”

“Ta mặc kệ, ta liền muốn cùng chàng!”

“Tứ nương, nàng đừng tùy hứng —”

Ta lắc đầu nguầy nguậy, lệ rơi đầy mặt, không có chàng, sống tiếp còn có ý tứ gì?

Chúng ta ôm nhau thật chặt, không nói thêm gì nữa, nếu như chạy không thoát, liền cười đối mặt đi!

Cúi đầu, tìm được môi a Lăng, dùng sức hôn lên, a Lăng cũng dùng sức đáp lại, chưa bao giờ cuồng nhiệt như vậy. Ta một phát ôm lấy hắn, đè lên trên giường, mặt chôn trong cổ hắn, trong tay cũng không nhàn rời xé quần áo của hai người. Chúng ta điên cuồng lưu lại dấu vết của mình ở trên thân nhau, nhìn a Lăng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vừa nâng thân, liền đè toàn bộ lên. Vừa động mấy cái, a Lăng lật người một cái, ta liền bị đè xuống phía dưới, nước mắt a Lăng rơi trên mặt, trên cổ của ta...

“Mở cửa mở cửa!” Bên ngoài rầm rầm đập cửa, kèm theo tiếng đá cửa.

Chúng ta nhìn nhau, bình tĩnh đứng dậy, mặc quần áo, búi tóc, thu dọn xong giường đệm. Tay nắm tay, mở cửa phòng ra. Ánh mặt trời chiếu ngay mặt, ta đưa tay che, thấy rõ quan binh trước mặt. die nda nle equ ydo nn

“Xích lại, đi!” Nữ nhân dẫn đầu quát lên.

“Từ đây!” Ta đưa tay ngăn lại: “A Lăng đã sớm không phải họ Lam rồi, bảy năm trước hắn đã bán thân đến nhà ta, các người không thể bắt người.”

Nữ nhân kia khinh miệt liếc nhìn, xoay người rời đi, “Người nói cũng không tính, dẫn đi!”

Thôi, ta im lặng, nhiều lời vô ích, mắt thấy những quan binh kia lật tung phòng, cũng không tìm được một chút thứ đáng giá gì, hùng hùng hổ hổ kéo chúng ta đi.

Trong phòng giam âm trầm thú vị hoắc, lên mùi thơm mốc, đây chính là chỗ hiện giờ chúng ta ở lại. Tộc nhân Lam thị không phân biệt nam nữ, toàn bộ đều bị giam ở chung một chỗ, khóc, mắng, náo loạn, hò hét loạn lên.

Ta ôm a Lăng, vùi ở một góc phòng giam, nhắm hai mắt, hồi tưởng lại từng sự kiện ta và a Lăng quen biết hiểu nhau đến gần nhau, cuộc đời này có chàng, thỏa mãn.

“Lam Lăng à, người không phải không mang họ Lam à, sao cũng tiến vào rồi hả?” Lam Tam nương này đã chạy tới khiêu khích.

Ta liếc nhìn, chỉ ôm chặt a Lăng, không để ý tới bà ta, ta lười phải nói với bà ta.

“Ồ, không nói lời nào, bán thân thì thế nào, còn không phải trốn không thoát?”

“Chết đến nơi rồi, người bỏ bớt sức lực đi, giữ lại lúc chặt đầu khóc đi.” Ta chỉ nghĩ nữ nhân chết bầm này biến nhanh lên một chút, không nên tới phiền chúng ta.

“Liều Tứ nương, người —”

“Trở lại, náo cái gì? Tránh qua một bên đi, xem xem con trai của người đi, đã bệnh thành như vậy, còn có tâm tư náo!” Một âm thanh uy nghiêm cắt đứt Lam Tam nương dài dòng.

Ngẩng đầu nhìn sang, a, còn có chút ấn tượng, tộc trưởng đúng không? Ta không cảm kích người, ta nhớ thù lắm? d1en d4nl 3q21y d0n

Lam Tam nương đành hoảng lại, ôm nhi tử, không ngừng kêu, a, cuối cùng còn có chút nhân tính.

A Lăng ở trong lòng ta giật giật, lại ngủ thiếp đi, những ngày này, hắn gầy không ít, lại cố nén, mỗi ngày đều cười, không để cho ta lo lắng, không biết rằng ta càng đau lòng hơn.

“Tuyệt nhi, Bảo nhi, đừng đi —”

“A Lăng, mau tỉnh lại, hai đứa không có chuyện gì.” Ta lay tỉnh a Lăng, nhất định gặp ác mộng, a Lăng luôn khóc trong mộng, ta lo lắng suông lại không có cách nào.

“Tứ nương, chúng ta còn sống?” A Lăng yếu đuối hỏi.

Ta vội vàng gạt đầu, chúng ta còn sống, còn một ngày chưa đến, sẽ còn có hi vọng, cũng không được buông tha.

Thời gian đến sau thu xử trăm càng ngày càng gần, chúng ta cũng càng ngày càng tuyệt vọng. Thỉnh thoảng có người bệnh chết, nổi điên, thậm chí tự sát. A Lăng cũng ngã bệnh, ta chỉ có thể lo lắng suông, cho dù cầu xin như thế nào đều vô dụng, bọn họ sẽ không để ý đến chết sống của một tử tù.

Ta nhìn a Lăng ngày càng gầy gò, cũng bắt đầu nói mê sảng, trừ lau nước mắt, ta cái gì cũng không làm được. Ông trời, ta van cầu ngài, nếu ngài đã có thể để cho ta đến nơi này, hãy để cho ta mang a Lăng trở về đi. Chỉ cần chúng ta có thể chạy thoát một kiếp này, ta tình nguyện tan thành mây khói, trọn đời không được siêu sinh!

“Tứ nương, Tứ nương, đừng đi...” A Lăng lại đang nói mê sảng.

Ta lau mặt một cái, ôm chầm a Lăng: “Ta đang ở đây, ta đang ở đây, ta không đi.”

“Tứ nương... Ta nhìn thấy nàng đi rồi, không để ý đến ta... Máu đầy đất...”

“Ta rất tốt, chàng xem, ta đang ở đây.”

A Lăng mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Tộc trưởng kia cũng không được tốt, dù sao tuổi tác quá lớn, lại bị giam lâu như vậy. Tộc trưởng vịn tường tới đây, liếc nhìn a Lăng, mở miệng nói: “Như vậy không được, hắn không chống đỡ được mấy ngày, vẫn phải khám một chút mới được.”

Ta nhìn bà ta, haizzz, đều đến nông nỗi này, hận cái gì, cũng không đáng rồi. Lắc đầu một cái, có thể nghĩ cách, ta đều suy nghĩ, còn có thể như thế nào?

Tộc trưởng sờ soạng hồi lâu trên người, móc ra một miếng ngọc, chính là người không biết cũng có thể nhìn ra là một đồ tốt. Nhưng mà, bà ta cầm cái này ra làm gì, còn có thể có công hiệu khởi tử hồi sinh sao?

Tộc trưởng không để ý đến ta kinh ngạc, đến cửa ngục gọi đội trưởng nhà lao tới đây, nói gì đó, sau lại nhét món đồ kia vào trong tay đội trưởng nhà lao. Đội trưởng nhà lao này gật đầu một cái, đi ra ngoài.

Một lát sau, chỉ thấy đội trưởng nhà lao này lại trở về rồi, trong tay cầm thứ gì đó.

“Người, tới đây!” Đội trưởng nhà lao chỉ về phía ta.

Ta? Mặc dù kỳ quái, ta vẫn để a Lăng xuống, đi qua.

“Cho hắn uống đi, có lẽ có thể chống đỡ mấy ngày, ta có thể giúp cũng chỉ một chút như vậy thôi.”

Thì ra là thuốc! Ta thiên ân vạn tạ nhận lấy thuốc, vội dứt cho a Lăng uống. Nhưng mà trong lòng lại cảm tạ vị tộc trưởng kia, chỉ mong tất cả mọi người không sao.

35. Chương 35: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Editor: Puck - Diễn đàn

Uống thuốc, a Lăng quả nhiên khá hơn một chút, tỉnh táo hơn nhiều, cũng có thể ăn vài miếng cơm, sau lo lắng, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tứ nương, khiến cho nàng lo lắng.” A Lăng lên tinh thần một chút, ôn thuận vùi vào trong lòng ta, giống như con mèo nghe lời.

Ta nhẹ nhẹ vỗ vỗ lưng của hắn: “A Lăng, là tộc trưởng cứu chàng. Bà ấy dùng ngọc bội đổi thuốc cho chàng.”

A Lăng nhất thời không kịp phản ứng, tộc trưởng không phải muốn cho chúng ta chết sao

“A Lăng, chúng ta không hận bà ấy, được không?”

“Ừm.” A Lăng suy nghĩ một chút, sống một ngày là người một ngày, còn có cái gì không bỏ được chứ?
“Chúng ta đi cảm ơn đi.”

Ta gật đầu, đỡ dậy a Lăng, đi tới trước mặt tộc trưởng, rất cung kính khom người, cảm ơn ơn cứu mạng của bà ấy.

“Tứ nương, chúng ta cũng sắp bị xử trảm chứ?” A Lăng lại một lần nữa làm ỏ trong lòng ta, trong khoảng thời gian này hẳn yếu đuối rất nhiều, lúc nào cũng muốn đánh vào trên người ta

“Có lẽ vậy.” Ta thở dài, mẹ nó, chặt đầu quá buồn bực.

“Ta không sợ.” A Lăng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn ta: “Ta chỉ không yên lòng Tuyết nhi và Bảo nhi.”

Ta nắm thật chặt tay, không nói chuyện nữa, a Lăng vẫn rất dũng cảm, mạnh hơn ta nhiều. Ta nhìn giống như kiên cường, thật ra thì yếu ớt hơn, sợ nhận lấy một chút xiu tổn thương.

Năm ngày sau, chính là lúc xử trảm. Mọi người trong phòng giam rất yên tĩnh, tràn đầy tuyệt vọng, ngồi cứ ngồi nằm cứ nằm, cũng không nhúc nhích.

A Lăng hết thuốc, lại có phần không được tốt, lần này tộc trưởng cũng không có cách nào.

Có lẽ, chúng ta thật sự chết chắc. Bệnh chết dù sao cũng tốt hơn đau thân hai nơi, tối thiểu sẽ không quá đau.

“Liễu Kiều, Lam Lăng, ra ngoài!”

Ta cả kinh, gọi a Lăng làm gì? Còn nữa, Liễu Kiều, là ai?

“Liễu Kiều, Lam Lăng, thất thần cái gì!” Bên ngoài lại thúc giục.

A, đúng rồi, Liễu Kiều không phải là ta sao? Đầu heo! Quen gọi Tứ nương Tứ nương rồi, thiếu chút nữa liền tên cũng quên luôn. `dinendian.lsqid`]on

Gấp rút bò lên, vừa đỡ vừa ôm a Lăng, chúng ta chui ra khỏi phòng giam.

“Các người có thể đi được rồi.” Đội trưởng nhà lao đưa quần áo của chúng ta tới.

Hả? Miệng ta lập tức biến thành hình chữ O.

“Đại nhân mới vừa điều tra xong, bảy năm trước Lam Lăng đã bán thân họ Liễu rồi, không tính là tộc nhân Lam thị, các người có thể đi được rồi.” Đội trưởng nhà lao nói xong, liền dẫn chúng ta đi ra ngoài, thấy hai chúng ta vẫn còn bất động tại chỗ, lại đi tới kéo một cái: “Đi mau, thất thần làm gì?”

A, ta phản ứng kịp, a Lăng đã thần chí không rõ, vẫn đi ra ngoài quan trọng hơn.

“Liễu Kiều —”

Phía sau có người gọi ta, quay đầu nhìn lại, là tộc trưởng. Nhờ có bà ấy, chúng ta mới sống được, vẫn đi xem xem bà ấy nói gì mới được.

“Giúp một tay chăm sóc cho chất của ta, nó còn nhỏ, chúng ta đều không còn, nó không sống nổi.”

“Được.” Ta có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi, bọn họ sợ rằng không ra được.

“Cảm ơn người, trước kia ta —”

Khoát tay áo, ta công a Lăng lên đi theo đội trưởng nhà lao, ra khỏi nhà lao.

Ánh mặt trời đâm vào mắt người mở không ra, chói mắt giống ngày đó. Chỉ có điều, lần đó là đi vào, lần này là rời đi.

Vĩnh biệt, đại lao. Ta sẽ không trở lại!

Công a Lăng lên lưng, bước nhanh chân, đi tới y quán.

“Các người, các người đi ra như thế nào?” Đại phụ nhìn thấy chúng ta, giật mình.

“Đương nhiên là đi ra, mau nhìn xem a Lăng, hẳn bị bệnh.” Ta để a Lăng xuống, đỡ lên trên ghế ngồi. diee ndda fnleeq uysd doon

“Đó là không có việc gì rồi?” Tay đại phụ run run.

Ngất, người run nữa, còn có thể chấn mạch sao?

Nhìn ta gật đầu, tay đại phụ cuối cùng không run nữa, lưu loát chấn mạch cho a Lăng

“Bị kinh sợ, lại dinh dưỡng không đầy đủ, bệnh căn lúc sinh non để lại phạm vào.”

Hả? Vậy nghiêm trọng không?

“Nghỉ ngơi cho tốt, không có việc gì.” Đại phụ lưu loát kê đơn thuốc, hốt thuốc.

Vậy thì tốt, ta nhận lấy thuốc, công a Lăng lên về nhà.

Cửa chính của cửa tiệm nghiêng ngả đổ bên cạnh, bờ bãi đầy đất, đây là bị đánh cướp qua đi? Vòng qua vật lộn lộn trên đất, để a Lăng xuống, để cho hắn dựa vào bên cạnh. Thu dọn giường đệm một chút, nhìn chung chặn gì đó vẫn còn ở đó. Trải chăn xong, đỡ a Lăng nằm xong, lại phủ chăn lên, ta ra sân tìm nồi thuốc, đốt bếp lò, bắt đầu nấu thuốc.

Lợi dụng thời gian nấu thuốc, ta thu thập đơn giản bàn ghế lộn xộn trong cửa tiệm, dọn xong từng việc. Trong sân cũng dọn dẹp sạch sẽ, những thứ đồ đạc hỏng kia chồng chất ở đó, đợi có thời gian rảnh cầm đi ra vứt bỏ. Xem một chút trong phòng bếp còn có một ít gạo mì, thức ăn đã sớm hư, trước nấu chút cháo đi, trên người bây giờ cũng không có tiền, không có cách nào mua thức ăn.

Ra ngoài cửa tìm người quen chuyển lời cho Lý Nhạc: Chúng ta không sao, trở lại nhanh lên một chút đi. Liền bưng thuốc đã sắc xong, đi đút cho a Lăng, a Lăng vẫn ngủ mê man, ta trực tiếp sử dụng miệng ngậm thuốc, từng hớp đút xuống. Trời ạ, đáng chết ta! Vội súc miệng, mới khá chút, suy nghĩ một chút, cũng đút mấy ngụm nước cho a Lăng.

Cháo cũng đã nấu xong lắm, thêm muối, đập lửa tắt bếp. Mang cái ghế, ngồi ở đầu giường nhìn a Lăng, không biết đến khi nào hắn có thể tỉnh. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Trên mặt a Lăng nhiều thêm một chút huyết sắc, chân mày lại nhíu thật chặt, ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, sờ sờ mặt của hắn, gây nhiều như vậy, nhất định phải bồi bổ cho tốt.

“Tứ nương, chúng ta đang ở đâu? Chúng ta, chết — rồi sao?”

“A Lăng, chàng đã tỉnh?” Ta vội ôm chặt hắn: “A Lăng, chúng ta còn sống, ở nhà.”

“Trong nhà?” A Lăng không dám tin nhìn một chút, là trong nhà, tất cả đều rất quen thuộc, chính là rối loạn chút, giống như — gặp trộm.

“Họ nói chàng đã sớm không phải tộc nhân Lam thị, liền thả chúng ta.” Ta ôm lấy hắn: “A Lăng, tất cả đều đã qua, chúng ta không sao, chúng ta đều rất tốt. Lát nữa Tuyết nhi và Bảo nhi sẽ tới, chúng ta vẫn sống cuộc sống giống như trước kia.”

Ừ, còn sống là tốt rồi!

Ăn xong cháo với a Lăng, để cho hắn nằm, ta bắt đầu dọn dẹp trong nhà, bàn ghế chén đĩa các loại, bị vỡ đều vứt bỏ, có thể sử dụng sắp đặt chỉnh tề. Lại bưng nước, lau một lần khắp nơi, chờ sắp xếp lại toàn bộ đồ, ta nằm lỳ ở trên giường thở hồng hộc, mệt chết ta.

Lại đi đun nước, hai người cũng tắm một cái, ở trong tù bẩn rồi, trên người đều có mùi. Tìm quần áo coi như sạch sẽ thay ra, mới phát hiện người vừa sống lại một lần. Tinh thần a Lăng không tốt lắm, chúng ta liền đắp chăn, ôm nhau, không nói một câu.

“Nương, phụ thân —”

“Cha — oa oa”

Nhất định là họ đến rồi! Ta gấp rút bò dậy mặc áo khoác vào, đỡ a Lăng ngồi dậy, Tuyết nhi đã nhào tới, Bảo nhi cũng ở trong ngực Diệp Hồng khóc lớn.

A Lăng ôm cổ họ, cũng khóc, ta nhìn nước mắt, ôm người, nói không ra lời. Vốn sinh tử hai người mờ mịt, rồi lại còn sống gặp nhau, chúng ta sẽ không chia ra nữa!

Cuối cùng đều tốt một chút, chúng ta ngồi nói chuyện, nói kinh nghiệm của chúng ta trong khoảng thời gian ở trong tù, cuối cùng còn nhắc tới đứa cháu của tộc trưởng, vẫn nên đi tìm một chút, cũng đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

“Tộc trưởng cũng coi như đã cứu chúng ta, nếu không chúng ta không chịu đựng nổi đến khi ra ngoài, chúng ta vẫn nhanh đi tìm đứa bé kia thôi.” A Lăng nghĩ đến cảnh ngộ mình gặp phải, một nam hài tử sống tiếp như thế nào?

36. Chương 36: Bụi Bặm Rơi Xuống Đất

Editor: Puck - Diễn đàn

Một đường hồi thăm, cuối cùng hồi được đến nhà tộc trưởng, cửa viện mở rộng, hoàn toàn hỗn loạn, rồi lại lạnh tanh đáng sợ. Xuyên qua mấy cánh cửa, mới nhìn thấy một vị đại thúc cao tuổi, cầm cây chổi quét sân.

“Đại thúc, xin hỏi một chút —”

“Mọi người đi hết rồi, ở đây không có người người muốn tìm.” Đại thúc không ngẩng đầu, tiếp tục quét.

“Đại thúc, ta là Liễu Tứ nương, thê chủ của Lam Lăng, đại thúc chắc từng nghe nói chứ?” Ta kiên nhẫn hỏi, một chút phớt lờ của tộc trưởng, như thế nào cũng phải hoàn thành mới đúng.

Đại thúc nghe vậy cuối cùng dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn ta: “Người không phải nên ở trong tù à, sao lại ra ngoài được? Đây những người khác đâu?”

“Phía trên tra rõ a Lăng đã sớm không phải người của Lam gia, liền thả chúng ta. Những người khác vẫn còn ở bên trong, ta cũng không biết như thế nào.” Nhất định là dữ nhiều lành ít, chỉ có điều ta không dám nói.

“Vậy —” Đại thúc cuối cùng lộ ra vẻ mặt nghi vấn, kể từ sau chuyện năm ấy, mọi người đã cả đời không qua lại với nhau, lúc này tới làm chi? “Các người đến xem chuyện tiểu lâm?”

Ta lắc đầu một cái, ta có ác liệt như vậy sao? Cẩn thận nói lại một lần phớt lờ của tộc trưởng ở trong tù.

Đại thúc nghe xong lại do dự một chút, cuối cùng tin chúng ta.

“Nhân công tử ở hậu viện, ta sẽ mang mọi người qua.” Đại thúc bỏ lại cây chổi trong tay, mang theo chúng ta đi hậu viện, “Kể từ sau khi trong tộc xảy ra chuyện, quan phủ còn nói muốn tịch thu tòa nhà, hơi lớn một chút đều mang tiền tài chạy, người làm trong nhà cũng đều đi hết, chỉ còn sót lại Nhân công tử quá nhỏ, lại không ai quản, không thể làm gì khác hơn là ngậy ngô trước.”

“Vậy sao đại thúc người không đi?” Chẳng lẽ là trung bộc trong truyền thuyết kia?

“Ta không yên lòng công tử, ta cũng đi, công tử làm thế nào?” Đại thúc đưa tay lau mắt: “Ta nhìn công tử ra đời cho đến bây giờ, trừ phi công tử sống tốt, nếu không ta sẽ không đi.” dilenda4nle3qu21ydo0n

Khó khăn! Cảm thán một cái, lo lắng của tộc trưởng thành sự thật, nhưng cũng không ngờ tới, còn có một người trung thành.

Vừa nói vừa đi, đã nhanh chóng đến viện của Nhân công tử.

Nam hài thật đáng yêu, chừng bảy tám tuổi, rụt rè nhìn chúng ta.

“Người tên là tiểu Nhân sao?” Diệp Hồng ngồi xổm người xuống, giang hai tay về phía bé trai.

Bé trai không dám động, chỉ nhìn vị đại thúc kia.

“Công tử, tộc trưởng đại nhân phó thác người cho họ, họ đều là người tốt, sẽ chăm sóc tốt cho công tử.” Đại thúc đó nghiêm túc nói với đứa bé, cũng kéo hẳn đến trước mặt chúng ta.

“Tiểu Nhân, theo cô trở về đi, nhà cô mở tiệm mì, tiệm mì Liễu gia, cháu từng nghe nói tới chưa?” Ta cũng ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng dụ dỗ hẳn.

“Cái đó cháu biết rõ, mì nhà cô rất thật ngon.” Bé trai cuối cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Cái này thì dễ làm, ta tiếp tục dụ dỗ: “Đi nhà cô đi, ngày ngày đều có mì ăn, cháu muốn ăn loại nào cũng được. Còn có muối muối và đệ đệ chơi với cháu, như thế nào?”

“Ừm, cháu đi nhà cô, chờ bà nội và nương bọn họ trở lại, cháu lại trở lại.”

Đứa nhỏ gật gù, ta ôm một cái, cuối cùng lại buông ra, kéo hẳn tới trước mặt Diệp Hồng: “Đây là chú Hồng, tới gọi một tiếng.” Diệp dần lee quỳ đôn

“Chú Hồng.” Bé trai giòn giã kêu xuống.

“Ngoan, tới để chú bế.” Diệp Hồng ôm lấy tiểu Nhân, chúng ta hỏi rõ đại thúc muốn chuẩn bị về quê, liền ôm tiểu Nhân đi về nhà.

“Tứ nương, đã đón về rồi?” A Lăng thấy chúng ta mang về đứa bé trai, liền hiểu.

“Đây là chú Lam Lăng, Tuyết nhi muối muối, Bảo nhi đệ đệ.” Ta giới thiệu từng người: “Đây là tiểu Nhân, về sau chúng ta chính là người một nhà.”

“Chú, muối muối, đệ đệ.” Tiểu Nhân thông minh lập tức gọi theo một lần.

“Ngoan.” A Lăng sờ đầu tiểu Nhân, lại là một đứa bé số khổ.

Lúc ăn cơm, Lý Nhạc đỡ Ngũ lang ôm tã cũng đã tới. Ngũ lang đã sinh xong đứa bé, là bé trai rất xinh đẹp, trong tháng mới vừa làm xong, vẫn không dám tùy tiện xuống giường, nhưng bởi vì chuyện của chúng ta, ngay cả một tiệc rượu đầy tháng cũng không làm. Trong khoảng thời gian này, Ngũ lang lo lắng sợ hãi, lại sinh con, gầy đi một vòng lớn, nhìn mà lòng ta đau chết.

“Ngũ lang, đây là cháu ngoại nhà ta?” Ta nhìn tiểu hài tử ngủ thiếp đi còn chảy nước miếng hỏi

“Vâng, tỷ.” Ngũ lang nhìn nước mắt, cuối cùng là người làm cha, chẳng chặc chút, không giống như trước kia nhào tới trên người ta.

“Đây là?” Ngũ lang chưa từng thấy người bạn nhỏ Lam Nhân đấy.

“Lam Nhân, sau này ở nhà chúng ta.”

“À.” Ngũ lang gật đầu, cũng không hiểu kỳ, xem ra Lý Nhạc đã nói tất cả cho hẳn.

Đến nước này, người bạn nhỏ Lam Nhân, ở nhà chúng ta.

Mỗi ngày đều sẽ đi hỏi thăm, người trong tộc Lam thị vẫn còn đang bị nhốt trong tù, ngày xử trảm sắp đến, chúng ta cũng không có cách nào. die nd da nl e q uu ydo n

Nhìn ánh mắt mong đợi của Lam Nhân, chúng ta cái gì cũng nói không ra được.

Ngày này tới, chúng ta không dám đi xem, chỉ đóng cửa, lẳng lặng ngây ngô, cả ngày.

Sau đó, nghe nói ngày đó trên pháp trường tiếng khóc tận trời, máu chảy thành sông...

Đẩy cửa ra, sương hoa rơi xuống đầy đất, giống như cây ngọc hoa quỳnh điêu linh, xinh đẹp lại buồn bã.

Chúng ta chỉ ôm chặt đứa bé đáng thương kia, thật lâu không nói gì, Tuyết nhi không hiểu chúng ta làm sao, kéo Lam Nhân đi chơi rồi.

Không biết là hạnh phúc, chỉ mong bọn chúng đều có một tuổi thơ vui sướng.

Tất cả đều giống như chưa từng xảy ra, mọi người sống ai đi đường nấy, Lam Nhân cố chấp mỗi ngày ngồi ở cửa, chờ cha hoặc nương tới đón hẳn, còn có bà cố, chỉ có điều bọn họ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Mặc cho khách nhân lui tới nói cái gì, hần đều không nói tiếng nào, thật ra thì, chính hần cũng hiểu đi, hần vĩnh viễn không chờ được. Chúng ta cái gì cũng nói không ra được, chỉ có đối xử tốt với hần tăng gấp bội.

Tuyết nhi rất thích ca ca đột nhiên đến này, luôn quần lấy hần chơi, chúng ta cũng vui vẻ vì Tuyết nhi có một bạn chơi.

Tuyết năm nay, cũng rơi sớm hơn năm trước, che giấu tất cả bi ai và bất hạnh.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa đã tích tụ lớp tuyết thật dày, khắp nơi đều trắng xóa, lại một năm nữa đến.

Cầm cái xẻng lên, mọi người bắt đầu xóc tuyết thành đồng, bọn nhỏ đang chơi đùa trong tuyết, chúng ta thỉnh thoảng cũng đi theo náo nhiệt.

Chưng bánh bao, chiên bánh, làm thịt viên, Gà thịt cá muối rất nhiều, món ăn cũng đựng trong hầm ngâm. Quét dọn phòng, tắm rửa v.v..., một thứ cũng không thiếu.

Hai nhà thành một nhà, qua một năm vô cùng náo nhiệt.

Sau đó, chính là chúc tết, chúng ta đi nhà dì cả sau, Lý Nhạc liền mang theo Ngũ lang và đứa bé, đi Tế An phủ thăm cha nương.

37. Chương 37: Cổ Nhân Đến

Editor: Puck - Diễn đàn

Giống thường ngày, mở cửa tiệm ra, bắt đầu một ngày buôn bán.

Tiệm mì Liễu gia càng ngày càng nổi danh, thậm chí có không ít người từ vùng khác đặc biệt chạy tới, ăn mì là thứ yếu, chủ yếu nhất chính là nhìn thê phu kinh thế hải tục, lại còn có thể từ trong tử lao ra ngoài.

Mì phổ quả nhiên danh bất hư truyền, vị rất ngon, còn người ấy mà, ngược lại không có gì đặc biệt. Hai thê phu không có gì đặc biệt, lại không thấy văn chương tài hoa hơn người, cũng không có phong thái nghiêng nước nghiêng thành. Chỉ là mấy đứa bé kia, ngược lại thật đáng yêu, nghe nói còn có một đứa là đời sau của tội nhân, cũng thiệt cho bọn họ dám chứa chấp.

Nghe được lời nói Diệp Hồng nghe được trên đường, chúng ta cười thành một mảnh. Ha ha, lại cũng có thể thành danh nhân như vậy, khiêm tốn quả nhiên không dễ dàng.

“Nương, phụ thân.”

“Phụ thân ôm.”

A Lăng vội chìa tay ra, ôm lấy con trai bảo bối: “Bảo nhi hôm nay đi đâu?”

“Phụ thân, phụ thân.” Bảo nhi không ngừng cọ vào trong ngực cha, nhìn thấy mà khiến ta chỉ muốn kéo hần xuống, thẳng nhóc giả heo xơi tái cạp này, chỉ luôn giành người với ta.

“Chúng con đi xem tò he, thật thú vị.” Tuyết nhi kéo tiểu Nhân, cười mặt ngu ngốc.

Tò he cũng đáng giá hiếm thành ra như vậy, một đám tiểu hài tử.

“Cô, chúng cháu còn nhìn thấy một chú, không khác chú Hồng nhiều lắm, chính là luôn làm vẻ mặt, giống như không biết cười.” Tiểu Nhân cũng vội vàng xen vào, dù sao vẫn còn là đứa bé thích chơi.

“Phải đó, nương, có một cô một mực trêu chọc chú mặt lạnh đó, chính là trêu chọc không cười.” Tuyết nhi cũng nhớ tới tới người xem ra thật hung dữ đó.

“Được gọi là mặt than, chúng ta mặc kệ hần, đi ăn cơm đi.” Ta mỗi tay dắt một đứa bé, cùng a Lăng vào cửa, Diệp Hồng đã làm xong cơm, chỉ chờ người trở về ăn cơm.

Ta nhìn Tuyết nhi, đứa bé này không nhỏ, qua hai năm phải đưa con bé đi thư viện học mới được. Tiểu Nhân ở nhà học một chút nam công gì đó, tương lai cũng dễ lập gia đình. Nhức đầu nhất chính là Bảo nhi, còn nhỏ lắm, cho dù muốn đá ra, cũng phải mất rất nhiều năm, tốt nhất tìm người kề cận cho hẳn. di3nd@nl3qu.yd0n

Ừm ừm, cứ làm như thế. Trong lòng ta cười hả hê, ngay cả mình một mực ăn cơm không cũng không biết.

“Dùng bữa, ngu người?” A Lăng gấp cho ta một miếng gà thịt, vừa liếc ta một cái: “Nàng đang suy nghĩ cái gì đấy, ăn một bữa cơm cũng có thể mất hồn.”

Ha ha, không thể nói, nếu không chàng nhất định nói ta không thương con.

“Xin hỏi —” Bên ngoài có một giọng nam xa lạ gọi.

Người nào vậy, thời điểm dùng cơm nhi đã qua rồi chứ?

“Ta đi xem một chút.” Diệp Hồng buông chén đũa xuống, liền đi ra cửa.

“Người, người là?” Chỉ nghe thấy giọng nói không thể tin của Diệp Hồng.

“Là ta.” Một giọng nói lạnh nhạt lại cố nén kích động truyền tới, giống như đã từng nghe thấy ở đâu, chính là nghĩ không ra.

“Hu hu, người, người —”

Không được, chúng ta vội ném bát đũa xuống, cùng nhau chạy vội tới.

“Sao vậy, Diệp Hồng?”

“Hắn, hắn —” Tay Diệp Hồng run run, sửng sốt nói không ra lời.

“Rốt cuộc như thế nào?” Ta kỳ quái, không phải là mặt than sao, a đúng, chắc là người máy đứa Tuyết nhi nói.

“Tứ nương, là Diệp Chanh, Diệp Chanh trở lại.” A Lăng kéo ta, tay cũng đang run.

Diệp Chanh? Trời ạ! Sao lại là hắn?

“Diệp Chanh sao người lại trở lại? Vậy công tử đâu rồi, người bỏ lại một mình công tử!” Diệp Hồng lau nước mắt, liền nhào lên trên người Diệp Chanh, khó có được chính là, Diệp Chanh lại không tránh ra, mặc hắn ôm, chỉ có điều nữ nhân bên cạnh Diệp Chanh giật giật khóe miệng, buồn bực muốn chết.

Sẽ không có gian tình gì ở đây chứ? Ta nằm trên người a Lăng cười trộm, a Lăng chỉ lo nhìn hai người kia, cũng quên kéo ta xuống.

Toàn bộ xung quanh, mắt của tất cả mọi người cũng nhìn chăm chú về phía hai người ở giữa.

Ôi, thật dọa người, nữ nhân kia lui về phía sau một chút.

Diệp Chanh khinh bỉ liếc mắt, tự lo nói: “Công tử kêu ta trở về, để cho ta mua một viện, quản lý trước, chưa nói làm cái gì.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Vậy?” Chúng ta cũng kỳ quái, nhất trí quay về phía nữ nhân không quen biết.

“À, ta là ám vệ bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ kêu ta bảo vệ Diệp Chanh công tử, không nói nguyên nhân gì.” Nữ nhân kia không chống cự nổi cuối cùng khai ra: “Ta tên là Ảnh Thập, lão thập trong ảnh vệ.”

Ôi, thật đúng là đảng hoàng, nhanh như vậy liền đã nói hết, cũng tránh cho chúng ta nghiêm hình bức cung.

Vậy coi như xong, nếu hỏi không ra cái gì, ngày sau sẽ biết.

“Các người trở về lúc nào?” Ta linh cơ nhất động, thuận miệng hỏi.

“Được một khoảng thời gian rồi, mua nhà cửa, bố trí gì đó tốn khá nhiều thời gian.” Ảnh Thập không nghi ngờ gì, không để ý Diệp Chanh trừng mắt nhìn nàng, đảng hoàng nói hết.

A, ta gật đầu, vậy chúng ta có thể còn sống, cũng không phải mượn cớ là có thể ra ngoài. Nếu Diệp Chanh không muốn chúng ta biết, liền giả bộ không biết là được, “Các người thật là, đã sớm tới, còn chưa tới tìm chúng ta.”

“Đúng vậy, tiểu Chanh, chúng ta có tình nghĩa nhiều năm như vậy người đều không đến, hừ, ta tức giận.” Diệp Hồng xoay người vào phòng, vừa quay đầu làm mặt quỷ với chúng ta.

Ha ha, Diệp Hồng này!

“Trời không còn sớm, chúng ta đi về trước, ngày mai lại tới nữa.” Ảnh Thập nhỏ giọng thì thầm ở sau lưng Diệp Chanh.

“Chúng ta đi về, ngày mai trở lại nói chuyện.” Diệp Chanh nhìn không sai biệt lắm, cáo biệt chúng ta.

Ta và a Lăng nắm tay, đưa họ đi ra ngoài.

“Chú mặt than hẹn gặp lại!” Tuyết nhi ở sau lưng a Lăng thò đầu ra.

Ặc, nha đầu đáng chết, nhất định phải dạy dỗ cho tốt, nếu không hỏng rồi.

Rõ ràng nhìn thấy Diệp Chanh dừng lại một chút, cứng ngắc quay đầu lại, giật giật khoe miệng: “Tuyết nhi ngoan, mai chú tới thăm cháu.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Vâng, chú mặt than, cháu ở nhà chờ chú.” Tuyết nhi thật ngây thơ nói.

Phủ phục xuống đất, ta không biết nài! Ta bị thương ôm a Lăng không buông tay.

“Mau buông ra, nhiều người nhìn như vậy đấy.” A Lăng đỏ mặt tránh khỏi tay của ta.

Buông tay liền buông tay, buổi tối mới cẩn thận thu thập chàng.

Hai người đi xa, mơ hồ có thể nhìn thấy Diệp Chanh néo Ảnh Thập một cái.

“Ồi, sao người lại néo ta?”

“Lắm mèo! Công tử không muốn để cho bọn họ biết là công tử cứu bọn họ, người vừa nói liền lộ tẩy, nữ nhân ngốc!”

“Làm sao lại như vậy? Ta chỉ nói một câu.”

“Liễu Tứ nương này có bao nhiêu thông minh, làm sao người biết, nàng nhất định đoán được, xem chúng ta không muốn đề cập tới, mới thật tốt. Người cho rằng người người đều giống như người, không có đầu óc, nữ nhân ngốc.”

“Đúng đúng, ta ngốc, nếu không làm sao vẫn cứ để cho người bắt nạt, cũng không dám đánh lại.”

“Hừ!” Lỗ tai Diệp Chanh khó được đỏ lên, lại không ai nhìn thấy.

Ban đêm, khi mọi người đi, ta nằm thở trên người a Lăng.

“A Lăng, là Lan San đã cứu chúng ta.”

“Thật sao?”

“Họ tới thật trùng hợp, còn có hôm nay Diệp Chanh không để cho Ảnh Thập nói chuyện, rõ ràng không muốn chúng ta biết.”

“Vậy chúng ta nên làm như thế nào đây, Tứ nương?”

“Coi như không biết đi, trong lòng nhớ là được.”

“Ừm, nghe lời nàng.”

“Cái gì đều nghe ta?”

“Ừm.”

“Vậy —”

“Cái gì?”

“Chàng lên trên là được, ta thích dáng vẻ kia của chàng, thật đẹp.”

“Thôi đi.”

“Chàng mới vừa nói nghe ta, hiện giờ liền không nghe.”

“Sắc nữ, ta cứ không nghe.”

“Trễ rồi!”

“Ừm, nữ nhân xấu!”

Ha ha, cuộc sống hạnh phúc không cần có lý do.

38. Chương 38: Coi Như Là Kết Thúc

Editor: Puck - Diễn đàn

Sách sử ghi lại: Vũ Lâm năm thứ năm, Phượng Hậu Diệp thị khó sinh, phụ tử đều mất. Vũ Lâm Đế cực kỳ đau lòng, bị bệnh không dậy nổi, không thể không để cho Thái nữ tuổi gần tám tuổi giám quốc, Thái phó và Tả Hữu Thừa tướng phụ chính. Vũ Lâm Đế ở trong cung dưỡng bệnh, trừ ngày lễ trọng đại ra một mực không xuất hiện.

Mùa thu cùng năm, một chiếc xe ngựa rất bình thường khoan thai chậm rãi đi tới tiệm mì Liễu gia ở trấn Vọng Liễu.

“Oa oa —”

“Diệp nhi ngoan, đừng khóc, phụ thân lập tức cho con ăn.” Một giọng nói đặc biệt ôn hòa từ trong xe ngựa truyền tới.

Không ai để ý đến xe ngựa bình thường này, là phu lang nhà nào mang theo đứa bé ra ngoài chơi?

“Diệp nhi thật biết nghe lời, chúng ta phải xuống xe, nơi này chính là nơi phụ thân lớn lên.”

Nữ nhân điều khiển xe ngựa vội dừng ổn xe ngựa, đưa tay vén màn vải lên, người trong xe ngựa đưa đứa bé ngủ say sưa qua, một tay vịn nữ nhân, xuống xe ngựa.

Năm năm rồi, ta cuối cùng cũng trở lại, bọn họ, chắc cũng khỏe đi, cũng không biết còn có thể nhận ra ta không?

“Chính quân, chúng ta phải đi vào sao, tiệm mì này có thể không quá sạch sẽ không?” Nữ nhân kia nhìn lướt qua cửa tiệm nhỏ tầm thường, đây cũng quá mộc mạc đi?

Chính quân này nhìn nàng ta một cái, không nói chuyện nữa, nhắc chân liền đi vào trong.

“Mấy vị khách quan mời ngồi, ngài muốn ăn gì?” Ta một tay cầm khăn lau, vừa nói với hai người mới vừa vào cửa, không đúng, còn có một tiểu bảo bảo.

“Cá chần nước sôi.” Nam tử đi phía trước cũng không hề ngồi xuống, mà đi tiếp tới hậu viện.

Hả? Tại sao có thể có người biết cá chần nước sôi chứ? Ta chỉ làm ở nhà, người bên ngoài chưa được ăn, càng sẽ không biết đâu.

“Vị khách quan kia, chúng ta không bán món này —” Trong miệng ta xã giao, ngẩng đầu nhìn về phía vị khách kỳ quái này, nhất thời liền ngây ngốc, “Lan, Lan, Lan —”

“Lan San.” Nam tử cười xác nhận.

“Bốp!” Ta cho mình một bàn tay, đầu óc thoáng chốc tỉnh táo, đầu lưỡi cũng lạnh lẽo.

“Lan San, người, là người, đã trở lại?”

“Lớn mật, dám gọi thẳng tọc danh của Chính quân!” Nữ nhân tùy tùng bị xem nhẹ giờ quả đấm về phía ta.

Ặc, thật dọa người nha, hơi sợ!

Lan San xoay mặt liếc mắt nhìn, nữ nhân kia lập tức im lặng, chà, người rất thút thời, có điểm giống với Ảnh Thập.

“Xin lỗi các vị, hôm nay chúng ta không buôn bán, các vị lần sau tới hoàn toàn miễn phí.” Ta vội đưa Lan San đi vào, lại vội giải thích với khách.

“Tứ nương nàng làm gì đây, đang rất tốt sao lại đóng cửa tiệm làm gì?” Giọng nói của a Lăng truyền từ phòng bếp đến.

“Lại diên khùng đi, khi người vừa có đứa bé, cũng chưa từng đóng, còn giống như một kẻ ngu.” Giọng nói của Diệp Hồng cũng không che giấu chút nào bay ra.

Ta lại không để ý tới bọn họ nói gì, đứng ở trong cửa tiệm liền kêu: “Các người mau ra đây, có chuyện lớn, nhanh lên một chút!”

Diệp Hồng ném đồ trong tay xuống, chưa rửa tay liền từ phòng bếp ra ngoài, trong miệng còn nói nhỏ: “Có thể có chuyện lớn gì, cũng không phải sinh con.”

Lan San cười tủm tỉm, cũng không nói chuyện, năm năm này, biến hóa cũng không lớn, nên ngốc thì ngốc, nên hung dữ thì hung dữ.

“Công, công tử, là người sao? Diệp Hồng không hoa mắt chứ?” Diệp Hồng tròn to hai mắt

“Là ta.”

“Công tử, thuộc hạ, oa hu hu —” Diệp Hồng tiến lên một bước, nhào tới trên người Lan San bật khóc: “Công tử, chúng thuộc hạ cho rằng người đi thật, hu hu, lại còn xây mộ chôn quần áo và di vật cho người, hu hu, nếu không phải bọn họ ngăn cản, Diệp Hồng đã sớm theo người, hu hu...”

“Tứ nương, là Lan San?” A Lăng nhìn thấy Diệp Hồng ôm người khóc, không dám tin.

Ừm, ta gật đầu, ôm a Lăng, nước mắt cũng chảy xuống theo, ban đầu chúng ta đều cho rằng hắn đã đi, cũng may, là giả. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

A Lăng cũng đưa tay ôm chặt ta, vùi mặt ở trong ngực ta.

“Được rồi, được rồi, ta đây không phải tốt đẹp sao, tới xem Diệp nhi một chút, con trai của ta.” Lan San vỗ vỗ Diệp Hồng, ý bảo tùy tùng kia tới đây.

Mặt Diệp Hồng đầy nước mắt, thấy trước mặt có một tấm vải không tề, đưa tay kéo tới lau mặt một chút. Chờ mắt nhìn rõ ràng mới phát hiện, kia, lại là vạt áo của nữ nhân không quen biết kia, Ặc, mắt mặt quá mức rồi, không khỏi mặt lại đỏ ửng.

“Tên Diệp nhi? Rất êm tai.” A Lăng trước đi đến gần sờ sờ, Ừm, đáng yêu giống như Bảo nhi.

“Đứa bé thật đáng yêu, công tử là người sinh?” Diệp Hồng đưa tay cũng không dám sờ.

Ta một thanh vuốt ve quấy rối bàn tay của hắn: “Ngốc, nhi tử của Lan San đương nhiên là do Lan San sinh.”

Ha ha... Ha ha...

Trong lúc nhất thời đều nở nụ cười.

Diệp Hồng đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền đi ra ngoài: “Ta đi tìm tiểu Chanh, hắn vẫn tự trách mình không chăm sóc tốt cho công tử, đã rất gây.”

Đúng vậy, kể từ sau khi nghe nói Lan San gặp chuyện không may, Diệp Chanh một câu không nói cơm không ăn, vẫn là Ảnh Thập liều mạng bị đánh thật nhiều lần, mới dứt được vào chút cơm, mới có thể đợi tới hôm nay gặp lại.

Có một số việc, làm người xem dễ dàng, nhưng xảy ra ở trên người mình, khó khăn. Cho dù đọc nhiều tiểu thuyết giả chết như vậy, nhưng khi nghe Lan San qua đời, còn là chảy nước mắt đi tin, căn bản tỉnh táo không được.

Chúng ta ngồi xuống kể tình hình những năm này, cũng biết nữ nhân kia Ảnh Cửu, cùng Ảnh Thập đều là ám vệ của Nữ Đế, quả nhiên, một đôi ngu ngốc.

“Nương, phụ thân, chúng con trở lại!” Tuyết nhi bị dưỡng thành nữ hung hãn người còn chưa tới, âm thanh đã đến trước.

“Ah, chú thật đẹp!” Tuyết nhi vừa tiến đến, liền bị chú chưa từng thấy này làm ngây ngốc: “Nương, đây là ai vậy, sao Tuyết nhi chưa từng thấy?”

“Tuyết nhi không được vô lễ, đây là chú Diệp mà chúng ta đề cập tới con Diệp Lan San.”

“Chú thật xinh đẹp, Tuyết nhi chưa từng gặp chú nào xinh đẹp như vậy.” Tiểu hoa si đã hí mắt, làm mộng đẹp. di3n~d@n'l3q21y”d0n

Ta cho Tuyết nhi một cái tát, để con bé thu liễm lại một chút. A Lăng đã ôm Bảo nhi và tiểu Nhân ra, giới thiệu cho Lan San.

“Lan San người có tính toán gì?” Ta hỏi, đây mới là trọng điểm, người nữ đế kia để hắn trở lại, cuối cùng có ý tứ gì?

“Ta nghĩ trước đi thăm nương một chút, rồi trở lại chỗ này ở, sau đó ta cũng không biết.”

“Nha.” Ta gật đầu, “Người nữ đế kia không nói gì sao?”

“Nàng chỉ để cho ta về trước, không nói gì khác. Lại nói, bây giờ nàng bệnh nặng như vậy, ta —”

“Nhất định là giả, Lan San không phải lo lắng, nàng ấy nhất định sẽ tới.”

Được rồi, thật ra thì mình cũng không tin, mình sống rất tốt, nàng ấy có thể cực kỳ bi ai cái gì?

Nhưng để một đứa bé tám tuổi giám quốc, quá nói giỡn đi?

Sách sử ghi lại: Vũ Lâm năm thứ mười, thánh minh quân một đời Vũ Lâm Đế chiêu cáo thiên hạ, truyện ngôi cho Thái nữ. Thái nữ đăng cơ, tôn Vũ Lâm Đế là Thái thượng Hoàng. Vũ Lâm Đế thoái vị du lịch khắp nơi, tìm kiếm danh y, điều trị bệnh tật.

“Nàng đã đến rồi?”

“Ừ, ta tới đây, các người cũng khỏe chứ?”

“Khỏe, chúng ta một mực chờ nàng.”

“Được, tốt.”

“Phụ thân, đây là ai vậy?”

“Diệp nhi, ta là nương của con, ta đã trở về, ta sẽ không bao giờ rời khỏi các người nữa.”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Nương, con rất nhớ nương, phụ thân cũng thế.”

“Ngoan, nương cũng nhớ các người, ngày ngày đều nhớ.”

“...”

39. Chương 39: Ngoại Truyện Nữ Đế

Editor: Puck - Diễn đàn

Ta tên là Phong Vũ Lâm, từ nhỏ được Mẫu Hoàng lập làm Thái nữ. Thân phận tất nhiên tôn quý, nhưng chưa bao giờ chân chính vui vẻ, tỷ muội căm thù, bách quan đối trá, khiến cho ta phiền chết đi được.

Cuối cùng khi tuổi tác cao chút, Mẫu Hoàng lại ban cho ta mấy trắc phi, trong đó không thiếu người sắc nước hương trời, dịu dàng đắm thắm, nhưng ta không thích. Ta nghĩ, chẳng qua chỉ là động lòng một chút trong hồng trần mà thôi.

Mà ta không thể không để ý đến bọn họ, bọn họ là vật hy sinh trong chính trị, có lẽ chính bọn họ cũng không nghĩ như vậy. Có thể gả cho Thái nữ thân phận tôn quý, bọn họ có chỉ là vui mừng, may mắn.

Sau đó, ta cũng có con trai con gái, liền nghĩ, như vậy qua cả đời, mới là cuộc sống ta nên trôi qua. Làm Hoàng đế, nắm quyền lớn sinh sát, cả đời tôn quý, cho đến khi nữ nhi của ta làm tiếp vị trí sẽ phải làm của ta.

Ta cho rằng, ta chỉ có thể như vậy, lại không nghĩ rằng, ta cũng có cơ hội hạnh phúc.

Mẫu Hoàng băng hà, không hề lo lắng chút nào, trong bách quan ủng hộ, ta leo lên ngôi vị hoàng đế. Chờ triều chính ổn định, đáp ứng thỉnh cầu của bách quan, cổ động chọn phi, tràn ngập hậu cung. Thánh chỉ rất nhanh ban xuống, tú nam các nơi cũng lục tục vào kinh.

Ngày ấy, trong lúc rảnh rỗi, liền len lén chạy tới chỗ ở tạm của tú nam, muốn nhìn một chút nam tử sắp vào cung có hình dáng gì, có hợp tâm ý không. Nhưng không nghĩ tới, lại thấy mấy công tử thế gia đang bắt nạt một nam tử tuổi còn trẻ.

Nam tử kia ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhìn hết phồn hoa thế gian, không vui không buồn, lại khiến cho mấy Quý công tử càng thêm tức giận.

Một khắc kia, ta cuối cùng biết cái gì gọi là vừa thấy đã yêu, cái gì gọi là vừa gặp đã thương, giống như tìm mấy đời, người kia đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Đang suy nghĩ, bên kia lại náo loạn lợi hại hơn, một nam tử kiêu căng giơ tay liền đánh hấn

Ôi! Ta qua không kịp, vội nhin tiếng kêu sắp ra ngoài miệng. Ta muốn nhìn phản ứng của nam tử ra sao, có phải cố ý yếu thế không. Dù sao, thường thấy những phu thị tranh thủ tình cảm kia, bọn họ cái gì cũng làm được.

“Công tử, người có sao không?” Một tiểu thị mặc quần áo màu xanh đưa tay ngăn cản tay kia: “Công tử, đều là tiểu Chanh không tốt, khiến cho công tử bị người bắt nạt

“Không có việc gì, tiểu Chanh, đi thôi.” Nam tử mang theo tiểu thị, không nhìn mọi người một cái, cứ như vậy trở về chỗ ở của mình. dieendaanleequydonn

Diệp Lan San, con trai độc nhất của trấn thủ trấn Vọng Liễu, một con em nhà quan nho nhỏ.

Rất nhanh đã nắm giữ toàn bộ tài liệu về hắn, hậu viện Diệp gia hỗn loạn, cha ruột mất sớm. Cũng bao gồm thê phụ kinh hãi thế tục có quan hệ tốt với hắn.

Khó trách, tâm như nước lạnh như thế, giống như không phải người trần thế.

Nếu gặp được, sẽ muốn đem giữ lấy. Ta không để ý tới chúng thần phản đối, cố ý lập Diệp Lan San xuất thân không cao làm hậu.

Quả nhiên, phản ứng của hắn rất bình thản, vị trí tôn quý nhất của nam tử thiên hạ này, hắn không hề mừng rỡ.

Nhưng mà, ta không vội, ta có thời gian cả đời để thắng được lòng của chàng!

Mặc dù chàng không thêm để ý, ta vẫn muốn cho chàng hôn lễ phong quang nhất, ta muốn khiến tất cả mọi người biết, chàng, Diệp Lan San, là Phụng Hựu của Phong Vũ Lâm ta!

Nhìn dung nhan của chàng, ta say, chàng không phải nam nhân đẹp nhất, nhưng là người khiến cho ta động lòng. Chàng kháng cự ta biết rõ, nhưng ta sẽ không bỏ qua ban đêm tốt đẹp như vậy. Ta hết sức kiên nhẫn, dịu dàng từng lần một muốn chàng, hết sức cho chàng một kỷ ức tốt đẹp nhất.

Rất nhiều lời ta sẽ không nói, ta chỉ biết dùng hành động để chứng minh. Mặc dù ta lập rất nhiều Tần phi, mà ta cuối cùng không lâm hạnh bất kỳ một người nào, bọn họ chẳng qua để thăng bằng thế lực hậu cung mà thôi, mặc dù cũng bị ai, cũng không phải ta có thể quan tâm. Có chàng, ta không muốn gặp mặt bất kỳ nam nhân nào.

Đều nói biên thành là chiến trường của nữ nhân, hậu viện cũng là chiến trường của nam nhân. Nhanh như vậy, đã có người muốn động thủ với chàng, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ. die~nd a4nle^q u21ydo^u

Xử trí những người đó, ta biết rõ phải có một biện pháp nhất lao vĩnh dật mới được. Sớm lập Thái nữ, để cho chàng né tránh tranh giành quyền lợi là biện pháp tốt nhất. Lại phải ám vệ của mình, ngày đêm bảo vệ chàng, dù sao cũng không thể sơ hở chút nào.

(*) Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Mặc dù chàng vẫn như cũ, lại có thể cảm thấy chàng không còn kháng cự ta như vậy, nhưng vẫn là vẫn duy trì một khoảng cách. Ngoài vui vẻ nhưng cũng có chút tức giận, ta làm nhiều như vậy, sao lại không ấm được lòng của chàng đây? Sắt đá cũng nên hòa tan.

Ta không ngờ, bước ngoặt cuối cùng đã đến.

Lam tướng quân tư thông với địch phản quốc là điều ta không nghĩ tới, giết tam tộc cũng không phải là ý của ta. Nhưng quốc có quốc pháp, chứng cứ phạm tội xác thực, là vụ án Hình bộ xử, ta cũng không lời nào để nói.

Lại phát hiện Lan nhi đột nhiên nóng nảy rất nhiều, không ngừng phái người dò thăm tin tức. Ý định vừa động, tìm ra tài liệu trước kia, thì ra là như vậy! Đang chuẩn bị phái người đi xử lý, lại nghe báo Phụng Hựu tới.

Lan nhi vừa vào cửa, vẫy lui cung nhân, quỳ gối trước mặt ta.

“Lan nhi mau đứng dậy đi, giữa chúng ta không cần như vậy.” Ta ôm lấy hân, bố trí trên giường thấp.

“Đế thượng, thần thị van ngài một chuyện.”

“Là chuyện của Lam Lăng và Tứ nương trấn Vọng Liễu sao?” Ta hơi hột hỏi.

“Đế thượng ngài —” Lan nhi trợn to hai mắt, không thể tin được.

“Lan nhi à, ta đang định phái người đi qua, chàng đã tới rồi.” Ta ôm lấy hân, hân cũng khó được ôn thuận mặc ta ôm lấy, “Chàng không yên lòng, cứ để cho Diệp Chanh cùng đi, thuận tiện ở bên kia mua một tòa nhà, tương lai chúng ta cùng đi ở đó, có được không?”

“Đế thượng?” Lan nhi không dám tin nhìn ta chằm chằm, tương lai qua đó ở?

“Đương nhiên là thật, ta sao sẽ gạt chàng chứ.” Cắn miệng nhỏ của hân, trần trọc vuốt ve.

“Ừm —” Lan nhi đỏ mặt giãy giụa, nếu không có chính sự, nhất định phải đụng ngã.

Rời khỏi đôi môi đỏ thắm của hân, lại hôn hai cái, mới gọi người tới đây. Để ám vệ cận thân Ảnh Thập và Diệp Chanh tới đây, lại dặn dò một phen, liền để các nàng khoái mã đi qua, ngàn vạn lần đừng hồng việc. die nda nle equ ydo nn

“Lan nhi —”

“Đế thượng.”

“Gọi ta là Vũ Lâm, hoặc là Lâm, có được không?”

“Như vậy sao được?”

“Nếu không gọi ta thê chủ, ta chỉ muốn cùng chàng làm một đôi thê phu bình thường.”

“Lâm —”

“Lan nhi, ta thích chàng, lần đầu tiên nhìn thấy đã thích.”

“Ừm.”

Không được mấy ngày, liền nghe người hầu nói chàng không thoải mái, thiếu chút nữa té xỉu.

“Xảy ra chuyện gì, gần đây không phải thân thể Phượng Hậu rất tốt sao?”

“Đế thượng, Phượng Hậu là, là có tin vui!”

A, lùi về phía sau một bước, vịn bàn mới đứng vững.

Mặc dù khi làm Thái nữ, cũng đã có mấy đứa bé. Nhưng nghe nói chàng có đứa bé, đó mới là mừng rỡ như điên, cuối cùng, có con của chúng ta. Xem ra, có chút quyết định nên làm.

Phong tỏa tất cả tin tức của chàng, cho đến khi chàng an toàn sinh ra nhi tử của chúng ta, tiểu Diệp nhi đáng yêu.

Đầu tiên để cho chàng giả chết rồi cung, ta tiếp cáo ốm, để Thái nữ giám quốc. Tuy nói đứa bé tám tuổi giám quốc, trò đùa chút, nhưng nếu con bé không lớn lên, ta thoát thân như thế nào?

Lại đợi năm năm, Thái nữ cuối cùng có thể một mình đảm đương một phương, cũng là lúc ta rời khỏi rồi.

Lan nhi, đợi ta, ta đến rồi!

40. Chương 40: Ngoại Truyện N Năm Về Sau

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Náo loạn, gà chó không yên, nói chính là cuộc sống bây giờ.

“Tuyệt nhi, quản tốt con gái của con, ảm ỉ chết được!” Trời ạ, từ sáng đến tối đều khóc, đầu cũng muốn nổ, hồng mắt.

“Nương, con cũng vậy không có cách nào, nếu không kêu phụ thân ôm, con bé thích nhất cha con ôm.” Lam Tuyết Tinh nhìn mẫu thân bùng nổ, yếu ớt đề nghị.

“Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có!” Phát điên, con thỏ nhỏ chết kia, dám cướp người với ta.

“Vậy con cũng không còn cách nào.” Lam Tuyết Tinh giang tay, ai kêu nương từ nhỏ đã không thương con, ai bảo nương thiên vị, chỉ thương đệ đệ, hừ, con đây mang thù!

“...”

“Ôi trời, sao mới một lúc, đã khóc lợi hại như vậy?” Phong Diệp Nhi từ ngoài sân đi vào, cùng đi còn có đã từng là Hoàng đế cùng Phượng Hậu, “Lam Tuyết Tinh sao nàng cũng không dễ dàng, nàng đối xử với nữ nhi bảo bối của ta như vậy đấy!”

“Ặc —” Tuyệt nhi lùi về phía sau một bước, rụt cổ lại: “Cái này, cái này không phải đang dụ dỗ sao?”

Ha ha, chống nạnh cười, Tuyệt nhi người cũng có hôm nay!

Ha ha, người cả viện đều nở nụ cười, a Lăng dựa vào trên người ta, không ngừng run, ta đưa tay vỗ lưng cho hấn một lần, một lần rất sỗ sàng.

“Bảo bối ngoan, phụ thân tới, không khóc nữa...” Phong Diệp Nhi ôm hài tử qua, nhẹ giọng dụ dỗ, vừa xoa mặt bầu về phía Tuyết nhi ánh mắt như đao.

Tuyết nhi gãi đầu, a a, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận...

Không sai, tình tiết trên đây gần như mỗi ngày đều phải diễn một lần. Tiểu Nhân cuối cùng không thể như ta mong muốn gả cho Tuyết nhi, mà bị thị vệ của Tiên Đế ăn cổ non. Bảo nhi vẫn cứ giành người với ta, cố nén nhiều năm như vậy, cho nên, khi có người tới cầu hôn thì lập tức gả hẳn ra ngoài. Đáng thương Tuyết nhi, bị tiểu Diệp nhi giả heo ăn thịt cọp đó ăn hết, từ đó dầu sôi lửa bỏng. Ha ha, ta thật sự không phải là mẹ ghẻ, ta chỉ thích xem náo nhiệt mà thôi. d1en d4nl 3q21y d0n

Kéo a Lăng và mấy người Lan San vào nhà nói chuyện, lưu lại hai vợ chồng tự mình giải quyết, mặc dù cũng dựng lỗ tai lên, lại nhất trí lắc đầu: Không phải, chúng ta tuyệt đối không phải đang nghe trộm.

Cái này cái này, cái đó cái đó...

Ừm ừm...

Sáng sớm hôm sau, Lam Tuyết Tinh không thấy cha và mẫu thân dậy ăn cơm, vốn không ngoài ý muốn lắm, mẫu thân ngủ nướng cũng không phải là lần một lần hai được rồi. Nhưng mà, nhưng mà, sao trong lòng hơi sợ hãi đây?

Rối rắm hồi lâu, vẫn quyết định đi xem một chút. Gõ cửa, không có phản ứng, dùng sức đẩy, “Ken két —”, cửa thế nhưng mở ra. Trong nhà không ai, hửm, trên giường cũng không có người, vậy, người đâu?

Trong lúc vô tình mất liếc cái bàn, a, có tờ giấy. Lấy tới đưa về phía ánh sáng ngoài cửa nhìn, nhìn một chút, sắc mặt của Lam Tuyết Tinh càng ngày càng xanh lá.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại lâu như vậy?” Phong Diệp Nhi ôm đứa bé, ở bên ngoài kéo. Nhéo nhéo, cuối cùng nhìn được kích động trong tay, đưa tờ giấy cho phu lang mình.

Nương và phụ thân ra ngoài đi dạo, qua một thời gian ngắn sẽ trở lại, đừng nhớ chúng ta, cha nương thân ái của con.

“Phụt — ha ha” Phong Diệp Nhi lại không nhìn được, một hộp phun ra ngoài, “Nương và cha thật buồn cười —”

“Hừ, nào có cha nương như vậy, ném lại con trai con gái mình, bản thân đi chơi chứ!” “Ha ha, cha mẹ thật là — á —” Phong Diệp Nhi ghen một ngụm, nhét con vào trong ngực thê chủ, vừa chạy ra ngoài. dinendian.løqid]on

“Diệp nhi chàng làm sao vậy? Chờ ta một chút —” Lam Tuyết Tinh chạy theo phu lang, Diệp nhi này vội vã như vậy làm gì?

Nhìn cửa chính nhà mình khóa lại, Phong Diệp Nhi ngồi chồm hổm trên mặt đất, quả thật muốn khóc, nhưng vốn không khóc nổi.

“Diệp nhi?”

“Tuyệt tỷ —” Phong Diệp Nhi nhào vào trong ngực thê chủ, thút tha thút thít, “Chúng ta, đều bị từ bỏ, chúng ta, thật đáng thương, hu hu, cha nương nhẫn tâm, hu hu...”

“Diệp nhi ngoan, có ta cùng với chàng, vẫn cùng với chàng, đừng khóc, nhìn nữ nhi cũng bị chàng khóc dọa sợ.”

Vừa nghe nữ nhi khóc, Phong Diệp Nhi vội lau nước mắt, ôm nữ nhi qua, bảo bối, phụ thân nhất định sẽ không vứt bỏ con!

“Tứ nương, chúng ta như vậy có phải thật quá đáng không?” Trong một chiếc xe ngựa nhàn nhã truyền ra một âm thanh.

“Làm sao có thể chứ? Chúng ta đang cho bọn họ một chỗ không gian, mấy đứa cảm kích còn không kịp đó.”

“Thật sao?”

“Ừm, còn thật hơn trên châu.”

“Hừ, tin nàng mới là chuyện lạ đấy.”

“Này, a Lăng, chàng phải tin tưởng nhân phẩm của ta, ta không phải người không chịu trách nhiệm.”

Người chính là người không chịu trách nhiệm nhất, mấy người khác trong xe cùng nhau liếc mắt.

Ôi, nhân phẩm của ta đây thật sự kém như vậy?

HOÀN TRỌN BỘ

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-cau-nho-nuoc-chay>